Am nevoie de tine
ELISABETH NAUGHTON

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „SECRETE MORTALE“

În urmă cu trei ani, Alec McClane și Raegan Devereaux au trăit cel mai cumplit coșmar prin care poate trece un părinte: Emma, fiica lor în vârstă de un an, a fost răpită dintr-un parc. Deși a fost căutată vreme îndelungată, Emma nu a fost găsită niciodată, iar la un moment dat poliția chiar a presupus că a murit. Însă Raegan și Alec nu au putut trece peste trauma zdrobitoare de a o pierde pe Emma, iar sentimentul de vinovăție care l-a împovărat pe Alec a pus capăt căsniciei lor. După trei ani în care au mers pe drumuri separate, Raegan și Alec sunt din nou față în față, de data asta cu un licăr de speranță: o fetiță în vârstă de patru ani care se potrivește cu profilul Emmei este găsită rătăcind într-un parc din oraș. Cu inima frântă pentru că fetița găsită nu este fiica lor, Alec și Raegan hotărăsc să reia căutările pe cont propriu. În vreme ce Alec bănuiește că tatăl său biologic se află în spatele dispariției Emmei, Raegan începe să se întrebe dacă nu cumva ceva mult mai sinistru se întâmplă. În timp ce încearcă să descopere adevărul, Alec și Raegan își dau seama că flacăra atracției nu s-a stins niciodată și că acum mai mult ca niciodată au nevoie unul de celălalt. Însă pot fi din nou o familie fără Emma?

ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu ușurință prin diverse genuri. Cărțile ei au intrat în topurile *New York Times*, *USA Today* și *Wall Street Journal*, și a câștigat premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic“.

Lira

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-9135-4
9 786063 391354

Gone
Elisabeth Naughton
Copyright text © 2017 Elisabeth Naughton
Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing,
www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Am nevoie de tine
Elisabeth Naughton

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Am nevoie de tine / Elisabeth Naughton
trad. din lb. engleză: Irina Fulger -
București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9135-4

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111

ELISABETH NAUGHTON

Am nevoie de tine

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București

Pentru Alia,
iubitoarea mea de cărți preferată

capitolul 1

Dacă Alec McClane ar mai fi avut inimă, i s-ar fi făcut bucăți pe podea. Stând pe un scaun de plastic crăpat pe holul steril, nu se putea gândi decât la faptul că inima altcuiva era pe cale să fie frântă. Iar el trebuia să retrăiască totul.

Își frecă fruntea dureroasă cu degetul mare și cu următoarele două degete și așteptă. Își dăduse seama că veștile nu aveau să fie bune când fusese sunat, dar oricum venise. Raegan, pe de altă parte, probabil era așa de entuziasmată, încât abia putea să gândească limpede. Faptul că toate speranțele ei erau pe cale să fie distruse îl făcu să simtă un gol în stomac, un gol pe care avea să-l poarte cu el cel puțin o săptămână blestemată.

La naiba, avea nevoie de vechiul lui prieten Jim! Din păcate, el și Jim Beam nu mai erau în relații bune de aproape trei ani.

Se foi pe scaunul inconfortabil, se lăsă pe spate și își încrucișă brațele la piept. O asistentă trecu pe lângă el cu un stetoscop în mână. Mai jos pe hol, doi doctori discutau liniștiți în halatele lor albe și pantofii lor lucioși. Cu cât aștepta mai mult, cu atât presiunea îi creștea în piept. O presiune despre care știa că era adânc înrădăcinată în vinovăția și dezgustul de sine pe care nici măcar Jim Beam nu reușise să le reducă.

Se aplecă din nou în față, își sprijini coatele pe genunchi și își strânse mâinile în pumni, doar ca să le relaxeze într-o încercare slabă de a-și muta atenția de la greutatea simțită între coaste. Ar fi trebuit să o sune pe Raegan imediat după ce văzuse fata. Ar fi trebuit să-i spună să nu vină. Măcar n-ar fi stat aici, așteptând-o pe iubirea

vieții lui să intre pe ușă doar ca să-l lase fără speranță și mai pustiit decât se trezise în acea dimineață.

La dracu', avea nevoie de niște alcool!

– McClane?

Alec aruncă o privire în stânga lui. Un agent FBI se îndrepta spre el pe holul lung, cu o expresie sumbră pe chipul unghiular. Alec se ridică lent.

– Salut, Bickam.

Jack Bickam lucrase la cazul Emmei. El fusese cel care îi sunase pe el și pe Raegan când fetița de patru ani din camera de dincolo fusese găsită în parc nu departe de parcul în care Emma dispăruse în urmă cu trei ani și jumătate.

Dispăruse când Alec se întorsese cu spatele pentru două minute ca să ajute un copil care căzuse din leagăn.

Simți alt val de vinovăție în stomac, și bila i se ridică în gât. Dar înghiți puternic și le împinse pe ambele înapoi.

– Mă bucur că te-am prins înainte să pleci, zise Bickam. Ai un minut?

Alec aruncă o privire peste umărul lui spre recepția micului spital. Încă nici un semn de la Raegan. Prin stomac i se rostogoliră emoțiile și vinovăția, dar nu avea prea multe de făcut în legătură cu asta.

– Da. Reveni spre Bickam. De ce anume ai nevoie?

– Îmi pare rău că fetița nu a fost Emma, zise Bickam, dându-și de pe frunte părul întunecat.

Nu exista nici o modalitate potrivită pentru a răspunde la asta, așa că Alec își băgă mâinile în buzunarele blugilor ponosiți.

– Ai venit până aici ca să-mi spui asta?

– Nu. Vreau să vorbesc cu tine despre pontul pe care l-am primit despre fată. A venit de la Institutul de Corecție Santiam.

Toate grijile și stresul dispărură în fundal, în urmă rămânând doar o furie mocnită care era la fel de persistentă ca pofta de alcool.

– Da, am verificat de trei ori înregistrarea apelurilor. S-a sunat la ora 13.35. ICS este un centru cu securitate minimă, prin care deținuții tranzitează înapoi în societate. Au acces la telefoane de la 6.00 dimineața la 22.00 seara atât timp cât nu sunt afară cu o echipă la muncă. Iar tatăl tău nu era într-o echipă când s-a sunat. Tocmai am verificat.

Prin mintea lui Alec trecură o mie de amintiri despre o copilărie neglijată și mizerabilă. Omul din acea pușcărie nu era tatăl lui. Tații aveau grijă de copiii lor. Nu-i băteau, nu-i obligau să aibă grijă singuri de ei și nu-i foloseau pe post de cărăuși pentru a-și transporta rahaturile ilegale. Nu, John Gilbert nu era tatăl lui. Era doar fiul unei târfe cu care Alec avea același ADN.

Dar era nenorocitul care avea toate motivele să-l vadă suferind pe Alec.

– Îl omor!

– Nu, nu-l omori. Bickam păși în fața lui Alec înainte ca acesta să o ia spre recepție. Am trimis deja pe cineva să-l interogheze pe Gilbert.

– Nu o să-ți spună nimic, iar tu știi asta. Dacă știa despre această fată dispărută, asta înseamnă că a jucat un rol în dispariția fetei mele.

– Nu sunt așa de sigur, zise Bickam. Cel care a sunat a menționat-o clar pe Emma. De asta te-am informat când am găsit fata. Speram să fie indicii importante pentru caz, dar, dacă a sunat Gilbert, așa cum credem noi, n-ar fi exagerat să spunem că a făcut-o ca să enerveze.

– Adică să-și bată joc de mine.

– Da, așa e. Maxilarul lui Bickam se încleștă. Uite, ar fi putut să afle despre fata dispărută de la știri sau să-i audă pe gardieni discutând despre caz. Cel care a sunat nu a dat numele parcului de unde a fost luată fata,

ci l-a numit pe cel din care a dispărut Emma. Ar putea să fie doar o coincidență.

Nu și pentru Alec. Nu exista ceva precum coincidența când venea vorba de John Gilbert.

– Am ascultat apelul, continuă Bickam. Mie nu mi s-a părut a fi Gilbert, dar știu că asta nu înseamnă prea mult pentru tine.

Nu, nu însemna nimic pentru Alec. Idiotul și-ar fi putut schimba vocea sau ar fi putut păcăli alt deținut să sune în locul lui.

– Eu doar am vrut să știi, zise Bickam. Când aflu mai multe de la oamenii mei care s-au dus la ICS, te pun la curent. Oricum, trebuie să fii atent. Gilbert urmează să fie eliberat săptămâna viitoare. Sentința de șase luni pentru încălcarea restricțiilor eliberării condiționate e pe final, iar el și-a finalizat programul de reintegrare în societate. Dacă putem face legătura dintre el și apel, prezint informația judecătorului, dar dacă nu reușim, în curând va fi iarăși pe străzi.

Alec își puse mâinile în șolduri și își reprimă furia ce voia să-l consume. Indiferent ce credea Bickam, Alec știa că John Gilbert o omorâse pe fata lui. Era singura persoană care avea un motiv, singura persoană din lume care voia să-l vadă suferind. Pentru că, prin mărturia lui din urmă cu paisprezece ani, când încă era adolescent, Alec îl trimisese pe Gilbert în pușcărie. Alec nu avea să uite niciodată acea zi din sala de judecată când Gilbert fusese condamnat, felul în care acesta stătea la masa apărării, cum privise spre Alec din partea cealaltă a galeriei cu ochi furioși în timp ce i se puneau cătușele și cum urlase că avea să-l facă pe Alec să plătească. Și Alec plătise. Plătise în fiecare zi după acea zi îngrozitoare din parc. Gilbert fusese eliberat din penitenciar cu mai puțin de o lună înainte ca Emma să fi dispărut. Alec știa că Gilbert fusese acolo, că el o luase pe Emma din nevoia lui sadică de a se răzbuna, așa cum știa că o omorâse imediat

ce o luase de acolo. Doar că Alec nu putuse niciodată să o dovedească.

– Da, bine, zise el doar ca să audă agentul, deși plănuia deja cum să smulgă informațiile din gâtul acelui nenorocit. Mersi că mi-ai zis.

Bickam încuviință din cap și privi peste umăr spre recepție.

– Vreun semn de la Devereaux?

Lui Alec i se strânse stomacul și doar la menționarea numelui lui Raegan își aminti imediat motivul pentru care se afla pe acel hol gol.

– Nu. Încă nu.

– Bine. Păi, eu o să fiu în capătul holului dacă vreunul din voi are nevoie de mine.

– Mulțumesc, mormăi Alec în timp ce Bickam se întoarse de unde venise.

Dar în timp ce se așeza din nou pe scaunul lui și își freca fruntea ce pulsa, teama i se revărsă prin vene.

După câteva minute lungi, ușile automate de la capătul holului se deschiseră. Urmă zgomotul făcut de tocuri pe podeaua cu gresie. Ridicând capul, Alec privi în dreapta, iar în clipa în care o văzu, rămase fără aer în plămâni.

Raegan Devereaux venea în grabă spre el, cu părul ei roșu ondulat zburându-i în jurul feței și cu trenciul maro fluturând în urma ei. Ridicându-se în picioare, Alec înghiți cu greu în timp ce ea se apropia, amintindu-și toate clipele în care își trecuse degetele prin părul acela mătăsos, nenumăratele ore în care își petrecuse brațele în jurul taliei ei subțiri și o ținuse aproape de el și nopțile în care îi venerase corpul perfect așa cum un fermier venera o zeiță aflată la kilometri distanță de clasa lui umilă.

– Unde este?

Speranța se reflecta profund în ochii verzi ca pajiștea ai lui Raegan, dar trăsăturile ei angelice erau trase

și încordate, iar buzele ei roz și moi tremurau de spaimă, el știind că asta amenința să o copleșească.

– Nu este ea. Alec o prinse de antebrațe înainte ca ea să treacă mai departe. Mirosul parfumului ei de iasomie îi umplu simțurile ca un pumn puternic în stomac, plin cu amintiri în care nu se putea adânci. Nu acum. Raegan, oprește-te! Nu este ea.

– De unde știi? Ea ridică vocea din cauza panicii. Agentul Bickam a zis că se potrivește profilului. A zis...

– Nu este ea, rosti el mai tare, ignorând felul în care parfumul ei îl amețea și cum căldura de sub mânecile ei îi încălzea pielea înfrigurată. Am văzut-o. Nu este fata noastră.

Speranța din ochii ei verzi frumoși muri ca o flacără stinsă. Îi cercetă privirea de parcă încerca să-l oblige să spună mai multe, dar el nu putea. Nu putea, pentru că speranța era un lucru periculos. Era un miraj îndepărtat, pâlpâind în lumina slabă și trăgând omul spre ea așa cum apa atrăgea un om însetat. Iar când ajungea acolo, găsea doar nisip. Nisip uscat, granulat ce-ți bloca gâtul și te putea omorî dacă îl lăsai.

Rămase nemișcat, incapabil să facă un gest pentru a-i salva speranța. Privi cum o durere familiară pătrunse în ochii ei și-i umezi privirea. Și o simți pătrunzând adânc în oasele lui, trăgând de inima care sigur nu mai exista.

– Nu te cred. La fel de repede, o altă emoție cunoscută acapară trăsăturile ei blânde. O emoție ce-i încorda maxilarul, îi întuneca ochii și-i transforma gura senzuală într-o linie încordată. Ea se retrase din strânsoarea lui. Tu chiar nu vrei să fie ea.

Brațele lui Alec alunecară pe lângă corp și ceva în pieptul lui se dezumflă ca un balon ce pierdea aer. Nu-și dorea nimic pe lumea asta mai mult decât ca fetița de patru ani din cealaltă cameră să fie fiica lor, dar nu era. Nici o fată care apărea în spitalul ăsta sau în oricare altul nu avea să fie, iar asta din cauza lui John Gilbert.

Nu-i spuse lui Raegan – se certaseră deja de vreun milion de ori din pricina asta. Nu încercă să o oprească nici când ea trecu pe lângă el. Nu o avertiză cu privire la ce avea să vadă. Știa că nu ar fi schimbat nimic. Se împăcase demult cu adevărul amar că Emma nu mai era și că nu avea să se întoarcă niciodată. Raegan, pe de altă parte, încă se agăța de speranța care doar avea să o chinuie tot restul vieții ei.

Se întoarse pentru a se uita după ea. O privi cum trece de doctorii care încă vorbeau și se grăbi spre Bickam, care stătea în fața unei camere la capătul holului, lângă un ofițer în uniformă. Simți o durere în piept când ea încuviință din cap și intră în cameră după Bickam. Când nu o mai putu vedea, își încleștă maxilarul și își frecă ceafa.

Da, speranța era un lucru foarte periculos. Mai periculos decât un pistol îndreptat direct spre capul tău. Și, la naiba, el știa! Pentru că din cauza speranței spulberate și el trecuse prin această grozăvie.

Toate astea din cauza unui om pe care avea de gând să-l înfrunte imediat ce urma să iasă din spitalul acela.

Ar fi trebuit să asculte.

Raegan ieși din camera de spital, își frecă fruntea cu mâna tremurândă și inspiră adânc, disperată să-și liniștească pulsul agitat. Nimic nu ajuta. Era ca și cum un picamer ciobea ce rămăsese din inima ei, suferința fiind aproape la fel de intensă ca în ziua în care Emma dispăruse.

Își lipi mâna de piept și se concentră la respirat. El încercase să o avertizeze. Alec încercase să o împiedice să dea buzna în cameră și să fie rănită din nou, dar ea nu îl ascultase. Poate că o distrusese cândva, dar încă îi păsa. Dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi așteptat-o la spital. Ar fi plecat imediat ce și-ar fi dat seama că fata din acea cameră nu era fata lor dispărută.

– Mă scuzați, domnișoară. Ofițerul de dincolo de ușă păși spre ea. Vă simțiți bine?

Lacrimile îi ardeau ochii lui Raegan. Lacrimi de suferință, de frustrare, de speranțe călcate în picioare, dar clipi pentru a le îndepărta, inspiră adânc și se adună.

– Da, reuși să spună. Sunt bine.

Se întoarse și își șterse ochii. O singură privire, și Raegan își dăduse seama că fata nu era Emma. Părul ei fusese prea închis la culoare, ochii prea rotunzi și-i lipsea micul semn din naștere în formă de căpșună de la coada ochiului drept cu care se născuse Emma. Raegan știuse că nu trebuia să-și facă speranțe. Știuse că șansele erau mici, dar tot sperase. Și avea să spere indiferent ceea ce spuneau Bickam și Alec. Pentru că numai speranța îi rămăsese.

„Fii puternică! Poți să treci peste asta."

Ridicând capul, inspiră adânc și își netezi bluza peste pantaloni. Nu arăta mai rău decât în acea dimineață, nu? Asta nu trebuia să o distrugă. Nu avea să permită acest lucru.

Se îndepărtă de ofițer și porni pe hol către recepție, cu tocurile răsunând pe podeaua cu gresie ca un semn rău prevestitor. Avea pulsul încă prea ridicat, dar imediat ce avea să se întoarcă la birou și să se cufunde în muncă, urma să fie bine. Poate chiar avea să plece mai devreme să bea o cafea înainte de a se vedea cu Jeremy și prietenii lui la cină.

Pașii îi șovăiră când îl zări pe Alec pe un scaun la mijlocul coridorului, masându-și fruntea de parcă avea o durere de cap monstruoasă. Inima ei trădătoare se strânse puternic, bătând într-un ritm neregulat între coaste când îl privi.

Erau divorțați de aproape trei ani, dar fiecare centimetru din corpul ei încă răspundea la prezența lui de parcă abia se întâlniseră. Pielea i se încinge, îi lăsa gura

apă și furnicături ușoare i se împrăștiau prin burtă și coborau până când genunchii îi tremurau de-a dreptul.

El încetă să își maseze fruntea apăsat și înălță capul. Iar când ochii lui albaștri precum cerul îi întâlniră pe ai ei, când el îi susținu privirea, căldura de pe pielea ei se transformă în foc.

Se ridică în picioare, privind-o atent. Înghițind puternic, ea își forță picioarele să meargă înainte și își spuse să nu se agite. Era vorba de Alec. Bărbatul care îi spusese că mariajul lor fusese o greșeală. Cel care îi călcase inima în picioare. Cel care o lăsase singură și distrusă când avea cea mai mare nevoie de el.

– Ești bine? o întrebă el încet.

La dracu', voia să-l urască, dar nu putea! Fusese la fel de distrus ca ea când Emma dispăruse. Doar că făcuse față acestui lucru într-un mod foarte diferit. Un mod pe care acum – ani mai târziu – ea îl acceptase, dar nu avea să-l înțeleagă niciodată.

– Da, reuși ea să spună, băgând mâinile în buzunarele trenciului pentru că nu știa ce să facă cu ele. Sunt bine.

El încuviință din cap, dar ea văzu în ochii lui că nu o credea. Își dădu seama că ar fi vrut să se sprijine de el pentru alinare. Își dădu seama că voia să urle la el că se afla aici când ea era distrusă emoțional și epuizată fizic. Își dădu seama că își dorea ca așa de multe lucruri între ei să fie diferite.

Dar nimic nu era diferit. Asta era realitatea ei: un copil dispărut, o căsnicie eșuată, o viață făcută praf și totul distrus în jurul ei în timp ce încerca doar să meargă mai departe.

El își băgă mâinile în buzunarele din față ale blugilor ponosiți, făcând ca bluza neagră să se întindă pe umerii puternici. În timp ce-l studia, stomacul ei pulsa lent. Era la fel de chipeș cum fusese mereu – cu părul blond, cu un corp suplu, musculos, de care evident încă avea grijă –, dar trecerea anilor îl îmbătrânise într-un mod

în care nici un bărbat de 32 de ani n-ar fi trebuit să îmbătrânească. Linii fine, care înainte nu existaseră, îi crestau tâmplele şi se vedeau fire gri în barba blondă. Pielea moale de sub genele lui era marcată de cearcăne întunecate, dându-i de înţeles că nu prea dormea în ultima vreme şi făcând-o să se îngrijoreze la gândul că el bea din nou. Dar o singură privire la ochii lui albaştri îi spuse că în sfârşit scăpase de acest demon din viaţa lui. Dar ea văzu că vinovăţia încă se rotea în adâncimile albastre.

Ura faptul că încă îl iubea. Ura că voia să-l aline în felul în care el niciodată nu o lăsase să-l aline. Ura mai ales că, după toată suferinţa, durerea şi timpul petrecut despărţiţi, el era în continuare alesul. Cel care îi făcea inima să bată mai tare şi palmele să transpire. Cel care îi putea zgudui lumea cu o singură privire. Cel care se ridicase deasupra tuturor bărbaţilor de acum pentru totdeauna.

– Alaltăseară te-am văzut la ştiri, zise el în tăcerea ciudată.

Ultimul lucru despre care voia să vorbească era cariera ei de jurnalist, mai ales cu el, dar admise că încerca să fie politicos. Şi, ştiind că şi el era la fel de dezamăgit ca ea, îşi spuse să treacă peste ziua ei groaznică.

– Nu-i o slujbă regulată. Doar ţineam locul la pupitru.

– Da, dar te-ai descurcat bine. Mi-a plăcut ştirea de interes public despre antrenorul din Liga de Juniori care încuraja copiii cu handicap să facă sport.

– Serios? Simţi un fior demn de compătimire la gândul că el se uitase la tot buletinul de ştiri. Era reportajul meu.

– Mi-am dat seama.

Normal că îşi dăduse seama. Ştia ce lucruri îi plăceau.

Îşi luă privirea de la ochii lui şi se uită la podea pentru că era prea dureros să se uite în ochii lui de un albastru

fără fund, amintindu-și toate dățile când el o sărutase și-i spusese că ea era totul pentru el.

Se chinui să găsească ceva care să umple tăcerea inconfortabilă.

– Sunt un pic surprinsă că ești în țară. Credeam că vei fi undeva peste hotare.

Era un fotoreporter incredibil. Cel mai bun văzut de ea vreodată. Avea un mod de a surprinde natura umană în criză care te făcea să vezi conflictul dintr-o perspectivă cu totul diferită. Era unul dintre motivele pentru care fusese atrasă de el când se cunoscuseră în urmă cu șase ani. Asta și faptul că se trezise la viață când el o privise.

La vremea aceea ea era un reporter fără experiență, ocupându-se de alegerile locale pline de culoare. El fotografia pentru Associated Press fețele spectatorilor, nu pe ale politicienilor. Îl surprinsese privind-o prin mulțime și asta fusese. Fusese captivată cu o singură privire. Apoi îi descoperise munca și inima bună pe care o ținea ascunsă sub acea înfățișare de dur chipeș și se aruncase cu capul înainte în ceva ce și acum, după toată suferința prin care trecuseră împreună, rămânea cel mai dulce lucru pe care îl trăise vreodată.

El ridică din umeri.

– Probabil că aș fi. Dar acum am niște treburi în familie.

Inima o înțepă din nou când se gândi la familia lui. Cea care fusese familia *ei* până la divorț. Îi fuseseră mai apropiați decât propriile rude îndepărtate.

– Am auzit că Ethan s-a logodit. Asta-i grozav.

– Da. Pentru el.

Acea înțepătură se transformă într-un junghi rapid și avu impulsul de a fugi, de a se retrage, de a ieși din acea conversație dureroasă.

– Ei bine, eu...

Pe hol răsunară voci dinspre recepție. Raegan privi dincolo de Alec ca să vadă ce se petrecea. Alec se întoarse. O femeie răvășită, în jur de 30 de ani, cu o haină atârnându-i pe jumătate de umăr se grăbi spre ei, însoțită de un bărbat în pantaloni, cămașă albă cu mânecile suflecate și o cravată strâmbă.

Cuplul trecu de ei, de doctori și se opri brusc în apropierea ofițerului de la capătul holului. Chiar și de la acea distanță Raegan auzi cuvintele entuziasmate ale femeii.

- Unde-i? Unde-i Maggie?

- Doamnă, zise polițistul, trebuie să vă calmați! Nu vă putem lăsa să intrați până ce nu vă calmați.

Femeia nu părea să fi auzit cuvintele polițistului. Trecu de el și se uită pe geam în mica încăpere. Un suspin răsună pe hol când femeia se întinse spre brațul bărbatului.

- Gary, ea este. Oh, Dumnezeule, ea este!

Cei doi trecură de polițist și intrară grăbiți în cameră. Vocile lor bucuroase pluteau pe hol în timp ce se reuneau cu fiica lor. Sunetele fericite se învârteau în jurul lui Raegan, amintindu-i tot ce ea nu avea și era posibil să nu mai aibă niciodată.

- La dracu', mormăi Alec. Nu trebuia să vezi asta.

- Sunt bine, Alec. Raegan își șterse lacrimile idioate care îi alunecau deja pe sub gene. Sunt fericită pentru ei, atâta tot.

El se apropie și se întinse după cotul ei, iar în timp ce căldura familiară a corpului lui o învăluia și degetele lui îi atingeau brațul, o mie de amintiri o bombardau. Sâmbete leneșe pe canapea cu el. Cine la lumina lumânărilor când ea lucrase în schimbul de noapte și venea extenuată, având nevoie doar de el. Noaptea în care el se întorsese acasă din misiunea din Afganistan, iar ea îi spusese că era însărcinată.

Ridică privirea și se uită în ochii lui. Între ei se aprinseră scântei. Scântei care încălzeau și cele mai reci locuri

din adâncul ei. Inima îi bătu mai repede când privirea lui îi examină trăsăturile. Și toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune cu mult timp în urmă i se opriră pe limbă.

– Raegan?

Tresări când auzi vocea lui Jeremy Norris și un nou val de disconfort năvăli prin sângele ei când îl zări venind pe hol spre ea.

– Draga mea. Jeremy veni direct la ea, de parcă Alec nici măcar nu era acolo, păși între ei, ca Alec să fie obligat să-i dea drumul și o cuprinse în brațe. Am venit imediat ce am auzit la știri.

Raegan suspină șocată și se uită la Alec peste umărul lui Jeremy. Maxilarul lui se încleștă și umerii i se încordară, dar nu zise nimic, iar Raegan se simți și ușurată, și dezamăgită de acest lucru.

Jeremy se dădu înapoi, dar încă o ținea de coate când se uita la ea cu ochii negri.

– Ce au spus?

– Nu este ea.

Furnicături de căldură se întinseră pe toată pielea lui Raegan. Dar nu o căldură plăcută. Ci una care o făcea să se scarpine.

Încercă să iasă din brațele lui Jeremy, dar el oftă și o mai trase o dată aproape, prinzând-o într-o îmbrățișare claustrofobă care o făcea să vrea să urle.

– Îmi pare așa de rău, draga mea.

Privirea lui Alec se mută de la ceafa lui Jeremy la Raegan, iar în clipa în care privirile lor se întâlniră și ea văzu dezamăgirea din ochii lui, năvăli vinovăția, formând un nod dur în stomacul ei.

Se desprinse din brațele lui Jeremy și își șterse transpirația ce i se forma pe frunte.

– Hm, Jeremy, el este Alec.

Jeremy se întoarse cu farmecul lui de prezentator de știri cunoscut de parcă Alec era alt telespectator fără minte și se întinse spre mâna lui.

– McClane, corect? Am văzut în *Newsweek* ce ai făcut cu situația refugiaților din Kenya. Interesantă alegere! Adevărata poveste a refugiaților acum este în Europa, nu crezi?

Alec mijì ochii, iar Raegan se tensionă din nou pentru că recunoscu acea privire disprețuitoare.

– N-am fost niciodată interesat să fac reportaje despre ce e popular. Dădu drumul mâinii lui Jeremy. Cine ești?

– Oh, scuze! Jeremy zâmbi și își puse un braț în jurul umerilor lui Raegan printr-o mișcare pe care ea o simți posesivă. Jeremy Norris. Directorul postului KTVP.

Privirea lui Alec se mută la Raegan, iar ea tresări când citi în ochii lui surprinderea și întrebarea *„ești într-o relație cu șeful tău?"*

Raegan se uită la Jeremy, disperată să iasă din această situație inconfortabilă.

– Eu aproape că am terminat aici. Îmi faci un favor și-mi aduci o sticlă cu apă de la magazinul de după colț?

– Sigur. Jeremy se aplecă și o sărută pe obraz. Orice pentru iubita mea. Se uită la Alec. McClane.

Alec se încruntă, dar încuviință din cap.

– Norris.

Jeremy îi dădu în sfârșit drumul și porni înapoi pe hol. Jenată de ceea ce tocmai se petrecuse, Raegan își șterse din nou fruntea și îi zise:

– Îmi pare rău, nu l-am chemat. Cineva de la post probabil că i-a spus de ce am plecat de la muncă.

– Da.

Expresia lui Alec nu se îndulci, iar umerii lui păreau mai încordați decât înainte. Raegan era copleșită de vinovăție. Și nu avea nici un motiv să se simtă.

Coborî privirea spre pantofi, nemaifiind în stare să se uite în ochii lui.

– Eu... am fost surprinsă când am venit și te-am văzut. Credeam că ai plecat deja.

El se uită pe hol în direcția din care venise Jeremy.

– Îmi doresc să fi fost așa. Când el o privi, ea tresări din nou. Bănuiesc că am vrut să fiu sigur că ești bine.

Ea aproape că râse. Nu era bine de trei ani și jumătate. Nu era sigură că avea să fie vreodată. Și el sigur știa asta.

– Sunt adultă, Alec. Nu-i nevoie să-ți faci griji în privința mea.

– În ciuda a ceea ce crezi tu, îmi fac. Mai ales în privința asta.

Ea ridică privirea, iar când ochii lor se întâlniră, văzu regretul pândind în ochii lui, iar toate emoțiile îndurate în ultimii trei ani o loviră direct în piept până când simți ce pierduse.

Clipi pentru a îndepărta înțepăturile lacrimilor și își feri privirea, știind că nu avea să mai existe niciodată nimic altceva decât amintirea acelei pierderi, indiferent cât de mult tânjea după ceva mai mult.

– Păi, mai bine aș pleca, zise ea slab.

– Da, și eu. Făcu un pas înapoi. Ai grijă de tine, Raegan!

Aerul rece trecu peste ea, înlocuind toată căldura sufocantă pe care o simțise lângă el, iar respingerea – o respingere cunoscută, amară – se întări precum gheața în stomacul ei. O respingere peste care crezuse că trecuse. Una care chiar și acum o înghețа până la os.

Înghiți respingerea. Repetă în minte mantra care o ajutase să treacă peste cele mai grele momente: „Fii puternică! Poți să treci peste asta" Reuși chiar să-i răspundă.

– Și tu.

Dar, în timp ce se întorcea și pleca, știa că acea pierdere avea să o mistuie din nou. Spera doar că avea să se întâmple în noaptea asta, când era singură, nu când o putea vedea oricine.

capitolul 2

Stomacul lui Alec se întoarse pe dos cât stătu în sala de așteptare de la Institutul de Corecție Santiam. Camera era mare, cu mese și scaune împrăștiate în jur. Cum era sâmbătă, cu treizeci de minute înainte de terminarea orelor de vizită de după-amiază, câteva mese erau ocupate de deținuți, soții și copii.

Alec își luă privirea de la o femeie ce sălta pe genunchi o fetiță în timp ce vorbea cu un bărbat îmbrăcat într-o salopetă portocalie, așezat vizavi de ea. De la spate, femeia părea a fi Raegan. Sau poate că Alec avea doar halucinații după ce o văzuse la spital.

La dracu', nu avea nevoie de asta azi! Nu avusese nevoie să i se amintească în față că ea își vedea mai departe de viața ei, iar el n-avea pe cine să dea vina pentru asta decât pe el însuși. Ea merita să găsească o fărâmă de fericire și el n-avea de ce să se plângă, ținând cont de numărul de femei cu care ieșise. Dar cu nici una din așa-zisele lui partenere nu fusese ceva serios. Relația lui Raegan cu idiotul ăla de Norris părea serioasă. Indiferent ce erau unul pentru celălalt, păruse ceva foarte serios.

Se deschise ușa grea din partea cealaltă a încăperii, și un gardian intră alături de John Gilbert.

Alec se tensionă, și toate gândurile despre Raegan dispărură în fundal.

John Gilbert scană încăperea cu ochii lui de un albastru spălăcit, îl zări pe Alec și zâmbi răutăcios. Era cam de înălțimea lui Alec, aproape de 1,80, și amândoi aveau ochii albaștri, dar de nuanțe diferite. Și aici se terminau asemănările. Pielea lui Gilbert era mai întunecată decât a lui Alec, părul lui era de un șaten murdar în loc de blond și era slab și osos, în timp ce Alec era puternic și musculos. Dar, chiar și fără efectele

consumului de droguri de ani întregi, Alec știa că semăna la înfățișare cu mama lui biologică. O mamă căreia îi păsase așa de mult de el încât îl abandonase, lăsându-l cu nemernicul ăsta, și plecase cine știe unde.

O dată, în adolescență, când fusese reținut la Centrul de detenție pentru minori Bennett cu acuzația de posesie de droguri din cauza omului care acum venea spre el, se gândise să o caute. Se gândise să o implore să-l primească. Dar apoi îl întâlnise pe Michael McClane, un bărbat care, într-un timp scurt, devenise pentru el un tată mai mult decât fusese Gilbert vreodată. Când Alec văzuse cum era o adevărată familie, nu se mai gândise vreodată la femeia care îi dăduse viață.

– Mă întrebam când o să te văd, zise Gilbert, oprindu-se la masa lui Alec cu o sclipire sinistră în ochi. Era timpul să vii să-ți vizitezi tatăl.

Alec se abținu să-i spună nenorocitului că nu avea să fie niciodată tatăl lui și își încleștă maxilarul. Nu venise aici să scoată cu forța o mărturisire de la Gilbert. Oricât de mult își dorea să facă asta, știa că Gilbert era prea viclean pentru a recunoaște ceva. Nu, venise doar să vadă ochii nemernicului când avea să o menționeze pe fata de la spital. Alec n-avea nevoie decât de o singură privire ca să-și dea seama dacă Gilbert era implicat în ce i se întâmplase.

Alec privi salopeta portocalie ce atârna pe corpul slab al lui Gilbert.

– Se pare că mâncarea de aici nu este bună. O pală de vânt mai puternică te-ar putea dărâma, *bătrâne*. Mi-e milă de tine.

Ochii lui Gilbert deveniră duri.

– Ce dracu' vrei?

Nici unul din ei nu se așeză. Nu era o conversație prietenoasă. Alec privi dincolo de Gilbert, la gardianul care îi urmărea atent, de parcă se aștepta să iasă scântei.

– Am auzit că-ți place să folosești telefonul.

Peste chipul trecut al lui Gilbert se întinse un zâmbet. Obrajii și gura îi erau brăzdate de linii adânci, îmbătrânindu-l mult peste cei 54 de ani ai lui.

– Oh, ai venit aici din același motiv ca șmecherii ăia de la FBI. Crezi că am avut ceva de-a face cu fata aceea dispărută. O să-ți spun ce le-am zis și lor. Nu știu nimic.

Sclipirea din ochii lui Gilbert îi contrazicea vorbele. Exact cum bănuise Alec, idiotul știa mult mai multe.

– Dacă aflu că ai avut ceva de-a face cu fata aia...

– Ce o să faci? O să-mi dai un șut în fund, așa cum m-ai amenințat acum trei ani? Știm amândoi că nu ești în stare, fiule.

Mâna lui Alec se încleștă în lateral. Își imagină cum trăgea pumnul înapoi. Cum îl lovea pe Gilbert în față. Văzu sângele sărind și împroșcând masa și podeaua. Dar se abținu să-și verse furia. Știa că asta voia nemernicul, dar acest lucru nu rezolva situația și nu-l putea face pe Gilbert să recunoască.

– Și apoi, continuă Gilbert, le-am zis celor de la FBI că nu am fost eu. Nu-i vina mea că ei nu sunt în stare să-și facă treaba bine.

Asta era o porcărie și o știau amândoi. Alec mijii privirea.

– Stai departe de mine! Stai departe de tot ce are legătură cu mine! Ne-am înțeles?

– Oh, ne-am înțeles, mormăi Gilbert.

Alec se întoarse și se îndreptă spre ușă.

– Hei, băiete! strigă Gilbert din spate. Ce mai face nevasta aia a ta frumușică? Sau ar trebui să zic fosta nevastă. Poate că o s-o caut când o să ies de aici săptămâna viitoare. Cum tu nu mai ai nevoie de ea... Fac pariu că gura aia a ei de jurnalistă poate să facă tot felul de lucruri obraznice. Doar așteaptă bărbatul potrivit să-i arate cum.

Alec își pierdu cumpătul și toată furia și ura reținute dădură pe dinafară. Se întoarse, îl apucă pe Gilbert de cămașă și-l trase peste masa de metal.

– Dacă te atingi de ea, dacă doar te uiți la ea, te omor, nenorocitule!

Doi gardieni strigară și veniră repede. Unul îl dădu pe Alec laoparte cu un baston, iar celălalt îl prinse de braț pe Gilbert și-l trase în spate.

Gilbert chicoti, cu o sclipire răutăcioasă în ochi, în timp ce gardianul îi îndepărta unul de celălalt.

– Încă te agiți când vine vorba de curva aia de la știri? Oh, da, este bună. Chiar cred că o s-o caut.

Alec mârâi și se luptă cu gardianul care îl ținea.

– Gilbert! urlă celălalt gardian. Destul! S-a terminat timpul de vizită.

Gardianul care îl ținea pe Alec avea aproape doi metri înălțime, un zid de mușchi solizi ce împiedica anihilarea pe care Alec voia să o dezlănțuie.

– Trebuie să vă calmați, strigă gardianul în timp ce Alec se agita. Rogers! urlă el la celălalt gardian și încuviință din cap spre Gilbert. Scoate-l dracu' de aici!

Rogers îl trase pe Gilbert, care râdea, și-l scoase pe ușa îndepărtată. Abia când Alec nu-l mai văzu pe nenorocit se disipă în sfârșit ceața roșie a furiei.

Alec nu se mai agită când își dădu seama că gardianul vorbea cu el și încercă să se concentreze la cuvintele acestuia. Gardianul amenința că avea să cheme poliția locală dacă nu se calma.

– Sunt bine, zise câteva minute mai târziu Alec, încă respirând cu dificultate, dar fără a se mai lupta să se elibereze. Am înțeles, zise el către gardian, sperând că omul avea să îi dea drumul.

Gardianul se încruntă de parcă nu-l credea, dar îi dădu în sfârșit drumul.

– Ieși afară! Și nu te mai întoarce, ai auzit?

Alec se dădu înapoi, dar pulsul nu i se liniști nici când ieși afară în aerul rece al iernii, uitându-se la mașinile din parcare. Pentru că știa că, deși aflat în spatele gratiilor, tatăl lui era implicat în ce se întâmplase cu acea fată de la spital, așa cum fusese implicat în dispariția Emmei din urmă cu trei ani.

Indiferent cât de mult își dorea Alec să ignore acest fapt, nu putea. Nu putea, pentru că știa că, imediat ce John Gilbert avea să fie liber săptămâna următoare, urma să se implice în scurt timp în răpirea altui copil.

Raegan stătea la biroul din cabina ei din studioul KTVP, analizând rapoarte despre copii dispăruți în zona metropolitană din Portland.

După dispariția Emmei, își petrecuse primii doi ani răscolind internetul după cazuri similare. Multe păruseră promițătoare, dar nici unul nu dăduse roade. Mereu existau neconcordanțe – modul în care copiii erau răpiți, condiția familiilor, chiar și vârstele copiilor. Îi dăduse toate informațiile lui Jack Bickam de la FBI, iar el le verificase pe toate, dar nici un caz nu avusese legătură cu cazul Emmei. După o vreme, când Raegan își dăduse seama că nu ajungea nicăieri cu căutările ei, își petrecuse tot mai puțin timp căutând și tot mai mult timp acomodându-se la noua ei viață singură.

Dar fata asta – cea pe care o văzuse în acel spital – era tulburător de asemănătoare cu Emma. Nu doar din cauza culorii părului ei sau pentru că arăta oarecum ca Emma, ci pentru că apăruse într-un parc aflat în apropiere de zona din care dispăruse Emma.

Degetele lui Raegan încremeniră pe touchpadul laptopului când dădu peste un caz din urmă cu doi ani. Băiatul avea doi ani, era afro-american și locuia cu părinții în nord-estul Portlandului. Dispăruse într-o excursie cu grădinița. Cazul nu avea nimic asemănător cu al Emmei. Nimic cu excepția unui mic detaliu

ce i-ar fi putut scăpa lui Raegan dacă n-ar fi citit tot raportul: faptul că băiatul dispăruse în aceeași zonă în care dispăruse Emma, în același parc în care apăruse fata din spital.

Lui Raegan îi bătea inima tot mai repede în timp ce trecea prin articol, în căutarea unei poze a băiatului. Nu exista una. Știuse că nu avea să fie. Apoi se întoarse și porni de la numele grădiniței.

Centrul Pomul Roditor.

Emma nu fusese niciodată la grădiniță. Raegan și Alec angajaseră o bonă care avusese grijă de Emma în casa lor din Pearl District cât timp ei erau la muncă. Dar acel parc, legătura cu dispariția Emmei și cu acea fată de acum erau prea mult pentru a le ignora.

Raegan apăsă pe „Tipărește" și luă articolul de la imprimanta din colțul biroului ei. Entuziasmul pulsa în ea, dar când privi hârtiile din mâinile ei, simți cum nesiguranța i se învârte în stomac. Își dorea să-i arate asta lui Alec mai mult decât orice, voia să știe ce părere avea el, dar o parte din ea știa deja ce avea să spună. Că exagera. Că făcea legături care de fapt nu existau. Că își făcea speranțe pentru nimic. El credea că Emma era moartă. Nu voia să audă de nimic din toate astea.

Dar chiar și așa... Dacă vedea asta, poate că...

– Uite-o pe iubita mea! Vocea lui Jeremy o sperie pe Raegan, așa că ea întoarse repede hârtiile cu fața în jos și le așeză pe birou când el apăru de după colțul cabinei. Ești gata?

Raegan clipi de câteva ori, nefiind sigură la ce se referea el. Apoi își dădu seama. Planurile lor de cină cu Greg Jamison, prezentatorul știrilor de la ora 17.00, și Chloe Hampton, actuala lui pasiune.

– Oh, am pierdut noțiunea timpului!

Jeremy intră în cabina ei și-i mângâie părul.

– Ești bine, draga mea? Pari tulburată.

Normal că era tulburată. În acea zi, emoțiile ei fuseseră ca într-un roller coaster, iar acum tocmai găsise o posibilă pistă. Era pe cale să-i spună asta lui Jeremy, când își aminti expresia lui de mai devreme, când plecaseră împreună de la spital. O emoție pe care ea o definise drept ușurare.

Lui Jeremy Norris nu-i erau de folos copiii. Fusese clar că nu erau bineveniți copiii în clădire în timpul orelor de lucru. Oh, îi plăcea să prezinte din când în când câte o știre de interes public despre copii pentru că ratingul știrilor creștea. Dar cariera era în centrul vieții lui și, după părerea lui, ar fi trebuit să fie în viața fiecărui om care lucra pentru el.

Raegan închise lent laptopul. Nu, nu-i putea spune lui Jeremy ce descoperise pentru că și el ar fi văzut asta ca o exagerare, dar din motive foarte diferite de ale lui Alec. Și oricât își dorea ea să se ducă acasă și să continue căutările, știa că, dacă lipsea de la această cină cu Jeremy și prietenii lui, el urma să devină bănuitor. Ultimul lucru de care avea nevoie era o predică despre faptul că nu-și făcea treaba în timpul programului de lucru.

„Bună mutare să te vezi cu șeful tău!"

– Sunt bine, zise ea, alungând gândul. Se ridică în picioare și băgă hârtiile tipărite în geantă, alături de laptop. Doar o zi lungă.

Jeremy zâmbi și-i strânse umerii când ea se întoarse.

– Atunci cina asta pică la țanc, pentru că te va distrage de la tot ce s-a întâmplat astăzi.

Raegan se îndoia de asta. Privind în ochii negri ai lui Jeremy, știa că nu se putea abține să nu se gândească la Alec în noaptea aceea, a doua zi și nici chiar săptămâna viitoare.

Sau la cât de mult îl afectase acea zi.

Ultimul loc în care-și dorea să fie Alec în seara aceea era în mijlocul unei mari petreceri de familie.

Își privi cu un dor dulce-amar părinții, Michael și Hannah McClane, aflați în partea îndepărtată a salonului privat din restaurantul la modă în Portland, strângând mâini și îmbrățișând prietenii apropiați care veniseră la sărbătorirea aniversării a douăzeci și cinci de ani de la căsătorie. Propria lui căsnicie nu ajunsese să atingă trei ani înainte de a se face praf – și era doar vina lui pentru asta. Era clar că nu fusese atent la exemplul sclipitor al tatălui său când venea vorba de ce anume era nevoie pentru a fi un soț de succes.

– Știi, zise sora lui, Kelsey, aflată lângă el, privind și ea spre părinții lor, când le spun oamenilor că sunt căsătoriți de douăzeci și cinci de ani, încă primesc priviri ciudate.

Alec pufni, privindu-și tatăl trăgându-l lângă el pe cel mai nou membru al familiei McClane, Thomas, și prezentându-l pe adolescentul deșirat grupului de adulți din jurul lui.

– Fac asta doar fraierii care nu știu că noi toți am fost adoptați.

Îmbrăcată într-o rochie neagră și elegantă de cocktail, concepută chiar de ea, Kelsey îi zâmbi lui Alec cu ochii ei căprui calzi, în timp ce șuvițe din părul ei blond creț din cocul stilat îi pluteau în jurul chipului.

– Și cei care nu știu câți ani aveam noi când am fost adoptați.

Era adevărat. Alec ridică sucul și bău, dorindu-și cu fiecare secundă ce trecea să fie un Jim Beam. Nu fusese mult mai mare decât Thomas când familia McClane îl adoptase, cam la șase luni după ce-l adoptaseră pe Ethan. Alec și Ethan se știau de la Bennett, centrul de detenție pentru minori unde Michael McClane consilia ocazional adolescenții cu probleme. Ethan ajunsese la Bennett în urma unei acuzații de crimă reduse la agresiune. Alec se afla acolo din cauza unor acuzații repetate de trafic cu drogurile.

Privirea lui se îndreptă spre părul grizonant, maxilarul puternic și zâmbetul cald ale lui Michael în timp ce acesta discuta cu invitații lui. Numai un sfânt ar fi adoptat doi copii cu un astfel de trecut, dar Michael și Hannah o făcuseră pentru că ei credeau că toată lumea merita a doua șansă. Alec primise această a doua șansă cu ei. Șansa de a scăpa de John Gilbert și șansa de a o lua de la început. Indiferent cum continua el să-și distrugă viața, le era dator lui Hannah și Michael pentru asta. Le datora mai mult decât ar fi putut să-i răsplătească vreodată.

Kelsey se aplecă spre el.

– Uită-te la Rusty! Cine-i fata cu care vorbește?

Privirea lui Alec se îndreptă spre colțul salonului de la etajul doi, unde celălalt frate al lor, Rusty, stătea în umbră, în pantaloni negri și un pulover negru cu mâneci lungi ce-i acopereau cicatricile și se asortau cu părul lui, conversând cu o brunetă pe care Alec își amintea vag să o fi întâlnit o dată sau de două ori.

– Cred că e fata familiei Klein.

– Fata senatorului? exclamă Kelsey. Pun pariu pe 10 dolari că părinții ei nu știu că ea flirtează cu partea întunecată.

Alec mijì ochii, privind spre cei doi. Fata părea foarte implicată în conversație, gesticulând și zâmbind larg. Rusty însă avea aceeași expresie detașată, ca atunci când abia aștepta să scape dintr-o situație inconfortabilă.

„Tu și eu, amice."

Alec întâlni privirea întunecată a lui Rusty când își ridică băutura și clătină din cap. Rusty își încleștă maxilarul și privi spre tavan cu o expresie care spunea „să scăpăm dracului de aici!", pe care doar un idiot nu ar fi observat-o. Buzele lui Alec tresăriră.

Era bine pentru Rusty să iasă, chiar dacă era blocat într-o discuție cu o fată la care în mod normal nu s-ar fi uitat de două ori. Cel mai mic dintre frații McClane își

petrecea mare parte din zile singur la noua lui podgorie de pe dealurile din afara orașului, iar Alec se întreba deseori cum nu înnebunea din cauza izolării. Dar Rusty mereu preferase singurătatea în locul companiei. Chiar și după ce se alăturase familiei McClane, cam la un an după Alec, își petrecuse mare parte din timp singur, iar Alec știa că avea legătură cu trecutul lui dat peste cap. Spre deosebire de Ethan și Alec, Rusty nu ajunsese la Bennett. Hannah McClane îl găsise la urgență, se uitase la corpul lui plin de vânătăi și bătut și hotărâse că și el avea nevoie de o casă.

Rusty primise și el a doua șansă. Precum Kelsey, atunci când cei doi McClane o adoptaseră când avea zece ani, la câțiva ani după aceea. Familia lor era un adevărat creuzet, dar Alec nici n-ar fi vrut altfel. Și doar datorită lor acum nu era la bar, dând alcool pe gât. Nu voia să-i dezamăgească din nou, mai ales că făcuseră așa de multe ca să-l tragă în sus.

Privirea lui Alec se îndreptă spre Ethan, îmbrăcat la costum, stând cu un braț în jurul logodnicei lui, Samantha, care purta o rochie verde. Cei doi zâmbeau și vorbeau cu prietenii părinților lor. Deși nu voia, pieptul îl înțepă cu un alt junghi de dor dulce-amărui. Era fericit pentru fratele lui, fericit că Ethan găsise pe cineva și că acel cineva era Sam, dar nu-și putu opri impulsul de invidie ce-l străbătu când se uită la cuplul fericit. Mai ales în acea zi, când prin minte îi trecea interacțiunea cu Raegan.

Mai bău din suc, blestemând faptul că nu era alcool și că în seara aceea nu venise cu cineva. Mereu aducea o parteneră la reuniunile de familie, pentru că asta îl distrăgea ca să nu se mai uite în jur și să nu-i mai vadă pe toți, cum se întâmpla acum. Și în seara asta chiar i-ar fi fost de folos această distragere, pentru că vedea tot ceea ce el nu avea și nici nu avea să mai găsească vreodată.

Kelsey se tensionă lângă Alec.

– Julian este aici.

Alec își luă privirea de la Ethan și Sam și se uită spre scări, unde nemernicul soț al lui Kelsey își dădu părul negru din ochi, flutură din mână și se îndreptă spre ei.

Toți mușchii din corpul lui Alec se contractară, gata de luptă. El și frații lui bănuiau că Julian Benedict o bătea pe Kelsey în spatele ușilor închise, dar ea nega de fiecare dată când încercau să discute cu ea și, de fiecare dată când apărea cu o nouă vânătaie, ea dădea vina pe propria neîndemânare.

– Parcă ai zis că e în Seattle cu afaceri.

– Așa ar trebui să fie.

Kelsey afișă un zâmbet fals pe care îl oferea clienților ei și se mută cu stângăcie lângă Julian.

– Credeam că nu o să ajungi.

Julian petrecu un braț posesiv în jurul ei, strângând-o un pic cam prea mult lângă el, spre disconfortul lui Alec.

– Ai spus că e important, așa că m-am întors mai devreme. Nu se uită în ochii lui Kelsey, doar se holbă la Alec cu ochii lui negri fără suflet. Alec, arăți ca dracu'! O zi grea?

Alec nu-și dorea decât să-l pocnească cu pumnul în nas pe Julian Benedict. Mai ales acum s-ar fi simțit bine să se elibereze pe nemernic. Dar se abținu de dragul lui Kelsey. Și pentru că știa că era ultima persoană care ar fi trebuit să îi dea sfaturi despre relații, chiar dacă era convins că soțul ei era un nesimțit.

– Da, cred că se poate spune asta. Alec își mută privirea spre sora lui. Am nevoie de aer. Revin imediat!

Își puse băutura pe o masă din apropiere și se îndreptă spre ușă. Îl auzi pe Julian mormăind în spatele lui.

– Care dracu' e problema lui?

– Nu tu, șopti Kelsey drept răspuns.

Alec pufni și vru să spună „Ba da, amice, tu ești" doar ca să-l enerveze, dar nu o făcu. Pentru că nu era

adevărat. Adevărul era că tânjea după ceva de băut. Și cu fiecare secundă petrecută în jurul oamenilor fericiți - sau care se prefăceau că erau fericiți, cum era cazul lui Kelsey - pofta devenea tot mai greu de ignorat.

Deschise ușa grea și ieși pe veranda de la etajul al doilea al restaurantului, inspirând adânc aerul rece de ianuarie. În pomii din ghivece sclipeau luminițe când se îndreptă spre balustradă și privi spre Pearl District.

La dracu'! Priveliștea asta nu-l făcea să se simtă mai bine. Doar făcea să crească presiunea din pieptul lui și nevoia de acea uitare pe care doar alcoolul o putea face așa de puternică. Numai părinții lui puteau sărbători într-un restaurant din același cartier în care cândva el locuise cu Raegan.

- Hei! Ești bine?

Alec privi peste umăr la Ethan, care venea spre el. Nu-l auzise pe fratele lui urmându-l afară pe verandă, dar ar fi trebuit să se aștepte la asta.

- Sunt bine.

Ethan veni lângă Alec, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, cu fruntea înălțată într-o expresie care spunea „Nu te deranja să mă minți". Alec știa prea bine.

- Te ții cam tare de balustrada aia pentru cineva care este bine.

Privirea lui Alec căzu peste propriile mâini, care strângeau balustrada de metal așa de tare, încât articulațiile îi erau albe. La dracu'! Nu-și amintea să fi făcut nici asta.

Dădu drumul balustradei și își flexă brațele din cauza crampelor din degete.

- Aveam doar nevoie de aer. E cumva o infracțiune?

- Nu. Clar nu. Ar trebui să știu. Ethan zâmbi, iar lui Alec nu-i scăpă gluma lor despre timpul petrecut împreună la Bennett. Scoțând mâinile din buzunare, Ethan își sprijini antebrațele pe balustradă. Mă îngrijorează doar motivul pentru care ai nevoie de aer.

Uneori, era neplăcut ca familia să-ți știe cea mai mare slăbiciune, iar cu Ethan era de două ori mai rău, pentru că Alec nu fusese niciodată în stare să-i ascundă faptul că bea. Pe vremea când erau adolescenți, Ethan fusese martor la slăbiciunea lui Alec față de alcool în momentele de stres. Îl și acoperea în fața părinților când aceștia găseau câte o sticlă goală la gunoi sau când Alec era prea mahmur ca să-și ducă la capăt îndatoririle după vreo noapte de petrecut sălbatic. Alec știa că ăsta era unul dintre motivele pentru care Ethan îl luase așa de tare acum. Pentru că se simțea vinovat că nu-l ajutase să renunțe atunci, înainte ca adicția să-i fi distrus viața. Dar tot îl enerva îngrozitor, mai ales că nu se atinsese de un strop de alcool de trei ani.

– Nu beau, dacă asta mă întrebi.

– Nu te întreb asta.

Alec își încleștă maxilarul.

– Nici nu o să beau, chiar dacă după ziua avută aș merita un pahar. Sau zece.

– Vrei să vorbim despre asta?

Nu, Alec nu voia să vorbească despre asta cu fratele lui psiholog. Ethan era ca tatăl lor. Săpa până când afla ce voia, apoi vorbea cu tine până când îi spuneai exact ce voia să audă. Din păcate, în afară de o săritură de pe această terasă de la etajul doi, care probabil că l-ar fi schilodit în loc să pună capăt suferinței lui eterne, Alec știa că era blocat.

Expiră puternic, detestând faptul că era așa de slab, dorindu-și ca această zi interminabilă să se grăbească și să treacă odată.

– M-a sunat Jack Bickam. Astăzi au găsit o fetiță de patru ani hoinărind singură printr-un parc. Mi-au cerut să vin și s-o identific.

Ethan se îndepărtă de balustradă și se uită cu ochii lui mari și verzi la Alec.

– Poftim?

– Nu era ea, zise repede Alec, simțind entuziasmul lui Ethan. Știam că nu era ea dinainte să o fi văzut – și am avut dreptate. Bickam a cerut o mostră de ADN, dar părinții ei au apărut în timp ce noi eram la spital. Clar nu era... ea.

Privirea lui Ethan trecu peste trăsăturile lui Alec.

– Poate că s-au înșelat. Dacă lipsește de la fel de mult timp ca Emma, s-ar putea să arate complet dif...

– Ethan, nu era ea! Nu avea semnul din naștere de lângă ochi. Și chiar dacă tu nu vrei să admiți, eu pot. Fata mea este moartă și știm amândoi cine a omorât-o.

Umerii lui Ethan se lăsară, iar dezamăgirea de pe chipul lui era prea mult de îndurat. Alex se sprijini cu brațele de balustradă și se uită la priveliște. Din nou își dorea să... La dracu', nu mai știa ce mai voia!

– *Noi?* întrebă Ethan după câteva minute.

– Poftim?

– Ai spus „în timp ce noi eram la spital" Despre cine este vorba?

Pieptul lui Alec se strânse mai puternic.

– Raegan.

– Ah...

Alec ura felul în care suna acel cuvânt. Plin de milă și înțelegere.

– Înțeleg că lucrurile cu Raegan n-au mers bine, zise încet Ethan.

Alec își flexă maxilarul când se gândi la Raegan stând în acel hol, superbă și frântă în același timp. Și cât de mult își dorise să o ia în brațe și să o consoleze!

– Au mers bine.

– Bine, repetă Ethan. Ceea ce explică de ce ești afară în frig, părând gata să jefuiești un magazin de băuturi.

Alec se încruntă.

– Du-te dracului, doctore!

Ethan rânji și își băgă mâinile la loc în buzunarele pantalonilor.

– Știi, poate că era un moment potrivit să o vezi. Au trecut aproape trei ani de la divorț. Oricum ai fi dat de ea la un moment dat. Portland nu-i un oraș așa de mare.

Trei ani păreau la fel ca o zi, dar Alec nu-i spuse asta fratelui său. Se uită din nou la priveliștea sclipitoare.

– Da, mă rog...

– Alec. Vocea lui Ethan se înmuie. Trebuie să încetezi să te învinovățești pentru asta. Dispariția Emmei nu a fost din vina ta. S-ar fi putut îndepărta de oricare dintre noi. S-ar fi putut îndepărta de Raegan dacă ea ar fi fost cu fata în parc în acea zi. Sunt sigur că în cei trei ani pe care voi i-ați petrecut despărțiți Raegan și-a dat seama de asta. Sunt sigur că te-a iertat.

Alec nu-și putu reține râsul demn de milă ce-i ieși din gât. Sau junghiul ascuțit din mijlocul pieptului, acolo unde obișnuia să-i fie inima.

– Aici greșești, deșteptule. Nu a dat niciodată vina pe mine. A spus același lucru pe care tocmai l-ai spus tu. De la bun început. Dar tocmai asta este. Se uită la fratele său. Eu sunt cel care nu o poate ierta pentru asta. Pentru că, indiferent ce spuneți tu, ea sau oricine altcineva, a fost vina mea. Iar ea, dintre toți oamenii, ar trebui să știe.

Nu mai suporta asta. Nu mai suporta locul și dezgroparea trecutului pentru că îi lua foc pieptul. Se îndepărtă de balustradă.

– Alec, stai!

Nu mai așteptă. În timp ce revenea la petrecerea la care nu voia să fie, își spuse că putea să treacă peste noaptea aceea la fel cum trecuse peste fiecare noapte din ultimii trei ani.

Prin simpla forță a voinței, chiar dacă se agăța de viață cu nimic mai mult decât un fir tocit.

capitolul 3

Raegan își învârti vinul și privi lichidul roșu cum se lipește de pereții paharului și apoi cum se așază pe fund și se liniștește.

Așa se simțea ea. În pragul a ceva, învârtindu-se și așteptând.

– Raegan.

Ridică privirea la sunetul vocii lui Jeremy și se uită spre dreapta.

– Da?

Pe chipul lui era o expresie perplexă.

– Te-am strigat pe nume de trei ori. Visezi cu ochii deschiși?

– Nu.

– Abia ai mâncat.

Ea coborî privirea la salata pe care o mișcase cu furculița și lăsă vinul.

– Oh! Cred că doar mă gândeam.

Luă o înghițitură care avea gust de carton și încercă să zâmbească. Când Jeremy doar se încruntă, știu că zâmbetul ei păruse o încruntătură.

– Îmi pare rău că e așa de deprimată, zise Jeremy către Greg Jamison peste masă. Astăzi s-a întâlnit cu fostul soț.

Raegan fu șocată. El dădea vina pentru starea ei pe Alec. Nu pe faptul că ea crezuse că-și găsise fata, doar ca apoi acea speranță să-i fie spulberată.

Jamison făcu ochii mari, atrăgându-i atenția lui Raegan, care își dădu seama că prezentatorul de 50 de ani încerca să ridice din sprâncene, dar fruntea nici măcar nu i se mișcă din cauza injecțiilor regulate cu botox.

– Ce urât!

Chloe Hampton, fata de vreo 20 și ceva de ani de la meteo cu care Jamison avea în acest moment o relație,

dădu pe gât ultima înghiţitură de vin şi puse paharul gol pe masă cu un clinchet.

– Foştii sunt mereu groaznici. Ultimul mi-a ars toate hainele când ne-am despărţit. Am fost furioasă. Îmi plăcea rochia aia roşie de cocktail mai mult decât mi-a plăcut vreodată de el.

– Asta pentru că te culcai cu mine.

Jamison chicoti şi se aplecă spre blondă. Muşchii faciali abia i se mişcară ca să exprime ceva.

Chloe chicoti şi îşi frecă nasul micşorat recent de nasul prezentatorului de ştiri.

– Aşa este. Dar îmi lipseşte rochia. Nici soţia ta n-a fost mai fericită.

Cei doi râseră. Jeremy rânji.

În timp ce conversaţia de la masă se îndreptă spre cota de piaţă a zilei, Raegan se uită la fiecare chip, întrebându-se ce căuta acolo. Jeremy se purta frumos cu ea, iar de obicei ei îi făcea plăcere să petreacă timp cu el, dar majoritatea oamenilor de care se înconjura erau la fel de falşi precum chipurile lor.

Telefonul îi vibră, se întoarse spre haina care atârna pe spătarul scaunului şi îl scoase din buzunar: „20.00. Petrecerea de aniversare McClane"

Inima îi bătu mai tare şi i se strânse stomacul când se uită la ecran.

Mama lui Alec o invitase la petrecere printr-un e-mail cu luni în urmă. În acel moment, Raegan îi trimisese un bilet politicos de refuz, dar oricum adăugase evenimentul în calendar. Acum, când atenţionarea licărea, se gândea la un singur lucru: „De ce să nu mă duc?" Dacă se ducea, putea să-l prindă pe Alec înainte să plece. Putea să-i arate ce găsise despre copilul dispărut. Putea să mai stea câteva minute cu el. Pentru că Dumnezeu îi era martor că puţinul timp petrecut în ziua aceea la spital nu fusese suficient. De când plecase, se gândise încontinuu la el. La ce avea să simtă el în seara asta.

La cât de senini fuseseră ochii lui. La toate lucrurile pe care voise să i le spună, dar nu o făcuse.

Cu nervii vibrând, își luă haina și împinse scaunul de la masă.

Jeremy se opri din ce-i spunea lui Jamison și ridică privirea la ea.

– Unde te duci?

– Îmi pare rău. Am uitat de o întâlnire.

– Acum? Se întoarse spre ea. Afară-i întuneric.

– Știu. Își luă poșeta. Și îmi pare rău. Este o chestie de familie.

– Dar... Raegan, tu n-ai nici o rudă aici. Mama ta este în Europa, iar tatăl tău e la New York.

Avea dreptate. Părinții ei erau divorțați și aveau vieți separate pe coaste opuse – tatăl ei era un avocat influent la New York, iar mama ei trăia fericită, în urma partajului, în California sau unde alegea ea să se ducă. Raegan nu avea nici o rudă prin zonă cu care să aibă o întâlnire, dar nu avea de gând să-i spună lui Jeremy că pleca la familia lui Alec.

Se aplecă și-l sărută pe obraz fără nici un entuziasm, atingând mai mult aerul decât pielea.

– Te sun mai târziu. Mersi pentru cină. Și-mi pare rău că plec.

– Dar...

– Greg, Chloe. Încuviință din cap și se îndepărtă. O seară plăcută.

Protestul bolborosit al lui Jeremy răsună în spatele ei când el se ridică, dar ea ignoră și protestul, și pe el și se grăbi spre ieșirea restaurantului elegant din centru.

El nu avea să o urmeze. Nu se vedeau de mult timp și știa că ea nu era mai importantă pentru el decât neprețuitul lui post de televiziune, care era și motivul acestei cine. Îmbrăcându-și haina, ieși în aerul rece al nopții și inspiră adânc, simțindu-se ca și cum era prima dată când respira de zile întregi.

Speranța se învârti în interiorul ei precum vinul din pahar când păși pe bordură și flutură mâna după un taxi. În seara asta nu avea de gând să lase lucrurile așa. În seara asta era hotărâtă să-i arate lui Alec că se înșela, că fata lor era undeva și că împreună o puteau găsi.

Se rugă doar să-l poată face să o asculte cinci minute înainte de a se întoarce și a pleca.

Douăzeci de minute.

Alec hotărî că avea să le mai dea părinților lui douăzeci de minute înainte de a pleca de la petrecerea aglomerată și de a se întoarce acasă la el, unde putea să respire.

– Alec. Logodnica lui Ethan, Sam, veni lângă Alec și își petrecu brațul prin al lui. Iată-te! Rusty tocmai încerca să-mi explice de ce culoarea părului și IQ-ul sunt legate. Se uită la Alec cu o expresie amuzată. Tu ești blond. Ce părere ai?

Alec se uită la Rusty, aflat de partea cealaltă a lui Sam. Cu mâinile în pantalonii negri asortați cu cămașa, părul și ochii, Rusty ridică din umerii lați și din sprâncene într-o expresie care spunea „să vezi cum acționează o fată inteligentă"

Alec strânse din buze. Nu avea chef să fie prins în tachinări de frați. Dar era mai bine decât alternativa – conversații cu prietenii părinților care știau că el era copilul care, chiar și ca adult, încă avea *probleme*.

– Are dreptate, îi zise Alec lui Sam, arătându-i degetul mijlociu lui Rusty într-o parte, ca ea să nu poată vedea. Ethan are părul șaten și știm cu toții că e un idiot.

Sam își dădu ochii peste cap și zâmbi.

– Și Rusty?

– Asta-i ușor. El n-are IQ.

– De ce nu?

– Pentru că toată claia de păr negru din capul lui a fost transplantată direct de pe fundul lui.

Sam râse. Rusty se încruntă și mijì ochii.

– Este adevărat, zise Alec, simțindu-se un pic mai bine pentru prima dată după ore bune. Când s-a alăturat familiei, era chel ca un nou-născut. Părinții noștri s-au uitat o dată la tot părul de pe fundul lui și și-au spus: problemă rezolvată!

Umerii lui Sam tremurau de râs. Lângă ea, Rusty se încruntă și zise:

– Ha-ha, ce amuzant!

– Ce pot să zic? mormăi Alec, privind spre părinții lui, care discutau cu cineva într-un trenci bej în partea îndepărtată a încăperii. IQ-ul meu blond. Hei, cu cine discută mama și tata acolo...

Cuvintele îi muriră pe buze când tatăl lui se dădu laoparte, iar mama lui se apropie și o îmbrățișă pe femeia misterioasă.

– La dracu'!

Cu un șuierat, rămase fără aer în plămâni când o privi pe Raegan zâmbind și îmbrățișând-o pe mama lui.

– Ce dracu' caută ea aici? murmură Rusty.

– Cine? întrebă Sam. La cine vă uitați?

– La fosta soție a lui Alec.

Alec nu mai prinse restul conversației lor sau ce-i spunea Rusty lui Sam despre Raegan. Nu-și auzea decât bătaia ritmică a pulsului răsunându-i în urechi.

Prima lui reacție fu de șoc pentru că ea era acolo. A doua fu de panică – poate că se întâmplase ceva. Dar când se îndreptă spre ea, nu se putu gândi decât la cât de superb arăta în lumina slabă a salonului privat, cât de moale îi părea părul, cât de mult voia să o cuprindă, să o sărute și să nu-i mai dea niciodată drumul. Exact cum mai devreme în acel spital își dorise să o cuprindă și să o sărute.

Se opri lângă tatăl lui și nu-i scăpă fericirea din ochii bărbatului și entuziasmul din ochii mamei sale când ea îi dădu drumul lui Raegan și-l observă.

– Ce s-a întâmplat? zise el către Raegan, ignorându-și părinții și reacția lor. E totul în regulă?

– Nimic. Adică da, totul este în regulă.

Obrajii ei erau îmbujorați, chipul înroșit, dar, mai mult de atât, în ochii ei era o lumină pe care el nu o văzuse mai devreme. O lumină care îl alertă imediat.

– Atunci nu înțeleg. De ce ești aici?

Lumina slăbi, iar privirea ei nesigură trecu peste trăsăturile lui.

– Alec. Hannah puse o mână pe brațul lui. Eu am invitat-o.

El își privi mama.

– Ce ai făcut?

– Este parte din familie. Normal că am invitat-o. Aruncându-i o privire nimicitoare lui Alec, Hannah își petrecu brațul prin al lui Raegan și o trase după ea. Haide! Vreau să o cunoști pe fata lui Ethan. Este foarte dulce.

Raegan se uită îngrijorată spre Alec, dar acesta era prea uluit ca să reacționeze. Mama lui o invitase? Știind că asta avea să-l surprindă? Știind – chiar și fără să afle ce se petrecuse în acea zi – că risca să ajungă la alcool doar dacă o vedea?

Tatăl său oftă lângă el când cele două femei se îndepărtară.

– Femeile. Niciodată nu știi ce gândesc.

– Sau ce fac, mormăi Alec, privind cum mama lui și Raegan discutau și râdeau cu Sam și Ethan.

Din partea lui Raegan nu era nimic ciudat. Nu zâmbete îngrijorate sau îmbrățișări reținute. Încă se potrivea în această familie ca o bucată de puzzle lipsă ce revenea la locul ei. El era cel care nu se potrivea. Un străin privind în interior de pe margine. Același străin cum fusese în copilărie, privind familiile în parc când făcea o pauză între *comisioanele* lui John Gilbert și avea fantezii cu o viață diferită.

– Ești bine? întrebă încet tatăl său.

În pieptul lui Alec se întinse o durere goală. O durere mai mare decât fusese mai devreme la spital. Înghiți greu. Încercă să-și spună că nu era mare lucru. Eșuă lamentabil.

– Da, reuși să spună.

Dar tot ce voia să facă era să o ia la goană. Să plece de la petrecere. De lângă familia lui. De lângă tot ce-i amintea cum își distrusese viața.

Doar că nu putea. Nu când Raegan era aici. Dacă ar fi făcut-o, părinții lui ar fi devenit bănuitori, iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca ei să-i dea târcoale ca unui invalid, exact cum făcuseră în urmă cu trei ani.

Privi în jur după chelner.

– Am nevoie să beau ceva.

Tatăl lui ridică din sprâncene.

– Cafea, clarifică Alec, văzându-i expresia. Pot să beau cafea, da?

Michael McClane oftă.

Alec îl ignoră și se duse în căutarea a cât de multă cafea era nevoie ca să treacă peste restul nopții.

John Gilbert stătea într-o parte întunecată a curții unde nu mai fusese niciodată și încerca să nu tremure. Fusese scos din celula lui, i se puseseră cătușe și ieșise afară cu gardienii, apoi fusese lăsat să tremure în aerul rece al nopții fără să aibă măcar o haină.

Dacă nu ar fi făcut pe el de teamă că unul dintre gardienii din turnurile de deasupra era gata să-i tragă un glonț în piept, ar fi scuipat ca un nebun.

Undeva în dreapta lui răsunară pași. Cu inima bubuind, se întoarse în acea direcție și încercă să vadă prin umbre și întuneric.

– Cine-i acolo?

– Cineva care-ți poate face viața rai sau iad, domnule Gilbert.

Pulsul îi urcă și mai mult. Nu recunoscu vocea. Era bărbătească, profundă, educată. Nu era nazală. Nu avea accent. Nu tăia cuvintele. Indiferent cine era, nu era din ICS și clar nu era unul dintre gardieni.

Umflându-și pieptul cât putu de mult, Gilbert băgă mâinile în buzunare și mijì ochii pentru a vedea mai bine. Nu reuși decât să deslușească o siluetă. Nu știa cât de mare era individul, dar știa că îl putea doborî. Putea să doboare pe oricine.

– Ce vrei de la mine?

Spre el pluti fum de țigară. Fum din ăla bun. Genul pe care îl inhalau oamenii bogați. Silueta se mișcă în întuneric. Nu fu sigur, dar părea că bărbatul stinsese țigara cu piciorul, strivind-o de asfalt.

– În dimineața asta ai sunat la FBI. Un apel care nouă ni se pare... Cum să spun asta ca să înțelegi... Stupid.

Lui Gilbert i se strânse stomacul. N-ar fi trebuit să sune, dar știuse că avea să ajungă la copilul lui blestemat. Exact cum sperase. Alec apăruse acolo aprins ca un ardei iute și pregătit să se bată cu el – ceea ce Gilbert abia aștepta, ca să-i arate în sfârșit idiotului cine era de fapt șeful.

– Eu nu le-am zis unde era fata aia. N-am avut de-a face cu asta. Adică – încercă să râdă, dar până și lui sunetul i se păru speriat și patetic – sunt închis aici. Nu pot să fac nimic din spatele gratiilor.

– Nimic în afară de a cauza probleme de care nu avem nevoie. Pachetul a reușit să scape de manipulantul său. Dacă nu te-ai fi băgat, pachetul ar fi fost ridicat, tranzacția ar fi continuat fără probleme, iar FBI-ul și poliția nu ar fi fost niciodată implicați. Din cauza nevoii tale prostești de a te răzbuna, domnule Gilbert, ai reușit să strici o întreagă operațiune.

– Stai un pic! Inima lui Gilbert bătea puternic și iute pentru că-și dădu seama încotro se îndrepta discuția. Eu nu știam că era acolo copilul acela, adică pachetul.

A fost o coincidență. Eu n-am făcut decât să dau numele unui parc ca să-mi bat joc de agenții federali.

– Numele unui parc pe care și tu l-ai folosit pentru tranzacții similare. Și nu minți că nu știai că are loc o tranzacție. Știm de unde primești informațiile.

Un reflector se aprinse de undeva de deasupra, dar Gilbert nu se întoarse să vadă unde era. Nu se putu concentra decât la corpul lipsit de viață întins cu fața în jos pe iarbă, luminat de reflector.

Frica i se învârti în stomac precum se răsucea fumul deasupra pământului. Fără să-i vadă chipul, știa că era vorba de Rory Mills. Un tip cu care lucrase de câteva ori, vizitatorul de ieri care îi spusese despre fetița dispărută.

Mâinile îi tremurau când lumina se stinse, cufundând din nou zona în întuneric. Mijind ochii, căută umbra – bărbatul – care îl încolțise.

– După cum am mai spus, domnule Gilbert – un chibrit scăpără în întuneric, luminând țigara și niște buze masculine înainte de a se stinge și de a lăsa în urmă doar un capăt de un roșu aprins –, am puterea de a-ți face viața rai sau iad. Dar alții din organizația mea sunt pregătiți să te vadă cu fața în jos ca pe Mills.

Gilbert înghiți greu.

– Am fost prost. Înțeleg asta acum. Fac orice-mi ceri. Doar dă-mi a doua șansă!

Tenta roșiatică a țigării se întunecă atunci când bărbatul trase din tutun.

– Există ceva ce ai putea face pentru noi, presupunând că poți ajunge până la eliberare fără să mai strici ceva.

– Așa fac. Adică o să ajung să mă eliberez. Spune-mi doar ce vrei să fac.

– Ai grijă ca fiul tău să nu sape în chestii care nu-l privesc.

– Alec? N-ar face asta. Știe că copilul lui e mort.

– Fosta lui soție, nu. Am auzit dintr-o sursă de încredere că fiul tău a fost cu Devereaux astăzi la spitalul unde agenții federali au dus pachetul.

– Asta nu înseamnă nimic.

– Nu, nu înseamnă. Dar Devereaux aproape că a aflat adevărul în urmă cu trei ani. Nu vrem să-și reînceapă căutările și să descopere ceva ce mai bine ar rămâne așa. Dacă o face, vrem ca tu să te asiguri că nu va putea spune nimănui ce găsește.

O explozie de entuziasm se aprinse în Gilbert. Voiau să o supravegheze pe Raegan. Asta nu avea să fie greu. Tipa era sexy și să o țină la respect era un pas în plus spre a i-o trage lui Alec. Gilbert încuviință repede din cap.

– Pot să fac asta.

– Bun. Pentru că, dacă de data asta dai greș – bărbatul arătă cu țigara aprinsă spre cadavrul lui Mills –, o să te alături prietenului tău acolo în mizerie. Avem legături sus-puse și poți fi găsit oriunde, Gilbert. Ține minte asta!

capitolul 4

Plecase.

Raegan privi în jurul salonului privat și își spuse că ar fi trebuit să fie atentă la Alec. Undeva între toastul lui Ethan pentru aniversarea de douăzeci și cinci de ani de la căsătorie a lui Michael și Hannah și aducerea cafelei și a desertului, Alec se strecurase de la petrecere și dispăruse.

Privi în partea cealaltă a încăperii și-l zări pe Ethan discutând cu un cuplu mai în vârstă. După ce-și puse paharul pe o masă din apropiere, traversă prin mulțime până când ajunse lângă el, apoi așteptă – nu prea răbdătoare – cât el își luă rămas-bun, iar cuplul se îndepărtă.

– Hei, Raegan! Ethan se întoarse spre ea. Te distrezi?

– Sigur. L-ai văzut pe Alec?

Peste trăsăturile lui Ethan trecu o expresie de îngrijorare când privi dincolo de ea peste mulțime.

– Nu după toast.

– Speram să-l prind câteva minute, dar cred că a plecat.

Maxilarul lui Ethan se încleștă când scoase telefonul din buzunarul pantalonilor și începu să apese pe butoane.

– Ce faci? întrebă ea.

– Verific dacă a plecat. Atât timp cât are deschis serviciul de localizare, pot să văd unde este.

– Îți urmărești fratele?

– N-a trebuit să o fac de ceva vreme. Dar după ce s-a întâmplat astăzi, iar îmi dă motive să mă îngrijorez.

Raegan își dădu seama că Alec îi spusese lui Ethan despre fetița de la spital. Știuse că avea să-l destabilizeze, chiar dacă el se purta ca și cum era bine.

Ethan se încruntă.

– Da, a plecat. Nemernicul!

– Unde-i?

– Pe Sunset Highway. Se pare că se îndreaptă spre casă.

„Acasă..." Știa că Alec se mutase din oraș după divorțul lor, doar că nu știa unde. Ceva în mintea ei o avertiză că noaptea asta nu era potrivită să discute cu el despre ceea ce descoperise. Dar altceva îi spuse că în noaptea asta el era rănit și, chiar dacă ea era ultima persoană de la care el să dorească alinare, nu-i putea întoarce spatele.

– Unde-i asta?

Ethan ridică privirea.

– Ești sigură că vrei să te duci acolo? În noaptea asta va ninge. Și în starea în care este el...

– Trebuie să vorbesc cu el, Ethan.

Trăsăturile lui Ethan se înmuiară.

– Îți dau un SMS cu adresa.

Se simți ușurată și-l îmbrățișă pe cel care îi fusese cândva cumnat.

– Mulțumesc.

– Nu-mi mulțumi, mormăi el când ea îi dădu drumul. Alec nu mai este același tip pe care îl știai tu.

Știa și ea asta. Era treaz. Chiar dacă avea s-o certe pentru că îl urmărise, în noaptea asta voia să se asigure că el rămânea treaz.

Alec privi afară pe fereastra camerei din față la farurile aprinse în întuneric.

Ningea cu fulgi mari albi, zăpada acoperind deja zona cu un strat alb. Indiferent cine era acolo la ora asta, era evident că avea probleme pe drumul alunecos.

Se încruntă pentru că a ieși afară în frig ca să ajute un străin în miezul nopții nu era ideea lui de distracție. Mai ales după ziua pe care o avusese. Dar ținând cont că oricum nu dormea, n-avea nici un motiv să stea în casă și să fie un mitocan.

Se încălță cu ghetele, luă haina din cuierul de lângă ușă și o îmbrăcă. Închizându-și haina, coborî treptele șubrede ale verandei vechii case cumpărate cu un an în urmă și pe care nu apucase să o renoveze.

Când vântul îl mușcă de urechi și gât, se afundă mai bine în haină cât traversă curtea din față și se îndreptă spre aleea scurtă. Un motor accelera la vreo sută de metri mai jos pe drum. Ridică privirea chiar când șoferul acceleră prea mult pe gheață și alunecă într-un șanț.

– Fir-ar să fie!

Alergă pe pietrișul nins de la marginea drumului de țară. Când ajunse la mașină, urechile îi înghețaseră, mușchii îi erau încordați și își dorea să fi rămas la idioata aia de petrecere ca să nu-i înghețe fundul pentru o persoană pe care nici măcar nu o cunoștea.

Coborî spre terasament. Din fericire, mașina Audi neagră aproape că oprise când derapase de pe drum, deci nu se aștepta ca șoferul să fie rănit, ci doar zguduit. Ciocăni în geam.

– Hei! Ești bine?

Trecură câteva secunde prelungi, apoi geamul coborî lent, iar el se uită la chipul nervos al lui Raegan.

– Bună, Alec. Sunt bine. Cred.

Șocul fu înlocuit de iritare.

– Sfinte Sisoe! Deschise portiera și se întinse după brațul ei. Ce cauți aici?

– Eu... Se apucă de antebrațul lui, luptându-se să iasă din mașină, alunecând în zăpadă și căzând pe el. Ai plecat de la petrecere înainte să apuc să vorbesc cu tine.

Îi prinse celălalt braț și își mută greutatea spre pantă pentru a o ridica lângă el.

– Și ai condus până aici prin viscol? Asta-i o prostie.

Pantofii cu toc eleganți îi alunecară pe zăpadă și aproape căzu, dar el îi cuprinse talia cu un braț și o trase în sus spre el.

Când ajunseră la drum, ea oftă și se desprinse dintre brațele lui.

– N-ar fi trebuit să vin până aici dacă tu n-ai fi fugit.

– Nu am fugit.

Ea își dădu laoparte părul plin de zăpadă.

– Cu siguranță n-ai spus nimănui când ai plecat.

Cu mâinile în șolduri, el o săgetă cu privirea, uitând de frig, de zăpadă și de vântul tăios.

– Cine ți-a spus unde să mă găsești?

Ea își încrucișă brațele la piept și își încreți buzele, cum făcea mereu când se enerva pe el.

– La dracu'! mormăi el, știind exact cine-i spusese unde-l putea găsi. Fac pariu că a fost fratele meu, psihologul enervant. Trebuie să învețe să nu se mai bage în ce nu-l privește.

Se duse din nou în șanț, spre mașina ei.

– Ce faci? strigă ea.

– Îți iau lucrurile. Nu stai aici în noaptea asta. Deschise din nou portiera mașinii ei și se aplecă înăuntru. Ce mai ai aici în afară de poșetă?

– Păi, geanta cu laptopul este în spate.

– Normal că e în spate, mormăi el, scoțând cheile din contact și punând pe umăr bareta poșetei ei înainte de a trânti portiera.

Ocoli mașina, alunecând de două ori în zăpadă și agățându-se de mașină ca să nu cadă. După ce-i luă geanta cu laptopul din spate, petrecu repede cureaua peste cap și urcă din nou pe drum.

– Și mașina mea? întrebă ea când el o apucă de cot și o conduse de lângă mașină spre casă.

– Este blocată până când facem rost de o camionetă ca să o scoată de acolo.

Ea privi peste umăr.

– Nici măcar nu o încui?

– De ce? Ca vandalii să o strice încercând să intre în ea ca să caute lucruri de valoare?

– Vandali? Privi în jur la drumul nins. Aici?

Frustrat că ea începetinise, el zise:

– Da, chiar și aici. Haide odată! Este groaznic de frig și aș vrea să intru în casă, unde-i cald.

Ea se încruntă, dar păși înainte. Tocul pantofului îi alunecă pe gheață, dezechilibrând-o. Un țipăt îi ieși de pe buze și ridică mâinile pentru a nu cădea.

– La naiba, Raegan!

Alec își încordă mâna în jurul brațului ei și o trase spre el înainte ca ea să cadă.

Pulsul i-o luă la goană pe sub trenciul subțire. Și el simți asta prin geaca lui groasă de iarnă. Și chiar printre straturile de haine dintre ei, simți căldura ei, ademenindu-l, chemându-l într-un fel în care nimic și nimeni nu-l chemase de mult.

Pulsul lui crescu, iar în aerul rece al nopții, pe șira spinării îi alunecă transpirația. Îndepărtând-o ca trupurile lor să nu mai fie lipite de la piept la șold, își ținu brațul în jurul ei ca să fie sigur că ea nu avea să mai cadă.

– Casa e chiar acolo. Arătă spre luminile de veghe și porni. Doar nu mă trage după tine dacă o să cazi.

– O să încerc, mormăi ea.

Ajunseră cumva la aleea lui și apoi pe verandă. El îi dădu drumul imediat ce ieșiră din zăpadă, deschise ușa și intră.

Raegan își scutură zăpada din păr și de pe haină și intră după el. Apoi încetini și zise:

– Uau!

Știa ce vedea ea. Același lucru pe care îl vedea el în fiecare zi când intra în casă. Podele goale, pereți neterminați încă după ce fusese refăcută instalația electrică, o canapea ponosită și singura chestie drăguță din casă – șemineul din pietre de râu pe care îl înlocuise imediat ce se mutase.

– Va trebui să ignori mizeria. Se descotorosi de gențile ei și le puse pe canapea. Sunt în proces de redecorare.

Ea se roti într-un cerc lent în camera de zi, uitându-se la grămada de parchet din colț pe care el încă nu-l montase și în sus pe scările ce duceau la un etaj și mai neîngrijit.

– Nu, este în regulă. Locuiești de mult aici?

Dându-și haina jos, o agăță în cuierul de lângă ușă, disperat după spațiu.

– Cam de un an. Se întoarse spre arcada ce dădea în bucătărie. Chem o camionetă de remorcat.

Telefonul fără fir stătea pe blat sub niște dulapuri albe zgâriate pe care abia aștepta să le scoată. Cum nici într-o zi frumoasă nu putea să conteze pe telefonul mobil aici și știa că furtuna nu avea decât să înrăutățească serviciul de telefonie, se întinse după cartea de telefoane din sertar pentru a căuta un număr de tractări auto. Chiar

când luă cartea, se stinse lumina și zumzetul boilerului se opri, scufundând bucătăria în întuneric.

Se uită spre tavanul pătat de apă și apoi spre telefonul fără fir de pe blat. Nu vedea decât umbre. Apăsă pe ecranul LCD al telefonului, care se aprinse și confirmă că telefonul fix avea baterie, dar nu și semnal.

– La dracu'!

– Cred că am rămas fără electricitate, zise Raegan din ușă, în spatele lui.

„Mda, pe bune, Sherlock?"

În spatele lui foșni ceva.

– Eu mai am ceva baterie la telefon.

– Nu va funcționa.

În timp ce el se întoarse, ea înălță capul cu telefonul mobil în mână, trăsăturile ei delicate fiind luminate de ecranul cu lumină albastră și caldă.

– Ce e?

– Aici semnalul este neregulat. Toată zona e moartă. Nu vei putea face nimic din cauza viscolului.

Obrajii ei păliră când își verifică semnalul. Pe chipul ei se văzu îngrijorarea când pricepu realitatea că era blocată cu el până când revenea electricitatea.

El încercă să nu se simtă dezamăgit de acea reacție – își spuse că nici *el* nu voia să fie blocat cu *ea*, dar nu reuși să scape de golul familiar ce creștea în el.

La naiba! De ce dracu' venise până aici?

Enervarea lui creștea cu fiecare secundă. Punând telefonul fix la loc pe blat, trecu de ea și deschise dulapul unde ținea lumânări și lanterne.

– Iubitul tău știe unde ești acum?

– Alec, el nu este...

El îi aruncă o privire peste umăr, iar ea nu mai termină fraza. El surprinse vinovăția din ochii ei verzi chiar înainte ca ecranul mobilului să se stingă. Vinovăția nu făcu decât să mărească acel gol interior până când ajunse precum un canion.

– Nu, zise ea încet. Nu știe că sunt aici.

Alec găsi o lanternă și verifică bateriile.

– Sunt sigur că va fi încântat când va afla.

Aprinzând lanterna, trecu pe lângă ea și reveni în camera de zi, unde așeză lanterna pe șemineu și luă mai multe lemne pentru a alimenta focul.

– Îmi pare rău că am apărut neanunțată și că ți-am stricat noaptea, zise ea din ușa bucătăriei. Eu doar... Oftă. Voiam doar să mă asigur că ești bine după tot ce s-a întâmplat azi. Ai plecat așa de repede de la petrecere. Eu...

Îngrijorarea pe care o auzi în vocea ei îi mai domoli iritarea. Nu venise acolo ca să-și bată joc de el, așa cum voia el să creadă. Condusese în plin viscol pentru că îi păsa. Mai mult decât ar fi trebuit să-i pese de unul ca el.

– Sunt bine, Raegan. Aruncă un buștean pe foc și-l mișcă cu vătraiul. O făcuse să sufere suficient cât fuseseră căsătoriți. Acum putea să fie civilizat. Și nu beau, în cazul în care credeai asta. Nici măcar n-am băutură în casă.

– Nu te-ar învinovăți nimeni dacă ai vrea. Nu după ziua de azi.

El râse, dar fu un sunet neamuzat.

– Sunt multe lucruri pentru care mă poți învinovăți. Că nu am alcool la îndemână nu-i unul dintre ele.

– Eu nu...

– Uite ce e! Se întoarse spre ea, pregătit să încheie realmente conversația asta. Apreciez că ți-ai făcut griji, dar sunt bine. Știu că probabil Ethan te-a făcut să crezi altceva, dar el își face prea multe griji, ca de obicei, dar fără motiv. Nu beau, nu voi bea și nu mai discut despre asta, bine?

Ea îl studie câteva secunde lungi în lumina focului și, deși chipul ei era în umbră, el știu ce căuta. Dovada

că nu băuse, că spunea adevărul, că nu venise acolo degeaba.

Știa că prima dovadă era evidentă. Ochii lui fuseseră limpezi din ziua în care se trezise în acel spital cu familia în jurul său, întrebându-l ce dracu' fusese în capul lui. De atunci nu se mai atinsese de o picătură de alcool. Dar a doua... Dacă era să spună adevărul, era sigur că ea putea să vadă prin el ca printr-un văl.

– Bine, zise ea moale, întrerupând contactul vizual și coborând privirea în podea.

„Bine." El expiră, ușurat că terminaseră cu subiectul legat de dependența lui, dar ritmul inimii nu i se liniști. Pentru că acum, dacă nu aveau nimic presant despre care să discute, ciudățenia situației îl lovi cu toată forța.

– Este târziu. Puse vătraiul la loc. Aduc niște pături ca să poți dormi pe canapea. Electricitatea ar trebui să revină de dimineață. Dacă nu, vecinul de mai sus are o camionetă pe care o putem folosi să-ți scoatem mașina.

– Biiine...

Se uită o secundă la ea. Își aminti de toate dățile când se cuibăriseră împreună în întuneric într-un pat din perne și pături în fața șemineului cu gaze din apartamentul lor de oraș, când tot ceea ce el își dorise fusese ea. Acum gândul de a fi singur cu ea și greutatea care îl apăsa îl făceau să vrea să fugă.

– Bine, repetă el, ieșind din cameră.

Dar nu era bine. Nimic din situația asta nu avea să fie vreodată bine. Și nu era decât vina lui.

În stomacul lui Raegan se învolburară îndoiala și regretul când se așeză pe canapea, în lumina focului, și-l aștepta pe Alec să revină jos cu o pătură pentru ea.

N-ar fi trebuit să vină aici. El nu o dorea prin preajmă și clar nu voia să discute despre motivul pentru care

drumurile lor se intersectaseră în acea zi. Dacă ea n-ar fi fost așa de emotivă sau dacă ar fi gândit clar, niciodată nu s-ar fi dus la petrecerea părinților lui. Ar fi rămas la cină cu Jeremy și ar fi acceptat lucrurile așa cum erau. Apoi și-ar fi continuat viața așa cum o făcea în fiecare zi de când semnase acele acte de divorț.

Ridicând din nou telefonul, verifică semnalul. În colț se văzu „Fără semnal". Se încruntă, lăsă mâinile în poală și oftă. „Fii tare! Poți să treci prin asta." Putea. O mai făcuse. Trebuia doar să o facă din nou.

Privirea îi căzu pe masa din capătul îndepărtat al camerei. Geanta lui mare pentru aparatul foto se afla pe masă, pe suprafața de lemn atârnând cureaua aparatului scump. Știa că el avea cel puțin trei aparate foto în acea geantă. O duzină de obiective diferite. Parasolare. Pânze moi. Un caiet și un pix. Toate lucrurile pe care le folosea când muncea.

Se gândi la fotografiile făcute de el și pe care ea le înrămase pentru a le atârna pe pereți. Una era un apus peste distrugerile din New Orleans după uraganul Katrina. Alta era cu o fetiță pe marginea drumului în Chile, acoperită de cenușă după erupția vulcanului Puyehue-Cordón Caulle. Fotografiile lui surprindeau viața. Nu versiunea de poveste a vieții pe care toată lumea o aștepta, ci adevărul dur, brutal. Fotografiile lui trezeau emoții în toți cei care le vedeau, de asta le înrămase și le agățase pe perete. De asta le dăduse jos și le depozitase după plecarea lui. Pentru că atunci deja era copleșită de suficiente emoții și fusese prea mult să vadă și realitatea dură a lumii prin lentilele lui.

Încă era prea mult.

Scările scârțâiră sub greutatea lui Alec, și ea privi în acea direcție, fericită că era distrasă din acele amintiri. Câteva secunde mai târziu, el apăru în lumina slabă cu două pături și o pernă, cu mușchii umerilor și brațelor flexați sub tricou când se mișca. Amintirile ei săriră

repede de la fotografii la senzația acelor brațe înconjurând-o, cuprinzând-o, trăgând-o aproape de toată acea perfecțiune masculină. Și la fel de repede reapariția emoțiilor îi încordară gâtul, iar inima ei proastă se dădu peste cap.

– Poftim! El se aplecă peste spatele canapelei și puse lucrurile lângă ea. Astea ar trebui să fie suficiente. O să cobor să alimentez focul în câteva ore ca să mă sigur că nu se stinge.

Când el se întoarse din nou spre scări, ea își dădu seama unde se ducea el.

– Stai! Apucă marginea canapelei și se întoarse. În casa asta nu-i căldură.

– Ai focul. O să fii bine.

– Da, dar tu nu. Dacă n-aș fi fost eu, ai fi dormit aici, unde-i cald.

El se prinse balustrada tocită de la baza scărilor.

– O să fiu bine. Am pătu...

– Alec! Se ridică în picioare. Sunt -9 °C afară și după cât de frig era în bucătăria ta, bănuiesc că această casă veche nu este prea izolată. O să îngheți sus fără căldură.

– O să fiu...

– O să fii bine. Da, ai zis deja asta. Dumnezeule, ce încăpățânat era! Cândva, acest lucru i se păruse adorabil, mai ales când încăpățânarea lui era legată de dorința de a petrece timp cu ea. Acum îi venea să-și smulgă părul. Dacă ai de gând să fii un dobitoc, mă duc să dorm în mașină.

– Nu fi proastă!

– *Tu* nu fi prost!

El își încreți buzele și se încruntă.

– Camera este destul de mare pentru amândoi, zise ea, ignorându-i expresia. Eu iau un capăt al canapelei, iar tu poți să iei...

El își trecu o mână prin păr.

– Nu o să renunți, nu-i așa?

– Nu, nu o să renunț.

– Ești o pacoste, mormăi el. Electricitatea o să revină probabil în vreo oră și vom putea chema camioneta aia de remorcat.

Asta însemna...

– Bine, o să stau aici jos, termină el. Dar pe podea. Tu iei canapeaua. Fără discuții.

Ea se simți ușurată, dar ușurarea se transformă repede într-o neliniște șoptită când își dădu seama că aveau să petreacă noaptea împreună în aceeași cameră. Ceva ce nu mai făcuseră de mai bine de trei ani.

– Mă duc să-mi iau niște perne și pături, zise el, aruncându-i o privire când porni spre etaj. Sper că am voie.

Sarcasmul lui familiar îi liniști nervii agitați. Dar rămasă singură, în timp ce privea podeaua tare din fața șemineului și se întreba cum urma să doarmă el acolo, își dădu seama că nu avea să stea liniștită prea mult. Pentru că, după tot ce se petrecuse între ei, încă era înnebunită după acest bărbat care clar nu voia să aibă de-a face cu ea. Și asta însemna că *ea* putea la fel de bine să se întindă pe acea podea tare, pentru că nu avea nici o șansă să doarmă cu el în această cameră în noaptea asta.

capitolul 5

Câteva ore mai târziu, ninsoarea nu se oprise și curentul electric nu revenise. Alec nu putea să doarmă și nu ajuta nici că podeaua era tare ca piatra sau că de fiecare dată când Raegan se foia pe canapeaua aflată la câțiva pași și gemea, prin fața ochilor lui treceau imagini cu ei doi încolăciți, trezindu-i tot mai mult simțurile.

– O să-mi faci gaură în perne dacă te mai foiești mult, zise el, uitându-se la umbrele de la șemineu ce dansau

pe tavan, știind că acum nu mai avea nici un sens să încerce să doarmă.

Ea încremeni.

- Te țin treaz?

- Doar un pic.

- Îmi pare rău. Cred că nu sunt așa de obosită cum credeam.

Nici el nu era. Nici pe departe.

Trecură câteva momente jenante de tăcere, apoi ea zise:

- Logodnica lui Ethan pare drăguță.

Minunat! Voia să discute despre familia lui. Era tentat să se rostogolească de lângă ea și să se prefacă obosit, dar știa că nu ar fi reușit niciodată.

- Da, Sam chiar este grozavă.

- De cât timp sunt împreună?

- De câteva luni.

- Și deja s-au logodit? Uau, ce repede! Și părinții tăi sunt împăcați cu asta?

- Da, le place de ea.

- Înțeleg, zise ea încet.

Știa la ce se gândea ea. Că părinții lui nu păruseră așa de împăcați când ei doi se căsătoriseră așa de repede după ce se cunoscuseră. Dar reacția lor la acea veste nu avusese de-a face cu ea, ci numai cu el. Părinții lui mereu îl consideraseră prea impulsiv. Ca adolescent, când își dorise ceva, acționase, iar de cele mai multe ori acea impulsivitate avusese efecte negative. Ani mai târziu, ca adult, când Alec le spusese că Raegan era însărcinată și că urmau să se căsătorească, din nou văzuseră decizia lui ca fiind impulsivă. Dar nu fusese. Avusese de gând să o ceară de soție pe Raegan înainte ca ea să-i spună despre copil. Dacă n-ar fi existat acel moment îngrozitor din parc, pe care de o mie de ori își dorise să-l poată schimba, le-ar fi dovedit părinților săi că se înșelau, încă fiind însurat cu ea.

Dar nu putea să-i spună asta lui Raegan și doar gândul acesta îi provoca o durere în piept. Își drese vocea.

– Sam și Ethan au trecut prin multe împreună. Este o poveste lungă, dar dacă cineva merită să fie fericit, ei doi sunt aceia.

– Păi, bravo lor, zise ea încet.

Pieptul lui se încordă. Trebuia să schimbe subiectul. Era prea dureros să vorbească despre oameni fericiți – mai ales despre alt cuplu.

– Sam și Ethan sunt parțial responsabili de faptul că părinții mei l-au adoptat pe Thomas, zise el. Era unul dintre elevii lui Sam și se afla sub observația lui Ethan când s-au cunoscut. Când părinții mei au aflat că avea nevoie de un cămin, ei bine, au intervenit, ca de obicei.

Ea rămase tăcută câteva secunde, apoi zise:

– Cred că e grozav că părinții tăi îi oferă lui Thomas un cămin stabil și o familie reală. Fiecare puști merită asta.

El nu se putu abține și se uită la ea. Chiar și în lumina slabă nu-i scăpă tensiunea din maxilarul ei sau felul în care se uita la tavan de parcă era pierdută în amintirile propriei copilării.

Era destul de sigur că inima nu i se mai strângea pentru că știa ce-și amintea ea. Doi părinți care o folosiseră ca pe un pion în războiul dintre ei, tot mutând-o între LA și New York când se aștepta mai puțin, rareori petrecând destul timp cu ea când sosea acasă la vreunul din ei, pentru că viețile lor personale erau prea ocupate pentru a se mai ocupa de propriul copil.

Raegan crescuse ca un copil cu mulți bani, dar foarte neglijat. Avea inimă bună și o natură blândă și crescuse bine în mare parte pentru că învățase să aibă grijă de ea însăși. Și pentru că alesese un colegiu în Pacificul de Nord-Vest, departe de ambii părinți, și-l transformase într-un final în căminul ei. Înainte să-l cunoască pe Alec, nu știa cum era o familie mare, băgăcioasă, dar

se atașase repede de părinții și frații lui într-un fel care, chiar și acum, îl surprindea. Îi fusese greu să-i piardă la divorț. Poate mai greu decât își dăduse el seama până în acest moment.

Ea se întoarse cu fața spre spatele canapelei.

- Cred că în sfârșit sunt obosită. Noapte bună, Alec.

- Da, și eu, zise el pentru că nu știa ce altceva să spună. Noapte bună, Raegan.

Se obligă să închidă ochii, dar știa că nu avea nici o șansă să adoarmă. Inima-i bătea prea tare și o mie de amintiri diferite i se învârteau prin cap, toate în jurul femeii aflate la doar câțiva pași distanță. Și chiar dacă știa că n-ar fi trebuit, nu putea să nu se gândească la senzația de a o avea cuibărită lângă el. Nu putea să nu-și imagineze căldura capului ei pe umărul lui. Nu putea să nu-și dorească să-i alunge toate temerile, dubiile și momentele de tristețe din viața ei.

Dar nu putea să o facă. Și era ultima persoană care ar fi trebuit să încerce vreodată.

Ea nu se pricepea deloc să mintă.

Raegan nu era prea sigură cât timp trecuse, dar i se părea o eternitate și tot nu îi era somn nici măcar un pic. Rostogolindu-se pe spate cât de silențios putu, se uită la tavan și se concentră asupra respirației. Din fericire, după sunetul sforăitului delicat al lui Alec de pe podea, el nu părea să-și dea seama că ea era încă trează.

Stomacul îi ghiorțăi, amintindu-i că sărise peste cină. Dându-și seama că nu avea să obțină nimic bun stând acolo și jucându-se cu degetele mari, hotărî că o gustare o putea ajuta să se liniștească.

Dădu păturile laoparte și se ridică în picioare. Parchetul scârțâi și încremeni, privind spre Alec ca să vadă dacă-l deranjase. El nu se mișcă, continuă doar să inspire și să expire adânc și lung.

Îl privise dormind de sute de ori, dar ceva în inima ei se strânse la imaginea din noaptea asta. Și într-un val de emoții, își dădu seama de ce. Pentru că *acesta* era bărbatul pe care îl dorea, nu cel pe care îl lăsase la cină. Se păcălea singură, crezând că era pregătită să meargă mai departe cu altcineva când ea încă era îndrăgostită de Alec. Ceea ce însemna că a doua zi, când avea să plece în sfârșit de aici, trebuia să aibă o lungă discuție cu Jeremy și să se îndepărteze de ceva ce n-ar fi trebuit să înceapă niciodată.

Se încruntă pentru că *asta* era o conversație pe care chiar nu voia să o poarte. Nu fusese deloc o mișcare inteligentă să iasă cu șeful ei.

Se mișcă silențios în bucătărie datorită șosetelor groase împrumutate de Alec care o făceau să se miște fără zgomot pe podea. Pentru că pantalonii ei nu erau suficient de călduroși pentru noapte, îi dăduse și o pereche de pantaloni și un hanorac. Hanoracul nu era o problemă – mereu îi plăcuse să poarte tricourile lui mari pentru a dormi –, dar pantalonii erau uriași. Chiar și după ce întorsese talia de trei ori, îi erau tot lungi. Singura soluție fusese să tragă marginile elastice ale fiecărui crac până la genunchi ca să nu se împiedice în material.

Bucătăria era aproape la fel de mare precum camera de zi, cu un spațiu central gol și blaturi de-a lungul pereților pe dreapta și pe stânga. Camera era în întuneric, dar era suficientă lumină reflectată de zăpada de afară ca ea să vadă insula ieșind în evidență chiar în față, separând bucătăria de zona de luat masa și ușile glisante ce dădeau spre veranda neîngrijită din spate și stratul de alb de dincolo.

Deschise dulapurile unul câte unul cât de încet putu. Majoritatea erau goale. În altele erau câteva farfurii și oale. Singura mâncare pe care o găsi fură cereale, câteva cutii de macaroane cu brânză, tăieței de ramen, unt

de arahide și cafea. Trecu la frigider și descoperi o sticlă de lapte de cinci litri pe jumătate goală, o bucată de brânză și o bucată de pâine. Nimic altceva.

Mâncare tipică pentru un bărbat singur. Erau aceleași lucruri pe care le avusese în apartamentul lui când se cunoscuseră. Pe durata căsniciei lor, ea se dăduse peste cap să se asigure că el mânca sănătos. Alec ura să gătească, ceea ce nu o deranjase niciodată pentru că ei îi plăcea și vedea asta ca pe un compromis câștigător, pentru că el se ocupa fericit de cumpărături. Dar era destul de clar că el nu fusese prea atent pe vremuri la ce punea ea pe listă, pentru că nimic din acele lucruri nu se afla acum în frigiderul lui.

Oftând, hotărî că un sendviș cu unt de arahide avea să fie de ajuns. Luă laptele și pâinea, se duse la blat, le puse jos și se întinse după un pahar din dulap.

– Ce naiba faci? întrebă Alec chiar când ea ducea paharul cu lapte la buze.

Raegan tresări surprinsă și paharul îi alunecă dintre degete. Privi cu ochii mari cum paharul se lovește de marginea învechită a blatului, ricoșează de pe suprafață și se sparge la picioarele ei.

Sticla și laptele se împrăștiară peste șosetele ei și pe podea. Ceva ascuțit îi intră în tibie. Tresări și tocmai voia să dea înapoi, când Alec strigă:

– Nu, nu te mișca! La dracu'! Sunt cioburi peste tot. Stai nemișcată, mai zise el.

Dispăru pe ușa din dreapta ei, pe care ea nu o observase, și reapăru cu o lanternă – pe care o deschise și o așeză pe marginea blatului –, o mătură, un făraș și un prosop.

– Poftim! Împinse prosopul în mâinile ei. Ăsta-i pentru lapte. Dar așteaptă până ce adun întâi cioburile.

– M-ai speriat.

Luând prosopul, îl strânse la piept și respiră, încercând să nu se miște ca să nu se taie la picioare. Șosetele ei – pardon, ale lui – erau ude.

– Îmi pare rău. Dădu cu mătura prin lapte, adunând cioburile. N-am văzut că ai un pahar în mână. Eu... La naiba!

Când mătura se opri, ea privi în jos.

– Ce s-a întâmplat?

– Te-ai tăiat. Sprijini mătura de blat și păși spre ea.

– Stai, o să calci pe cio...

Brațele lui puternice o ridicară de pe podea și o cărară prin bucătărie, așezând-o la capătul îndepărtat al insulei. Ridicându-i cracul stâng, ea văzu că îi scăpase ceva din cauza materialului gros, bufant: o bucată de sticlă de cel puțin doi centimetri și jumătate lungime și doi centimetri grosime era înfiptă chiar în tibia ei.

– Oh, vai!

Se simți amețită și probabil că se legănă pentru că brațul lui Alec îi cuprinse brusc talia, iar ea se sprijini de el.

– Să nu leșini!

Îi mută piciorul rănit ca să fie întins pe blat, apoi o trase înapoi ca să se sprijine de perete unde blatul forma un L.

– Nu mă simt bine când văd sânge, reuși ea să spună pe o voce îndepărtată și slabă.

– Îmi amintesc. Poftim! Ridică prosopul din mâinile ei către față. Acoperă-ți ochii când scot ciobul.

Stomacul i se întoarse pe dos și își dădu seama că era mai bine să nu se uite. Acoperindu-și fața cu prosopul, își ținu respirația și aștepta.

Cu o mână pe coapsă ca să-i țină piciorul nemișcat, Alec zise:

– Bine, la trei. Gata?

Ea încuviință din cap.

– Unu, doi...

O durere ascuțită, arzătoare îi străbătu tibia, iar ea țipă. Ceva cald și moale acoperi locul.

– Gata, zise Alec. Acum poți să te uiți.

Respirând cu dificultate, Raegan coborî prosopul și se uită urât la el.

– N-ai ajuns până la trei.

El îi oferi unul din zâmbetele lui fermecătoare, maliționse și adorabile, care îl făceau cu zece ani mai tânăr.

– Am scos ciobul, nu-i așa? Ridică un prosop – de care ea nu-și amintea ca el să-l fi luat – de pe piciorul ei și-i verifică rana, înclinând prosopul în așa fel încât ea să nu vadă sângele. La naiba, dar chiar a fost mare ciobul! Fac pariu că te-a durut.

Ea se uită și mai urât la el, ceea ce nu avu ca efect decât lărgirea zâmbetului lui.

– Poftim! El se întinse după mâna ei, trăgând-o ca să stea mai dreaptă, și o puse peste prosopul de pe tibie. Ține apăsat aici. Trebuie să iau niște chestii de prim ajutor. Se opri la un pas distanță și se uită la ea. Nu te uita!

Ea îi zâmbi iritată. Dându-și ochii peste cap, el trecu prin arcadă înapoi în camera de zi.

Când treptele scârțâiră, indicând că el se dusese la etaj, ea ridică prosopul de vase de pe picior. Sângele curse din tăietură. Stomacul i se strânse și se simți din nou amețită. Lăsând prosopul peste rană, înghiți cu greu, dar camera deja se învârtea de parcă era în pendulul din parcul de distracții și începu să vadă niște puncte.

– La naiba, Raegan! Vocea lui Alec răsună foarte îndepărtată. Ți-am spus să nu te uiți.

– Nu m-am... uitat. Doar am... tras cu ochiul.

Pe coloană i se infiltră căldura. Capul îi căzu pe spate pe ceva solid. Mirosul cunoscut de pin și de citrice o învălui.

– Da, doar ai tras cu ochiul, zise el cumva de aproape – de foarte aproape. Bine că te pregătesc pentru o poziție de prezentator, nu de reporter la locul faptei.

Ea își răsuci capul. Când vârful nasului ei îi atinse gâtul și-i inhală parfumul masculin familiar, își dădu seama că el o ținea ridicată de la spate, că avea spatele lipit de pieptul lui, iar brațele musculoase îi cuprindeau talia ca să nu cadă de pe blat.

– Nu știu... la ce te referi.

El chicoti.

– Ba știi.

Dumnezeule, ce bine era! Era puternic, solid, cald... potrivit. Închise ochii, relaxându-se, adorând apropierea de el.

Trecură secunde lungi în care nu făcu decât să respire și să ofteze.

– Te simți mai puțin amețită? întrebă el ușor deasupra ei.

– Mm... Da.

– Bun. Pentru că trebuie să aplic presiune pe rana aia.

Se mișcă în spatele ei, trăgându-i din nou spatele de-a lungul blatului. Simți aerul rece pe coloană înlocuind toată căldura lui senzuală. Înainte să apuce să-l oprească, brațele lui nu mai erau, iar spatele ei era din nou lipit de perete.

– Să nu cazi!

El se dădu laoparte și puse mâna pe prosopul de pe tibia ei.

Din acel loc durerea radie, iar ea șuieră.

– Îmi pare rău. Ridică din nou prosopul ca ea să nu vadă și inspectă rana. Este adâncă, dar cred că te-ai tăiat într-o parte. Nu-i foarte lungă rana. Stai nemișcată până ce aduc un bandaj!

Raegan zări o pată de roșu pe prosop și se uită repede spre tavan, respirând pe nas ca să nu leșine. Simți mâinile calde ale lui Alec pe piciorul ei în timp

ce îi curăță rana, apoi presiunea când el o bandajă și în sfârșit îi înfășură gamba în tifon.

– Am folosit un pansament, zise el când termină. S-ar putea să fie nevoie de una sau două copci. Va trebui să verificăm de dimineață. Acum ești stabilă?

Raegan îndrăzni să se uite la piciorul înfășurat în tifon alb. Camera nu se mai învârtea și greața părea să se fi diminuat. Încuviință lent din cap.

– Bun. El ocoli insula. Câteva secunde mai târziu, se deschise și se închise ușa unui dulap, apoi curse apa în chiuvetă. Apa fu oprită repede, iar când reapăru Alec, avea un pahar albastru de plastic într-o mână și două pastile albe în cealaltă. Paracetamol. O să diminueze durerea.

Raegan se întinse după pahar și desfăcu palma ca el să-i dea pastilele.

– N-ai încredere în mine să țin paharul, nu?

– Nu mai am.

Ea băgă pastilele în gură, le înghiți cu o gură de apă și lăsă paharul în poală cu ambele mâini.

– Îmi pare rău că am făcut mizerie. Și că aproape am leșinat.

– Mizeria nu-i mare lucru. Și mi-am amintit cum reacționezi când vezi sânge. Ridică mâna dreaptă de pe marginea blatului de lângă genunchiul ei și o întoarse în așa fel încât ea să vadă cicatricea albă subțire de pe dosul degetului său mijlociu. Îți amintești de asta? Ai căzut la podea înainte să apuc să-mi acopăr mâna cu prosopul.

Obrajii ei se înfierbântară la amintirea nopții în care el își rupsese degetul jucând softball, iar ea fusese nevoită să-l ducă la Urgențe.

– Bine, în apărarea mea, pot spune că atunci nu a fost doar din cauza sângelui. Îți ieșea osul din deget. Oasele nu trebuie să iasă din piele.

Pe buzele lui se văzu un zâmbet ironic.

– Iar șoferul rănitului n-ar trebui să ajungă la radiografii, dar al meu a ajuns pentru că s-a lovit cu capul de lateralul tărgii în drum spre spital. Eu am fost cusut și mi s-a pus proteză înainte ca ție să ți se facă radiografiile.

Ea nu-și putu reține zâmbetul la acea amintire. Merseseră la spital pentru el, dar ea fusese cea care avusese nevoie de mai multă atenție medicală.

– Ai noroc că am un cap așa de tare, altfel ar fi putut să fie o noapte foarte scumpă.

– Da, ar fi putut fi. Era deja suficient de scumpă după operația la deget. Dacă ai fi avut nevoie de un transplant de creier, asta ne-ar fi prăpădit economiile.

Privirea lui clară, albastră trecu peste trăsăturile ei într-un mod familiar, cu afecțiune, iar când ea își aminti miile de dăți în care el se uitase la ea exact așa înainte de a o săruta, căldura din obrajii ei se întinse pe gât și-i ajunse direct în stomac.

Acesta era vechiul Alec pe care și-l amintea. Alec cel calm, sarcastic, amuzant, care mereu o făcea să râdă, al cărui zâmbet rapid și ai cărui ochi calzi reușeau să-i lumineze și cea mai groaznică zi. Cel din care dorea cu disperare mai mult chiar acum.

I se strânse brusc stomacul. Înghiți și încercă să-și calmeze pulsul agitat. Își spuse că acum nu era ca atunci, că lucrurile erau diferite acum, că el nu mai simțea la fel. Dar când privirea lui căzu pe buzele ei, ea nu se putu opri să nu se întrebe dacă...

Lăsă încet paharul deoparte, își propti mâinile pe marginea blatului, lângă picioare, și ridică privirea spre el. Corpul lui răspunse. Văzu asta în felul în care îi pulsa vena de la gât. În felul în care pielea lui se înroși. Simți căldura ce curgea dinspre el în ea pentru că erau așa de aproape. Și când mâna lui alunecă pe marginea blatului, degetele lui atingându-le pe ale ei, iar ea recunoscu felul în care ochii lui se întunecară de dorință, își dădu seama

că el nu doar că *se gândea* la același lucru, ci și simțea același lucru.

Aceeași chimie inflamabilă, pe care mereu o avuseseră, se aprinse în ea. Se aplecă înainte, dorind să-l atingă, să-l sărute, să-l guste. Corpul lui veni mai aproape, iar ea închise ochii. Căldura o învălui, dar câteva secunde mai târziu nu simți nimic. Nu simți căldura atingerii lui. Nici atingerea buzelor lui. Nici întârzierea limbii lui peste a ei ca să poată gusta și savura și să se poată pierde în ea.

Deschise confuză ochii și ridică privirea. Apoi își dori să nu o fi făcut.

Ochii albaștri ai lui Alec erau neliniștiți când el se dădu înapoi, îndepărtându-se de ea, de atingerea ei.

– Raegs, nu.

Inima i se strânse, dar nu pentru că el se îndepărtase, ci pentru că rostise acel alint vechi, pe care îl folosise de un milion de ori când lucrurile între ei fuseseră fericite, când se iubeau și totul era perfect.

– Alec...

– Este târziu. Mai făcu un pas în spate, mărind și mai mult distanța dintre ei. Ești obosită, sunt obosit și chiar a fost o zi lungă. Nu vrem să facem ceva ce vom regreta de dimineață.

Acel singur cuvânt – *regret* – fu ca un pumn iute în stomac. Respingerea o ardea precum lava în vene, încălzindu-i din nou pielea, de data asta nu de excitare, ci de jenă.

Se uită în altă parte. Își îndreptă spatele. Își spuse că el avea dreptate. Dar acum nu voia decât să fugă.

Doar că nu putea. În noaptea asta, din cauza zăpezii era captivă aici, alături de el. Captivă alături de fostul ei soț, pe care tocmai încercase să-l sărute și care fusese foarte clar că nu mai era interesat.

– Da, a fost o zi lungă. Se dădu jos de pe blat. Tresări când piciorul îi atinse podeaua și durerea reverberă

în jurul tăieturii. Se întoarse repede ca el să nu vadă. Dacă îmi arăți unde ai produsele de curățenie, mă ocup de mizeria asta.

– Nu, mă ocup eu. Tu doar du-te înapoi în pat!

Să se ducă înapoi în pat. Ca un copil. Da, se simțea *mult* mai bine.

Politețea sădită în ea de mama ei mondenă îi spunea să riposteze și să se ofere să ajute. Dar nu voia asta. Voia să se întoarcă la canapea, să-și tragă pătura peste cap și să pretindă că ultimele douăzeci de minute nu existaseră.

– Da. Bine.

Se îndepărtă. Încercă să nu șchiopăteze ca el să nu se simtă din nou vinovat pentru rana ei și să nu încerce să o ajute să se întoarcă la canapea. Pentru că ultimul lucru de care avea nevoie era ca el să fie din nou în preajma ei.

– Raegan! strigă el din spatele ei.

Nu Raegs. Era din nou Raegan. Ceea ce, sincer, probabil era mai bine. Mai bine pe termen lung. Și clar mai sigur pentru inima ei.

Nu se opri. Doar șchiopătă spre ieșirea arcuită ce dădea spre camera de zi, neputând suporta să se uite înapoi.

Pentru că, dacă o făcea, era sigură că s-ar fi pierdut pentru totdeauna.

capitolul 6

Câteva ore mai târziu, Alec continua să se simtă ca naiba. Și această senzație n-avea legătură cu faptul că nu dormise deloc sau că aproape toată noaptea îi înghețase fundul sus în camera lui.

Nu, senzația avea legătură cu faptul că o făcuse pe Raegan să se simtă prost. Și habar n-avea cum să îndrepte asta.

Măcar curentul electric revenise. În timp ce cafeaua fierbea și lumina soarelui intra prin ferestrele de la bucătărie, făcând să strălucească stratul alb de afară, el se duse la frigider, îl deschise și se încruntă. N-avea lapte condensat. Lui Raegan îi plăcea cafeaua cu lapte. La naiba, nici măcar cafeaua nu i-o putea face cum trebuia!

În spatele lui se auzi un fâșâit. Când se întoarse și o văzu pe femeia care îi fusese în gânduri toată noaptea stând în ușa camerei de zi, cu părul ei roșu sclipitor în toate direcțiile, cu ochii somnoroși și cu pantalonii lui atârnând pe corpul ei subțire, simți ceva în piept, ca și cum se rostogolea cu putere.

- Aia-i cafea? întrebă ea, uitându-se la cafetieră.

- Da. Luă o cană din dulap și i-o întinse. Poftim!

- Mulțumesc.

Luă cana fără să-i atingă degetele și se întinse spre carafă.

El privi în tăcere cum ea umplu cana, simțindu-se un păduche și mai mare pentru că ea nu-l putea privi.

- Îmi pare rău că n-am lapte condensat.

- Este în regulă.

Duse cana la gură și bău fără să se întoarcă.

Indiferent ce simțise în piept, căzu ca o piatră în stomac, pentru că acum era mai rău ca la spital cu o zi în urmă. Mai rău decât acea întâlnire ciudată de la petrecerea părinților lui. Căută în mintea lui ceva - orice - de spus.

- Ce-ți face piciorul?

- Bine.

„Bine." Era un cuvânt pe care îl știa prea bine. Un cuvânt pe care el îl folosea ca să scape de oameni. Vinovăția se răsuci mai tare în el.

- Raegan, legat de noaptea trecută...

- Nu s-a întâmplat nimic noaptea trecută. Ea se îndreptă spre camera de zi, șchiopătând ușor, într-un fel care îi dădu de înțeles că piciorul ei nu era deloc bine.

Am chemat deja o camionetă de remorcat. Ar trebui să ajungă aici într-o jumătate de oră. Pot să fac repede un duș?

– Da. De ce se simțea și mai ticălos, știind că ea sunase deja după camionetă? Adică e în regulă... E bine, se corectă el, înjurând în gând alegerea cuvintelor. Dușul este în baia din capătul scărilor. Prosoapele sunt sub chiuvetă.

– Mulțumesc.

El o urmă înapoi în camera de zi. Privi neajutorat cum ea își luă poșeta și urcă treptele cu cana. Se uită după ea până ce văzu pe trepte doar picioarele ei goale și apoi nimic când ea intră în baie și închise ușa trântind-o, fără să fi privit măcar o dată spre el.

Pieptul i se întinse, încordat ca o tobă, și o mie de emoții pe care nu voia să le simtă îl loviră din toate direcțiile.

Se întoarse, își trecu palmele peste chip și își spuse că de asta nu mai putea să fie în preajma ei. Pentru că și cel mai mic zâmbet, o atingere sau o mângâiere a pielii ei îl făcea să-i fie dor de ea. Și dorul de ea – nevoia de ea – era o pantă alunecoasă pentru el. Rostogolirea de pe marginea acelei pante aproape că îl omorâse cândva.

Dar chiar când încerca să-și asculte propria rațiune, își dădu seama că se gândea la ieșirea ușoară. Unul dintre pașii din programul lui de recuperare se concentrase la îndreptarea greșelilor. O făcuse cu părinții și frații săi, dar niciodată nu îndreptase lucrurile cu Raegan. La acel moment, se gândise că ea nu voia să-l vadă și că ar fi suferit iarăși dacă el îi invada viața. Dar acum nu-i invada viața. Ea venise la el.

Picioarele îi încremeniră. Putea să îndrepte lucrurile cu ea acum. Chiar dacă luna următoare ar fi fost într-o stare depresivă, putea să-i ceară scuze și să spere că îi oferea ei ce avea ea nevoie ca să lase, în sfârșit, trecutul și să meargă mai departe.

Cu inima agitată, își coborî mâinile și se întoarse spre scări, gândindu-se deja ce să spună. Cotul lui se lovi de geanta laptopului ei, aflată pe canapea, și o dărâmă. Se aplecă, încercă să apuce curelele înainte ca geanta să cadă pe podea, dar nu fu suficient de rapid. Căzură hârtii, un calculator și o sticlă de apă pe jumătate goală.

Îngenunche după geantă, ușurat că în ea nu era nici un laptop. Îndreptând-o, băgă sticla de apă și calculatorul, apoi ridică hârtiile și tocmai voia să le pună la loc când își dădu seama că erau știri tipărite. Despre cazuri cu copii dispăruți în jurul Pacificului de Nord-Vest.

Simți un disconfort pe coloană când scană prima pagină, trecu la următoarea, o scană și apoi trecu la celelalte. Numără opt articole diferite despre opt copii diferiți, unii chiar și cu vârsta de un an, alții de trei ani, care dispăruseră în circumstanțe îndoielnice. Câteva cazuri îi erau cunoscute, dar câteva erau noi.

Noi și în geanta lui Raegan. Cercetări, își dădu el seama. Nu pentru un articol, ci pentru o obsesie la care ea încă nu renunțase.

Se ridică lent în picioare și se uită la hârtii, timp în care disconfortul lui se transformă în neîncredere și apoi în șoc.

Seara trecută nu condusese până aici în viscol pentru că își făcuse griji pentru el. Nu apăruse la petrecerea părinților lui pentru că îi fusese dor sau ținea la familia lui. Făcuse ambele lucruri pentru că voia să-l atragă înapoi într-o căutare inutilă. Într-o căutare în care el n-ar fi supraviețuit niciodată dacă se lăsa atras. Și își dorea asta așa de mult, încât era dispusă să-l seducă în bucătăria lui ca să obțină asta.

– Mulțumesc pentru duș, zise Raegan. Scările scârțâiră când ea coborî. Unde vrei să las proso...

Se opri la două trepte de podea. Ridicând capul, Alec observă că se întorsese cu hainele de ieri, cu poșeta pe umăr, cu părul ridicat și cu chipul fără machiajul

de ieri. Doar că acum chipul acela era palid și plin de vinovăție.

Fără să întrebe, el știu că avea dreptate. Ridică hârtiile din mână.

– Ce sunt astea?

Privirea ei se mută de la ochii lui la hârtii.

– Doar niște căutări... pentru un reportaj.

– Toate au fost imprimate ieri. Sunt datate – se uită din nou la prima pagină – cu o oră înainte de petrecerea de aseară a părinților mei.

Răsucind prosopul umed în mână, coborî restul de trepte.

– Nu este ceea ce crezi, Alec.

– Este exact ce cred.

– Nu o face...

– Nu, tu să nu o faci! Se îndepărtă de ea, lovindu-se peste coapsă cu hârtiile, nevenindu-i să creadă că era așa de naiv. Nu-mi vine să cred că faci din nou asta. Ai făcut-o acum trei ani și nu ai ajuns nicăieri.

– Lucrurile sunt diferite acum.

– Nu, nu sunt. Tu doar vrei să fie diferite.

– Nu-i despre Emma. Când el o țintui cu privirea, ea zise: Bine, poate un pic, dar în mare parte este despre acei copii. Au venit de undeva. Fetița de ieri a fost răpită de cineva. Fiecare copil din aceste articole nu s-a pierdut. Toți au fost răpiți.

– Și tu crezi că este aceeași persoană care a luat-o pe fata noastră? E ridicol. Întinse paginile, frunzărindu-le. Cei mai mulți sunt copii din oraș cu părinți divorțați sau necăsătoriți. Părinți care erau probabil implicați în trafic de droguri, în găști sau mai rău.

– Nu toți.

– *Cei mai mulți.*

– Și ce dacă erau? Acei părinți tot merită să aibă niște răspunsuri. Acei copii merită să-i caute cineva. Să cerceteze. Să nu renunțe niciodată. În același

fel în care oamenii au căutat-o pe fiica noastră și nu au renunțat.

El nu voia să discute despre Emma. Nu voia să se gândească la ea. Își feri privirea și clătină din cap.

– Și eu care credeam că ai venit până aici pentru că ți-ai făcut griji pentru mine.

– Mi-am făcut. Îmi fac. Înaintă spre el. Recunosc că voiam să vorbesc despre asta la petrecerea părinților tăi, dar nu de aceea am venit până aici. Știam că nu erai în cea mai bună stare de spirit ca să discuți despre asta, așa că nici măcar nu am deschis subiectul. Chiar am vrut să mă asigur că erai bine după ziua de ieri.

– Asta mă face să mă simt mult mai bine. Că tu îți faci griji pentru starea mea de spirit. Ethan ți-a spus să vii aici? Te-a făcut să crezi că eram la un pas de a ceda și de a mă îmbăta?

– Nu.

– Pentru că nu-i treaba lui sau a ta ce fac eu.

Trânti hârtiile pe geanta ei.

– Alec...

– Este moartă, Raegan. Moartă și îngropată undeva și nu o vom găsi niciodată. Cu cât accepți asta mai repede, cu atât îți va fi mai bine. Și cu atât mai bine o să-mi fie mie, pentru că eu nu vreau să mai aud vreodată despre rahatul ăsta.

Ea se retrase de parcă îi dăduse o palmă, iar pentru o fracțiune de secundă el regretă că fusese așa de dur, dar ea trebuia să audă asta. Trebuia să accepte. Trebuia să renunțe ca să poată, în sfârșit, merge mai departe.

„Așa cum ai mers tu mai departe?"

Alungă acel gând. Nu era vorba despre el. Era vorba despre ea și despre nevoia stupidă de a primi răspunsuri pe care nu avea să le găsească vreodată.

– Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit? întrebă ea încet. Cel care ar fi făcut orice ca să ajute altă persoană?

– A murit. În aceeași zi în care a murit fiica noastră.

Privirea ei coborî spre picioarele ei goale și, chiar dacă el încercă să nu observe, tot văzu felul în care umerii ei căzură și cum lupta părea să se scurgă din ea.

„Fir-ar al dracului!" Nu avea să se simtă vinovat. Nu de data asta.

Sună telefonul. Încleștând maxilarul, Alec trecu pe lângă ea și intră în bucătărie, smulgând telefonul din perete.

– Da?

– Vorbesc cu Alec McClane?

– Da. Cine-i?

– Jeremy Norris. Ne-am cunoscut ieri la spital.

Alec văzu roșu în fața ochilor. Prietenul lui Raegan. „Minunat."

– Ce vrei?

– De fapt, încerc să dau de Raegan. Este cumva acolo? Nu răspunde la telefon.

Alec fu tentat să-i spună că era chiar acolo, în patul lui, doar ca să-și bată joc de idiot. Dar nu o făcu. Pentru că tot ce voia acum era ca amândoi să iasă din viața lui și să-l lase dracului în pace.

Cu starea de spirit tot mai proastă, coborî receptorul și intră în camera de zi, unde Raegan își închidea geanta.

– Este pentru tine.

Surprinsă, ridică privirea, apoi luă receptorul ezitând.

– Aici este Raegan. Un val de vinovăție trecu peste trăsăturile ei înainte de a se întoarce și de a mormăi în telefon. Hei! Nu, totul este în regulă, zise ea.

Alec încercă să nu asculte, dar la dracu', era casa lui! Dacă voia intimitate, putea să iasă afară. În frig și în zăpadă.

– Hm, nu știu, zise ea cu o voce ce părea amețită. Nu sunt sigură că mă simt confortabil cu asta.

De afară se auzi un huruit și Alec o ocoli, ducându-se la fereastra din față ca să vadă ce era. Camioneta

de remorcare pe care o chemase ea se opri pe drum lângă Audiul ei.

– Oh, Dumnezeule! mormăi Raegan. Ești sigur?

Încrucișându-și brațele la piept, Alec se întoarse pentru a se uita la ea. Pe trăsăturile ei subit palide se văzu șocul.

– Da, bine, acum plec. Te sun din mașină.

Apăsă pe „Închide". Privi în jos la receptorul fără fir. Se întoarse amețită de parcă îi căuta baza.

– Îl iau eu. Alec veni spre ea. Ea îi dădu telefonul, având grijă să nu-l atingă, observă el, dar în timp ce privirea ei trecea peste el, peste încăpere, el fu convins că ea nu vedea nimic din astea. Raegan, ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Ea își luă haina de pe spatele canapelei, o îmbrăcă, apoi se întinse după geantă. Punând-o pe umăr, își ridică poșeta și ocoli canapeaua.

Îl cuprinse neliniștea când ea se încălță cu pantofii ei cu toc imposibili. O neliniște care îl prinse nepregătit.

– Ceva s-a întâmplat. Se puse în calea ei ca să nu poată ajunge la ușă. Spune-mi ce se întâmplă!

– Nu vrei să auzi despre asta.

Dintr-odată, voia.

– Spune-mi!

Oftând, ea ridică privirea la el. Iar când ochii lor se întâlniră, văzu că nu era șocată doar de telefonul primit sau rănită de conversația lor de mai devreme, ci era supărată. Teribil de supărată, judecând după focul ce ardea în ochii ei de un verde-închis.

– Un băiețel de doi ani a fost răpit ieri-seară din curtea din spate în North Portland. Bona nu a observat că lipsea până spre ora 20.00 seara. S-a emis o alertă Amber, dar poliția nu a găsit nici o urmă până în dimineața asta. Polițiștii au găsit un Ford Focus albastru abandonat pe marginea Autostrăzii 26, la vreo 16 kilometri de Banks.

Se pare că a avut probleme cu motorul. Băiatul era singur pe bancheta din spate.

Îl ocoli și deschise ușa.

Aerul rece alunecă pe coloana lui Alec în timp ce stătea în mijlocul camerei, cu inima bătându-i rapid, cu pielea furnicându-l nu din cauza schimbării subite de temperatură, ci din pricina unei călduri înțepătoare pe tot corpul lui. O căldură inconfortabilă care nu-i plăcea. Se întoarse după ea.

– Raegan, era...

Ea se opri pe veranda ninsă.

– Este în viață. E doar speriat. Îmi pare rău că te-am deranjat noaptea trecută. Nu se va mai întâmpla.

Închise ușa cu un trosnet și coborî grăbită treptele. Cu inima bătându-i tare, Alec se uită după ea prin geamurile pătrate din partea de sus a ușii, neștiind ce să facă, ce să spună, ce să creadă despre acest lucru.

Încă un copil dispărut. Dispărut fără urmă. De aproape aceeași vârstă cu Emma.

Era o coincidență? Trebuia să fie o coincidență. Dar indiferent cât de mult încerca să se convingă de asta, nu prea credea.

În cap îi răsună vocea lui Raegan. „Ce s-a întâmplat cu bărbatul de care m-am îndrăgostit? Cel care ar fi făcut orice ca să ajute altă persoană?"

Își aminti de hârtiile la care se uitase în acea dimineață. De toți copiii dispăruți. Căldura ce-i ardea pielea se intensifică și pulsul i se transformă într-un zumzet în urechi.

Nu credea că Emma mai era în viață. Știa că era moartă. Știa că John Gilbert o omorâse, chiar dacă nu o putea dovedi. Dar copiii care apăruseră în ultimele două zile nu erau morți. Erau în viață. Aveau părinți care erau probabil la fel de disperați ca Raegan să o găsească pe Emma. Și dacă aveau cumva legătură cu celelalte cazuri de dispariții din geanta lui Raegan – și ăsta era încă

un mare *dacă* –, cineva trebuia să-şi dea seama *cum*. Poliţia nu făcea nimic. FBI-ul nu fusese în stare să găsească până acum o pistă. El şi Raegan erau amândoi jurnalişti. Îşi petrecuseră întreaga viaţă anchetând lucruri la care alţii renunţaseră.

„Îndreaptă lucrurile cu oamenii pe care i-ai rănit..."

În cap îi răsună al nouălea pas al programului său de recuperare. Încă nu reparase lucrurile cu Raegan. Dorise să o facă în această dimineaţă, apoi se concentrase asupra acelor hârtii. Ceva îl oprea mereu. Timpul, distanţa, munca. Erau doar scuze. Căldura de pe pielea lui se transformă în furnicături pe care nu le mai putea ignora. Dacă nu îndrepta lucrurile cu ea acum, se putea să nu mai aibă vreodată ocazia. Dacă o lăsa să plece de data asta, ceva în el îi spuse că avea să regrete tot restul vieţii lui.

Privirea îi pluti pe drum spre maşina ei, scoasă deja din şanţ şi parcată pe margine. Se încălzise suficient ca gheaţa să înceapă să se topească. Se concentră asupra lui Raegan, care stătea lângă maşina ei, completând un cec pentru şoferul camionetei de tractări.

Intră rapid în bucătărie. Îşi băgă picioarele în cizme şi deschise uşa din spate. Ocolind repede casa, cu cizmele scârţâind pe zăpadă, se îndreptă spre alee. Afară pe drum, motorul lui Raegan porni, iar din ţeava de eşapament ieşiră gaze. Alec o luă la goană şi ajunse la ea chiar când ieşea pe drum.

Se grăbi în faţa maşinii ei. Audiul ei se opri cu o smucitură, iar ea îl privi prin parbriz de parcă el îşi pierduse minţile.

Portiera şoferului se deschise.

– Ce dracu' faci? Scoase un picior din maşină, ţinând mâna pe partea de sus a portierei, cealaltă încă fiind pe volan. Dă-te laoparte!

El ridică mâinile.

– Aşteaptă!

– Ce să aștept? Ai spus deja tot ce aveai de spus.

– Nu. N-am spus.

Trăsăturile ei se încordară de furie, lucru care lui nu-i scăpă.

– Doar dă-te laoparte din calea mea, Alec!

Ea se urcă înapoi în mașină și trânti portiera. Panica se împrăștie în pieptul lui. O panică pe care nu o putea controla. Se mută lângă portiera șoferului și rămase aproape – prea aproape ca ea să plece fără a trece peste picioarele lui – și bătu în geam.

Maxilarul ei se încleștă puternic când coborî geamul pe jumătate.

– Ce este?

– Doar... așteaptă! Bine?

Căuta cuvintele potrivite. Acum, când era aici afară, nu știa sigur ce voia să spună.

– N-am toată ziua la dispoziție. Se uită la ceasul de pe bord. Trebuie să mă întorc la muncă în Portland.

Abia era 6.00 dimineața. Nu trebuia să fie la muncă așa de devreme. Doar voia să scape de el. Și nu putea să dea vina pe ea pentru asta. Nu după ce-i spusese fiind în casa lui.

Își puse mâinile în șolduri, căutând din nou cuvintele potrivite.

– Îmi pare rău, bine? Știu că mă consideri un măgar și ai dreptate. Eu doar... La dracu', era mai greu decât credea. Nu mă pot întoarce acolo. Nu voi supraviețui a doua oară la limita de jos. Nu-mi pot face familia... Nu, nu era bine. Nu vreau ca tu sau altcineva să treacă prin asta.

Umerii ei se relaxară și privirea îi coborî spre volan. El privi cum îndârjirea se scurge din ea precum un balon cu heliu care se dezumflă. Ea știa că el se referea la băutură. Știa că se gândea cât de rău fusese în săptămânile dinainte ca el să o părăsească. Singurul lucru care

îl împiedica să se piardă cu firea acum era faptul că știa că ea nu-l văzuse niciodată la limita cea mai de jos.

Își trecu mâna prin păr și oftă.

– Raegan, fata s-a dus. Știu că tu vrei să crezi altfel, dar eu nu pot. Nu dacă sper la ziua de mâine. Pentru că alternativa... Gâtul i se strânse așa de mult, încât fu nevoit să-și mute privirea de la ea. Alternativa este ceva la care nu vreau să mă gândesc.

Între ei se lăsă o tăcere precum o prăpastie vastă, goală. Și când vântul îi suflă părul de pe frunte, Alec simți un fior pe șira spinării, amintindu-i că era în continuare -1°C afară, în miezul iernii și că el purta doar niște blugi, o bluză cu mâneci lungi și cizme, dezvăluindu-se în fața singurei persoane pe care nu dorise să o rănească niciodată.

– Bine, zise ea încet, încă privind la volan. Înțeleg. Nu... te voi mai deranja cu asta niciodată.

Se întinse spre schimbătorul de viteze și se alarmă, știind că ea era pe cale să plece. Plesni cu o mână în geam ca ea să nu-l poată ridica și să plece.

– Dar asta nu înseamnă că vreau ca altcineva să treacă prin ce am trecut noi.

Ea ridică privirea, iar el văzu surprindere și îndoială în ochii ei verzi delicați.

„Fă-o! Îndreaptă lucrurile pentru tot rahatul la care ai supus-o! Îndreaptă *măcar o parte din acest coșmar*!"

– Te voi ajuta, zise el înainte să mai vină cu vreo scuză. Cu acele cazuri. S-ar putea să existe unele asemănări. Ceva ce le scapă polițiștilor. Dacă vrei să te ajut cu cercetarea, o voi face.

Se uitară unul în ochii celuilalt. Habar n-avea la ce se gândea ea sau ce simțea. Tot ce simțea el era o dorință arzătoare de a o ajuta.

– Ești sigur?

– Nu. I se strânse stomacul. Dar este lucrul corect de făcut pentru acei copii.

„Și pentru tine."

Privirea ei reveni la volan. Încuviință lent din cap.

– Bine. Apreciez ajutorul. Te pricepi la cercetări. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care am vrut să vezi dosarele.

Voia să o întrebe care erau celelalte motive, dar făcu un efort să nu o întrebe. Oricât de mult voia să audă că ea încă ținea la el, știa că ar fi fost prea mult.

Dezlipindu-se de mașina ei, făcu un pas înapoi.

– Tu trebuie să te întorci la muncă, iar eu am câteva lucruri pe care trebuie să le fac aici. Hai să ne vedem diseară! Poți să-mi arăți ce ai găsit și pornim de acolo.

Ea încuviință din cap, mușcându-și buza. Ridică privirea de parcă voia să mai spună ceva, dar se abținu.

Într-un final, încuviință din cap și se întinse spre schimbătorul de viteze.

– Am același număr de telefon. Trimite-mi un SMS mai târziu și stabilim ora.

– Bine.

O privi cum închide geamul și cum iese cu atenție pe drum. În timp ce stopurile de frână se diminuau la distanță, sclipind roșii peste șoseaua udă, nu se putu abține să nu observe că arătau ca două faruri gigantice de avertisment.

Și cum mereu fusese un prost când venea vorba de ea, era pe cale să le ignore și să se arunce cu capul înainte în ceva ce putea să-l omoare.

capitolul 7

Cafeneaua unde Alec sugerase să se întâlnească mai târziu în acea seară nu era deloc cum se așteptase Raegan.

Locația șic din partea de vest a orașului, la douăzeci de minute cu mașina de apartamentul ei din Pearl

District, avea canapele mov foarte elegante, scaune aurii și mese joase. Avea și un bar lung, unde erau rânduri de sticle de vin și bere artizanală.

Vinul și berea nu fuseseră niciodată viciul lui Alec. Lui îi plăcea tăria - Jack, Jim, Johnnie, Jose, chiar și Captain Morgan când avea chef. Dar alcoolul era alcool, iar Raegan deveni neliniștită urmărind clienții care beau vin sau bere din paharele lor, întrebându-se dacă el știa că locul ales nu era doar o cafenea, ci și un bar.

Scoase telefonul din buzunarul hainei și tocmai voia să-i trimisă un mesaj lui Alec când ușa se deschise în spatele ei și un val rece îi coborî pe șira spinării.

- Ai ocupat deja o masă?

Se întoarse speriată, cu inima bătând puternic și cu degetele furnicând-o și se uită în ochii albaștri ai lui Alec.

Fu orbită pentru moment de frumusețea lui. Ochii aceia fermecători, părul lui blond zburlit și barba de două zile de pe maxilarul lui pătrat. Apoi el ridică din sprâncene, iar ea își dădu seama că se holba. Căldura îi coborî în obraji, forțând-o să privească repede în altă parte.

- Hm, nu. Nu eram sigură dacă...

- Hei, Alec! O brunetă drăguță de vreo 20 de ani veni la masa de recepție din stânga lor, îi făcu cu ochiul lui Alec și luă două meniuri. Nu prea te văd pe aici așa de târziu.

- Bună, Molly. Lucrez în seara asta. Ridică două degete. Două pentru noi.

Bruneta o studie pe Raegan și se întoarse.

- Pe aici.

Raegan o urmă pe brunetă, făcându-și loc printre mese spre partea din spate a restaurantului și nu-i scăpă faptul că fata se tot uita dincolo de ea, zâmbindu-i lui Alec de parcă erau prieteni apropiați.

– Poftim! Bruneta se opri la o masă în apropierea unei draperii mov și așeză ambele meniuri. Masa ta obișnuită.

– Mulțumesc, zise Alec cu un zâmbet.

Enervată din motive pe care nu voia să le admită chiar acum, Raegan ocoli fata și își trase scaunul. De partea cealaltă a mesei, Alec făcu la fel, dar îl opri mâna chelneriței pe brațul lui.

– Îți aduc o bere? Sau poate niște vin? Avem un pinot nou de la Ribbon Ridge care e fantastic. L-am gustat azi-noapte.

– Mie nu. Zâmbetul lui Alec era cald și prietenos. Și nu făcu vreun gest să-și scoată brațul din strânsoarea fetei. Doar cafea.

– Fără cofeină sau normală?

– Normală, te rog! Mulțumesc, Molly.

Bruneta zâmbi și-l strânse de braț.

– Ești așa de predictibil. Se uită în sfârșit la Raegan. Și tu?

– Cafea și pentru mine. Neagră.

Fata îi dădu – în sfârșit – drumul lui Alec și se întoarse fără să mai spună ceva. Chiar dacă Raegan încercă să-și stopeze explozia de gelozie, o afectă oricum.

Alec își dădu jos geaca de piele, o puse pe spătarul scaunului său și se așeză.

– De când bei tu cafea neagră?

– De când sunt singură.

Mâna lui încremeni pe șervet.

Și, fir-ar să fie, știind că răspunsul sunase la fel de ticălos cum se simți ea dintr-odată, maxilarul ei se relaxă și își spuse să nu se enerveze. Nu mai erau căsătoriți. Putea să flirteze și să iasă cu cine voia el.

„Doar să nu fie stricata aia slăbănoagă."

Își drese vocea și se întinse spre geanta aflată pe podea, încercând să fie amabilă.

– La muncă, în camera de repaus nu-i niciodată lapte pentru cafea. Acolo am început să beau cafea neagră. Și apoi urăsc să mă duc...

– Urăști să te duci singură la magazin după serviciu. Îmi amintesc.

El puse șervetul din pânză peste una din coapse și își sprijini antebrațele musculoase pe masă.

– Bine, arată-mi ce ai!

Ea îi studie pentru un moment brațele, părul des blond de pe pielea bronzată, palmele late și degetele lungi împreunate în fața lui. Apoi ridică privirea la tricoul de un bleu-deschis, potrivit cu ochii lui, întins peste umerii tonifiați și pieptul sculptat. Și își aminti dintr-odată cât de bine se simțise azi-noapte în acele brațe.

– Raegan?

– Ce?

– Hârtiile?

– Oh, da! Obrajii i se înfierbântară și își feri repede privirea, căutând prin geantă după cercetările ei. Dumnezeule, se holbase! Și el observase. Da, uite-le!

Scoase un teanc de hârtii, mai multe decât văzuse el în acea dimineață, și le puse pe masă.

Peste trăsăturile lui trecu neliniștea și își aminti că el recunoscuse lângă mașina ei că ajunsese la pragul de jos. Că nu era dispus să se întoarcă acolo. Știuse că se referise la băutură, dar acum se întrebă dacă se referise la ceva mai mult.

Voia să-l întrebe despre asta. Voia să știe ce se petrecuse în timpul cât fuseseră despărțiți. Voia să știe de ce o înlocuise cu alcoolul. După ce o pierduseră pe Emma, ea nu-l dorise decât pe el. Dar el avusese nevoie de sticlă. Încercase să-și spună că nu avea legătură cu ea, că dependența lui era de ani întregi, dar nu o crezuse niciodată cu adevărat. În inima ei, mereu simțise că el făcuse o alegere și nu o alesese pe ea.

El trecu peste prima pagină, apoi trecu la a doua.

– Ce-ți face piciorul?

Pălăvrăgeală. Făcea conversație. Putea și ea să facă asta. Se concentră asupra unui cuplu tânăr care râdea la o sticlă de vin.

– Bine.

– S-a uitat cineva la rană?

– Nu, astăzi este mai bine.

Nu era chiar o minciună. Încă o durea, dar clar era mai bine. Dumnezeule, își aminti că râsese așa cu Alec! Își aminti că zâmbise. Își aminti așa de multe lucruri. Își amintea el ceva?

Privi cu coada ochiului cum el se încruntă și trecu la următoarea pagină.

Între ei se lăsă tăcerea. O tăcere inconfortabilă pe care ea o ura.

– Cât de des vii aici?

– Când pot, zise el fără să ridice ochii. Au cea mai bună cafea din oraș.

Raegan se încruntă când bruneta efervescentă cu ochi doar pentru Alec veni spre ei cu două căni aburinde.

– Poftim!

Fata puse cana lui Raegan la marginea mesei și pe a lui Alec o așeză direct în fața lui ca să se poată apleca și să-i atingă brațul cu brațele ei, atrăgându-i atenția direct la sâni, care ieșeau practic din tricoul negru cu decolteu adânc.

– Îți mai pot aduce ceva, Alec?

Raegan își dădu ochii peste cap. În fața ei, Alec se sprijini de scaun și zâmbi.

– Nu, mulțumesc, Molly. Momentan e totul OK.

– În regulă.

Fata puse mâinile pe masă, aplecându-se un pic cam mult, apoi îi făcu în sfârșit cu ochiul și se întoarse, fără să se uite nici măcar o dată la Raegan.

Gelozia reveni, o gelozie pe care Raegan știa că probabil n-ar fi trebuit să o simtă, ținând cont că ea se vedea cu altcineva – sau se văzuse până în acea dimineață.

Nedorindu-și să se gândească la conversația ciudată pe care o avusese cu Jeremy la televiziune sau la faptul că el nu păruse prea deranjat când ea îi spusese că era mai bine să nu se mai vadă, se uită urât după brunetă.

– Sunt surprinsă că vii aici, ținând cont de atmosferă.

Alec luă cafeaua și bău.

– Te referi la alcool? Nu-l servesc dimineața și nu mă tentează vinul și berea.

Nu, sigur că vinul și berea nu-l tentau. Pentru că era evident că bruneta cu fundul tare și sânii mari îi distrăgea atenția de la alcoolul din jurul lui.

Își încrucișă brațele la piept, fără chef de a mai bea cafea.

Alec adună hârtiile, apoi le puse pe masa din fața lui. Îi dădu trei dintre ele ei.

– Cred că pe astea putem să le dăm deoparte.

Ea luă hârtiile cu o încruntătură și le scană.

– Primul pare un caz clasic de răpire pentru custodie. Părinți separați, copilul este luat de la creșă și dispare. Descrierea oferită de educatoarea de la creșă este mult prea asemănătoare cu a tatălui. Pe al doilea putem să-l dăm deoparte deoarece copilul este prea mare. A fost luat de la o școală gimnazială. Asta înseamnă că are cinci sau șase ani, poate chiar șapte. Este peste grupa de vârstă din restul acestor cazuri.

– Și ultimul?

Raegan se opri la ultima pagină.

– Nu se potrivește din punct de vedere geografic. Copilul a dispărut de la o fermă din Coast Range. Curte neîmprejmuită, proprietate lângă pădure. Copiii hoinăresc. Chiar și cei foarte mici. Auzi tot timpul despre asta. Fac pariu că îl vor găsi pe acel băiat la primăvară după ce se topește zăpada.

Raegan simți că i se făcea rău. Dacă Alec avea dreptate, iar acel copil pur și simplu se aventurase, nu-și putea imagina vinovăția pe care aveau să o simtă părinții aceia când, în sfârșit, avea să fie găsit.

De fapt... Ridică privirea la Alec, care stătea în fața ei, bând din nou din cafea. Amintirile îi trecură prin fața ochilor, toate momentele în care ea îi spusese că nu fusese vina lui ce se întâmplase cu Emma și vinovăția care rămăsese în privirea lui.

Da – înghiți cu dificultate –, își putea imagina. O trăise. Încă o trăia.

Coborând privirea, dădu deoparte paginile și se întinse după cele aflate în fața lui.

– Deci de ce aceștia? Ce anume la ei ți-a atras atenția?

– Toții copiii sunt suficient de mici ca să nu comunice bine.

Raegan coborî privirea. Vârsta varia după caz. Unii aveau un an, alții până în patru ani. Putea să creadă că un copil de un an nu putea comunica, dar unul de patru ani clar știa să vorbească – și în unele cazuri nu tăcea niciodată.

– Acest copil este foarte vorbăreț. Ridică o pagină. Fata avea trei ani când a fost luată, iar părinții ei au raportat că ea începuse să vorbească la unsprezece luni.

– Adevărat, dar nici măcar un copil de trei ani foarte vorbăreț nu va putea să articuleze bine. M-ai întrebat de ce aceștia. M-am uitat la cazuri și am văzut un tipar. Îți amintești de istoria pe care o cercetai acum câțiva ani? Asasinul de pe litoral? Cel care omora toate acele fete?

– Da.

Raegan coborî din nou privirea la hârtii. Asasinul de pe litoral, cum îl denumiseră la știri, omorâse cinci tinere în decurs de șase luni și le abandonase cadavrele de-a lungul țărmului. Fusese una dintre cele mai

mari ştiri din zonă când Raegan începea să lucreze în televiziune.

– Aşa trebuie să te gândeşti la aceste cazuri. Există tipare dacă te uiţi suficient de atent.

– Adică tu crezi că aceste cazuri au vreo legătură? Dacă au, poliţia şi-ar fi dat seama.

– Nu dacă nu au cercetat suficient de profund. Nu crezi şi tu la fel? Că au legătură? Nu de asta mi-ai cerut să cercetez alături de tine?

Ochii lui erau mai limpezi şi mai concentraţi decât îi văzuse ea vreodată. El îşi petrecea viaţa fotografiindu-i pe alţii. Vedea lucruri pe care majoritatea oamenilor nu le vedeau. Putea să facă la fel cu acest caz, tocmai de aceea voise ea să-i arate hârtiile. Dar erau două lucruri complet diferite să creadă că exista o legătură între cazuri şi să audă asta cu voce tare.

– Deci care e legătura? întrebă ea. Dacă spunem că aceste cazuri au o legătură, trebuie să existe ceva mai mult decât faptul că aceşti copii erau mici la momentul dispariţiei şi că probabil nu comunicau bine. Asasinul de pe litoral omora femei blonde, cu ochii albaştri, care aveau în jur de 20 de ani. Pe majoritatea le cunoscuse în baruri. Pe una a agăţat-o pe marginea drumului când maşina ei s-a stricat. Nu văd genul ăsta de asemănări aici. Ridică o hârtie. Acest băiat este afro-american, acesta e latino, această fată este caucaziană şi aceasta e coreeană.

– Da, am observat. Se foi pe locul lui, îşi sprijini cotul pe masă şi îşi trecu mâna peste gură, părând neliniştit. Este ca şi cum...

– Ca şi cum ce?

Se încruntă şi lăsă mâna jos.

– Este un gând stupid.

– Nu există gânduri stupide când vrem să rezolvăm ceva, da?

Ceva din ochii lui îi spuse că el își amintea de fraza folosită des când lucraseră împreună la ceva în trecut, dar el își încleștă maxilarul și se uită la hârtii înainte ca ea să-și poată da seama la ce se gândea.

– La prima vedere, rasa poate părea la întâmplare. Dar ceva îmi spune că nu e. Este ca și cum cineva se orientează spre anumiți copii dintr-un motiv. Ca și cum cine face asta merge la cumpărături. Un copil afro-american aici, unul coreean acolo. Este ceva specific, ca și cum cineva bifează o listă.

– Pentru ce?

– Nu știu. Dar fac pariu că, dacă luăm o hartă și vedem unde locuia fiecare dintre copiii ăștia, s-ar putea să vedem alte asemănări.

Raegan se uită din nou la hârtia ei, cu fruntea încrețită de confuzie.

– Cu toții provin de la adrese urbane, asta văd, dar aceștia sunt cu toții din partea de nord-vest.

– Corect. Câțiva copii lipsesc din Seattle, câțiva de aici, din Portland. Doi sunt din Spokane. Toate sunt zone metropolitane, cum ai observat tu, dar uită-te la adresele din Portland. Privirea lui Raegan urmări degetul lui, care se opri la o adresă de pe hârtie. Știi unde-i asta, nu-i așa?

Da, știa. Unul dintre cele mai proaste cartiere din oraș.

Alec se lăsă pe spate în scaun.

– Poate greșesc, dar nu cred că rasa este legătura. Nici măcar vârsta nu cred că este, ci mai degrabă e vorba de părinți. Cum trăiesc, în ce fel de cartiere locuiesc. Fac pariu că, dacă cercetăm mai bine, vom descoperi că acești copii proveneau din familii cu venituri mici. Poate părinți fără educație sau dependenți de droguri. Oameni care nu au resurse sau relații ca să suporte o căutare îndelungată a unui copil pierdut.

Precum resursele avute de ei când o căutaseră pe Emma.

Raegan înghiți cu dificultate când se uită la hârtii. Poliția ar fi verificat posibilele legături dintre aceste cazuri. Ar fi verificat rasa, vârsta și locația. Dar ar fi văzut ce văzuse Alec? Că legătura dintre acești copii nu era locația, ci felul locației?

Alec se întinse peste masă și scoase trei hârtii din teancul încă aflat în mâinile ei.

– Eu zic să începem cu ăștia. Cei trei copii au dispărut aici, în zona Portland. Sunt localnici. Ar trebui să fie destul de ușor de verificat. Doar cartierul nu ne va spune nimic. Ar trebui să intervievăm părinții să vedem dacă bănuiala noastră este corectă și dacă există asemănări între copiii dispăruți. După aceea putem lărgi cercetările și să vedem ce-i cu ceilalți.

– Și cum rămâne cu ceilalți doi? Copiii găsiți ieri? Fata de la spital și băiețelul găsit într-o mașină pe marginea autostrăzii?

– S-ar putea să fie sau nu o legătură. Dar putem afla destul de repede. Îl mai ții minte pe prietenul meu Hunt?

Hunter O'Donnell. Sigur că și-l amintea. Hunt și Alec merseseră împreună la facultate.

– Da.

– Îl sun să văd dacă poate să se ocupe de cei doi. Are un mod de a acționa pe care nici presa nu-l are.

Hunt era un fost militar care avea propria firmă de detectivi privați și de siguranță undeva prin Portland. Raegan nu fusese niciodată de acord cu unele dintre metodele lui îndoielnice de a obține informații, dar fusese dispusă să închidă ochii când Emma dispăruse și era dispusă să o facă și acum.

– Bine.

Alec își termină restul de cafea.

– Alege unul cu care vrei să începi mâine și aranjăm o întâlnire cu părinții. Scoase telefonul din buzunar și verifică ecranul. De dimineață am o întâlnire pentru o misiune viitoare, dar ne putem vedea în jur de ora 13.00 dacă îți convine.

– Da, cred că se poate.

Jeremy îi dăduse mână liberă pentru a investiga aceste cazuri. În acea zi, când se văzuseră, îi spusese lui Raegan că știa că ea avea nevoie să ajungă la o concluzie și spera că, dacă avea să ancheteze aceste cazuri, putea să facă asta. Dar ea nu era proastă. Știa că, de fapt, el voia un reportaj, de asta nu fusese deloc supărat când ea pusese capăt relației. Pentru Jeremy, întotdeauna un reportaj și ratingul adus erau mai importante decât orice altceva.

– Bine atunci. Alec se îndepărtă de masă și se întinse după haină. Este târziu. Trebuie să plec.

– Da, și eu.

Raegan se ridică în momentul în care Alec scoase o bancnotă de 20 din portofel și o lăsă pe masă. Un bacșiș generos pentru două cafele negre, chiar și cu tot flirtul din partea lui Molly, chelnerița-minune.

– Vrei să o iei la pachet?

El arătă spre cana ei neatinsă.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă era să ia orice amintire a acelei chelnerițe cu ea. Băgă hârtiile înapoi în geantă și clătină din cap.

– Nu, e în regulă.

Alec ridică din umeri și se întoarse spre ușă.

Nemaiavând altceva de făcut, Raegan își puse haina pe ea și-l urmă. Când ieșiră pe trotuar, aerul era rece și clopoțelul de la ușă zornăi în urma lor. La capătul clădirii încă erau câteva mormane de zăpadă murdară după viscolul de noaptea trecută, dar pe măsură ce în timpul zilei temperatura crescuse spre 4 grade, aproape că dispăruseră.

Alec băgă mâinile în buzunarele blugilor și se uită spre ea.

– Ai venit cu mașina sau ai luat un taxi?

– Cu mașina.

– Unde ai parcat?

Ea arătă cu bărbia în față.

– Chiar după colț.

El înclină din cap în cealaltă direcție.

– Eu merg în direcția asta. E în regulă dacă te duci singură la mașina ta?

În pieptul ei zvâcni ceva.

– Da, Alec. În ultimii ani, cât am fost singură, am reușit să ajung bine la mașina mea.

El încuviință din nou din cap, dar își feri privirea, iar ea simți că încordarea din umerii lui nu avea legătură cu temperatura, ci cu situația ciudată dintre ei.

Ce era între ei? Istorie. Un pic din aceeași chimie veche care mereu existase între ei, judecând după felul în care el o privise în bucătăria lui noaptea trecută. Și vinovăție. Dar nu așa de multă. Oricât de mult îl dorea pe vechiul Alec în viața ei, trebuia să accepte faptul că el nu avea să mai fie niciodată. Și chiar dacă acel adevăr îi rănea inima, cel puțin avea asta – orice făceau ei împreună –, care să o ancoreze și, spera ea, s-o ajute să meargă mai departe.

– Păi, bănuiesc că ne vedem mâine, zise el. Îți trimit un mesaj când sunt în drum spre oraș.

– Bine.

Ea îl privi cum se îndepărtează și își aminti când îl văzuse ultima dată înainte de divorț. Când se mutase din apartamentul lor. Nu vorbise prea mult cu ea când își împachetase hainele, nu ceruse să ia din pozele lor sau din mobilierul cumpărat împreună. Doar trăsese fermoarul genților și plecase fără măcar să-și ia rămas-bun. Iar când ea își dăduse seama că el chiar avea să plece definitiv, coborâse în grabă pe scări după el, îl oprise pe stradă

și-i spusese că, deși pleca, ea nu avea să renunțe. Nu avea să renunțe niciodată la ei.

I se strânse inima când își aduse aminte asta. Și modul în care el râsese rece, nemilos și spusese:

– Noi ne-am căsătorit doar pentru că erai *însărcinată*. Acum, când fata nu mai este, noi nu mai existăm.

O străbătu un val familiar de suferință, unul care amenința să se transforme în panică dacă ea permitea asta. Respirând adânc, își mută privirea de la el și se îndreptă spre mașină, dorindu-și ca o sută de lucruri să poată fi diferite între ei, dar știind că nu aveau să fie niciodată. Era, în sfârșit, momentul să accepte totul și să-și vadă de viață, chiar dacă inima ei nu voia să fie de acord.

Scoase cheile din poșetă, iar când dădu colțul, apăsă pe butonul de deschidere de pe breloc. Trei mașini mai încolo, farurile de la Audiul ei se aprinseră, iar portiera din dreptul șoferului făcu un clic când se deschise. Traversă spre mașină, deschise portiera și aruncă poșeta pe scaunul din față. Urcă în mașină și inspiră din nou adânc, dar asta nu prea o ajută să se simtă mai bine. Prin minte i se învârteau amintiri fragmentate despre tot ce-i spusese Alec noaptea trecută, iar când ridică privirea, văzu un fluturaș oarecare prins sub ștergătorul de parbriz, blocându-i vederea.

Ieși frustrată din mașină și se întinse după hârtie, așteptându-se la informații legate de vreo petrecere sau la o invitație la vreo predică de duminică. Dar hârtia din mâna ei nu era o invitație sau o reclamă. După o singură privire, își dădu seama că oricine pusese biletul acolo știuse că aceea era mașina ei.

Știuse pentru că îi era adresat.

Mereu ai crezut că ea este în viață.
Oprește-te din ce faci sau de data asta moare!

capitolul 8

Alec era cu nervii întinși la maximum când opri camioneta în fața clădirii lui Raegan a doua zi.

Sugerase ca un prost să o ia ca să meargă împreună la primul interviu. I se păruse un plan logic. Acum, când stătea în fața clădirii ei – aceeași clădire în care locuiseră cândva împreună –, nu mai era așa de sigur.

Crezuse că ea se mutase. Nu-și dăduse seama că ea rămăsese în același loc până când nu îi trimisese prin SMS adresa ei, când el era deja în drum spre oraș. Și acum, când era aici, era prea târziu să dea înapoi și să schimbe planurile.

De ce dracu' nu plecase?

Rațiunea îi spuse că aceasta era o clădire frumoasă în Pearl District din Portland, o zonă foarte căutată, aproape de magazine, restaurante, distracții, toate lucrurile care îi plăceau lui Raegan. Dar nu se putea imagina intrând în acel apartament zi după zi, știind că Emma nu avea să apară niciodată să-l întâmpine. Și când se gândi la toate nopțile petrecute cu Raegan în patul lor, pe podea, la duș, pe canapeaua din camera de zi, chiar și pe masa din living...

– La dracu'!

Își trecu o mână tremurândă peste chip, încercând să alunge durerea dintre coaste. Nu voia să urce acolo. Știa că nu ar fi supraviețuit niciodată. Luând telefonul de pe bord îi trimise un mesaj: „Sunt jos"

Pe ecran apărură niște puncte de suspensie, semn că ea îi scria. Câteva secunde mai târziu, răspunsul ei apăru pe ecranul lui: „Vino sus! Ușa-i deschisă. Încă nu sunt gata. Codul de intrare în bloc este 6429"

La naiba!

Pulsul îi crescu și i se strânse stomacul. Nu putea să urce acolo. Nu avea nevoie de amintiri sau de

schimbarea pe care puteau să o declanșeze în el. Dar cu cât stătea mai mult în camioneta lui, cu atât mai mult își dădea seama că arăta ca un laș, iar motivul pentru care făcea asta era că voia să îndrepte lucrurile, corect? Putea să petreacă cinci minute în apartamentul ei – al ei, nu al lor – ca să facă asta.

Cu mușchii încordați, coborî din camionetă, trânti portiera și trecu pe trotuar. Tastă codul interfonului și așteptă să audă un clic. Deschizând ușa, mai inspiră o dată aerul proaspăt și își spuse să se relaxeze. Putea să treacă prin asta. Nu era mare lucru.

Dar, Dumnezeule, o gură de Jim Beam clar nu i-ar fi făcut rău!

Trecu de lift pentru a urca scările, sperând că exercițiul fizic avea să omoare pofta de alcool. Din păcate, când ajunse la etajul cinci, încă era încordat și tânjind după ceva de băut, doar că acum mai și transpira.

– Fir-ar al dracului! mormăi el, stând în fața apartamentului pe care îl împărțise cu Raegan, și ciocăni. Ar face bine să aprecieze efortul depus.

– Intră! răsună vocea înăbușită a lui Raegan prin ușă. Este deschis.

La naiba! Nu voia să intre. Voia ca ea să *iasă*.

I se umezi palma când făcu efortul de a pune mâna pe clanță. Cum spusese ea, din păcate, ușa era descuiată, iar mânerul se roti în mâna lui.

Holul scurt de la intrare se învârtea în jurul lui în timp ce-și mișcă forțat picioarele înainte și lăsă ușa să se închidă cu un pocnet în spatele lui. În stânga lui se afla o haină pe care Raegan o luase din târgul de sâmbătă, iar trenciul purtat de ea cu o zi în urmă atârna pe o parte. În dreapta lui, dulăpiorul antic pe care el i-l cumpărase de ziua ei încă era lipit de perete, sub o oglindă decorativă pe care o avea din fostul ei apartament, de când se cunoscuseră. Avea senzația ca aerul se închisese în jurul lui și pieptul i se strânse.

Simțindu-se înghesuit, trecu în camera de zi, sperând că mai mult spațiu avea să-l ajute să se relaxeze, dar imaginea familiară a camerei îl făcu să se oprească în prag și să simtă cum presiunea i se învârte prin piept ca un vârtej.

Mobilierul era același – aceeași canapea de un portocaliu aprins pentru care economisiseră trei luni când se căsătoriseră, aceleași perne aurii, alese de Raegan din târgul de vechituri în care se aventuraseră într-o după-amiază ploioasă de sâmbătă, erau împrăștiate pe canapea. Masa rotundă și tocită de cafea era exact cum și-o amintea – tot un chilipir din târgul de vechituri –, la fel scaunele desperecheate, prea mari, unul alb și unul auriu. Se uită din camera de zi în bucătărie, cu insula largă și cu electronicele familiare din oțel inoxidabil, unde o privise pe Raegan gătind de mai multe ori decât putea să numere. Până și masa rotundă, stilată și cele patru scaune tapițate în dungi aurii, pe care le cumpărase pentru Raegan la primul lor Crăciun, erau la fel. Încă se aflau în colțul pentru micul-dejun, cu ferestrele mari ce dădeau spre curte și aveau o priveliște spre oraș, așteptând să fie folosite.

I se tăie respirația. Era ca și cum s-ar fi întors în timp, ca și cum ar fi mers printr-o amintire.

– Îmi pare rău că sunt în întârziere, strigă Raegan din holul care ducea spre cele două mici dormitoare. Vin imediat!

Vocea ei îl scoase din amintiri, aducându-l înapoi în prezent. Înghițind cu greu, își flexă mâinile și strânse pumnii, repetă de câteva ori și se concentră asupra senzației, în timp ce reprima suferința ce amenința să-l copleșească.

Din fericire, funcționă. Amintirile se disipară, suferința se amelioră. Dar, pe măsură ce se întâmpla asta, i se intensifică pofta de alcool. Se uită în grabă spre dulapurile din bucătărie, întrebându-se dacă Raegan

avea ceva ascuns în spatele acelor uși. Făcu un pas în acea direcție, dar se opri când observă diferențele subtile din apartament, diferențe pe care nu le văzuse de prima oară.

Scaunul înalt ce stătea la perete, între bucătărie și colțul pentru micul dejun, nu mai era. Literele alfabetului cu magneți dispăruseră de pe frigider. În coșul de lângă șemineu nu mai erau jucării. Prizele joase de pe pereți nu mai erau acoperite cu protecții.

Golul din pieptul lui, cu care trăia zilnic, păru să se mărească, producându-i un crater sub coaste. Întorcându-se, se uită la rafturile de pe ambele părți ale șemineului, scanând titlurile și volumele într-o încercare disperată de a-și lua mintea de la tot ce lipsea. Dar în loc să ajute, toate astea nu făcură decât să-i rupă ceva în piept. Pentru că n-avu nevoie decât de două secunde ca să vadă poza înrămată de pe al treilea raft. Cea cu el și Raegan, îngenunchează în spatele Emmei în scaunul ei înalt la prima aniversare a fetei lor.

Se înșelase. Încă avea inimă. Urma unei inimi care i se strânse așa de puternic în piept, încât simți că i-l rupe în două.

Îl arse în spatele ochilor când se uită la poză. La mânuțele Emmei peste glazura albastră. La tortul întins pe tot chipul ei de înger și în părul ei roșcat. La modul în care râdea isteric în timp ce apăsa cu mâna acoperită de glazură pe obrazul lui Alec. El zâmbea la aparatul foto, iar Raegan se uita la ei doi cu iubire și fericire în ochi. O mie de emoții îl loviră ca niște pumnale înfipte adânc în piept, tăindu-i respirația, orbindu-l cu durere, privându-l de abilitatea de a se gândi la altceva în afară de acel moment prețios de demult.

– Îmi pare rău că m-ai așteptat, zise Raegan din hol. În dimineața asta am fost la televiziune, iar unul dintre interni mi-a vărsat cafea pe bluză. A trebuit să vin acasă și să fac un duș rapid pentru că miroseam ca un barman.

Alec clipi repede, se întoarse cu spatele la poză, dar nu reuși să se uite la Raegan. Concentrându-se să respire, să ia câte o gură de aer, privi din nou prin cameră, doar că tot ce vedea îi amintea de Emma. De Raegan. De un timp în care fusese fericit, iubit și întreg.

Nu putea să stea acolo. Trebuia să iasă. Avea să-și piardă cumpătul dacă nu ieșea *chiar în clipa aia.*

– Este în regulă. Trecu pe lângă ea, având grijă să nu se uite la ea sau la orice în afară de covorul din fața pantofilor lui. Hai să mergem!

– Hm, bine, zise ea. Stai să-mi iau haina!

Nu o așteptă. Deschise ușa și ieși pe hol cât de repede putu.

– Chem liftul.

Înaintă repede pe hol, apăsă pe butonul liftului, se sprijini de perete și închise ochii. Transpirația îi aluneca peste tot pe piele și pulsul încă îi era crescut de parcă se bătuse. Dar măcar pe hol nu era necesar să se hiperventileze.

Un spatele lui răsună un clic, urmat de pași. Câteva secunde mai târziu, în dreapta lui veni Raegan.

– Este totul în regulă?

Liftul sosi și ușa se deschise. Încă nesigur, Alec intră și zise:

– Da.

Apăsă pe butonul pentru parter și se uită la panoul din perete, în timp ce Raegan urcă lângă el.

– Bine.

Iarăși cuvântul ăsta. Cel pe care ajunsese să-l folosească cu pricepere de-a lungul anilor. Nu era bine. Nu-și amintea ultima dată când fusese bine. Era șocat că oamenii nu puteau vedea prin tâmpenia asta ca printr-un șervețel de hârtie.

Liftul se opri la etajul al treilea și ușile se deschiseră. Șase adolescenți îmbrăcați în tricouri și bermude, unul

cu o minge de baschet, intrară în lift, sporovăind și râzând de parcă erau singuri.

Raegan veni spre Alec pentru a le face loc. Cabina era mică, făcută pentru maximum cinci oameni, nu pentru un grup format aproape doar din bărbați. Alec se întoarse în lateral și se apropie de perete, disperat după spațiu, dar asta nu făcu decât ca Raegan să vină mai aproape și se treziră lipiți unul de fața celuilalt, cu adolescenții din spatele ei rememorând meciul din seara trecută al celor de la Blazers ca niște mari fani ce evident erau.

- Omule, ai văzut coșul lui McCollum? A fost bestial.

- Da, frate. Seara trecută a fost cel mai tare. Omul e bun rău. Serios.

- Și Plumlee a fost bun. Sunt niște vedete date naibii. Anul ăsta ajungem departe.

Alec fu înconjurat de căldură când se închiseră ușile și cabina începu iar să se miște. O căldură care n-avea de-a face cu numărul de corpuri din spațiul înghesuit, ci mai degrabă cu formele moi lipite de el, trezind brusc la viață toate locurile moarte din el.

Știa că era o idee proastă, mai ales când era deja tulburat pentru că fusese în apartamentul lor, dar nu putea să nu se uite la ea. Iar când se uită, pulsul îi bătu și mai iute pentru că Raegan nu se uita la adolescenți și nu era deloc atentă la ce discutau ei. Se uita la el cu cei mai blânzi ochi verzi pe care îi văzuse el vreodată. Ochi la care el încă visa în fiecare noapte blestemată.

Toată căldura din jurul lui se intensifică. Căldură ce emana din ea în el sau din el în ea, nu era sigur. Singurul lucru pe care îl știa era că temperatura creștea în cabina mică. Era așa de fierbinte încât îl furnică pielea, degetele i se contractară și corpul îi deveni tare, fierbinte și dureros.

Liftul țârâi și ușile se deschiseră. Vocile băieților se stinseră când ieșiră toți din cabină și dispărură după colț. Dar Raegan nu se mișcă. Și nici Alec. Nu putea,

pentru că nu simțea decât dorința crescândă de a-și strecura mâinile în părul ei roșcat, de a-i ridica gura spre a lui, de a o gusta așa cum dorise să o guste seara trecută în bucătăria lui.

Ea clipi și făcu un pas înapoi, întrerupând legătura. Ieși din lift fără un cuvânt, lăsându-l singur. Singur să se întrebe ce dracu' se întâmpla și de ce crezuse că era o idee bună să o ajute cu cazurile alea idioate.

Avu nevoie de un moment ca să-și limpezească mintea. Când ușile liftului începură să se închidă, el tot nu era pregătit, dar puse o mână între uși, obligându-le să se deschidă din nou și în sfârșit coborî.

Aerul rece de la intrare îl învălui, diminuând măcar una din probleme. În față însă, Raegan își lega cordonul hainei în jurul taliei și își fixa bareta poșetei pe umăr, ferindu-și privirea într-un fel care îi dădea de înțeles că nu-i scăpase ceea ce aproape că se întâmplase în lift și că era la fel de tulburată ca el.

Iritarea pulsa în el. O iritare irațională, dacă se gândea. La ce naiba se aștepta? Ca ea să vrea să fie sărutată de el? După noaptea trecută, când el o refuzase? Avea tot dreptul să fie confuză din cauza mesajelor amestecate pe care el i le trimitea, dar, Dumnezeule, el era la fel de tulburat de aceste mesaje!

Ea deschise ușa de la intrare și ieși pe trotuar.

– Conduci tu sau vrei să conduc eu?

– Conduc eu. Dodge-ul negru de acolo. Cu corpul încă vibrând din cauza unor lucruri la care nu voia să se gândească acum, Alec scoase cheile din buzunarul hainei, disperat să facă ceva – orice – cu mâinile ca să nu fie tentat să le pună pe ea. Ai adresa?

– Da.

Se îndreptară spre camioneta lui. În vremurile bune, i-ar fi deschis portiera, ar fi ajutat-o să urce, dar acum nu avea încredere în el, așa că ocoli spre locul șoferului și o lăsă să se descurce singură.

După ce urcă, ea își puse geanta pe podea la picioare, își scoase părul de sub gulerul hainei, apoi îi spuse adresa.

– Am sunat înainte. Soția era acasă. Nu a părut prea entuziasmată să discute cu noi, dar a zis că ne oferă câteva minute.

Câteva minute. Uau! Își strica toată ziua pentru câteva minute.

În timp ce căuta adresa pe GPS, încercă să ignore parfumul cunoscut de iasomie al lui Raegan, un parfum care mereu îl excita, dar nu-i ieși deloc. Reveni în forță acel impuls de a o atinge din nou, jucându-se cu mintea lui și încălzindu-i corpul într-un fel pe care nu-l voia.

– Este în estul Portlandului, zise el, încercând să se concentreze la orice altceva în afară de faptul că ea mirosea suficient de bine ca să o mănânce. Probabil o să ne ia vreo douăzeci de minute cu traficul de după-amiază.

– Da, probabil.

Tastă ultimul număr și porni camioneta. Vocea de navigație răsuna în boxe, spunându-i pe unde să o ia.

Raegan rămase tăcută câteva minute când ieșiră din Pearl District și o luară spre Broadway Bridge. Pe partea de est a râului, ea se foi, iar Alec observă cu coada ochiului că avea umerii încordați și maxilarul încleștat.

Asta nu părea a fi confuzie. Părea a fi stres sau furie.

– Deci, zise ea încet, azi-noapte după ce ne-am despărțit, am avut parte de o mică surpriză.

El se uită la ea, nefiind sigur cum să interpreteze asta.

– Ce fel de surpriză?

– O surpriză sub forma unui bilet pe parbrizul meu.

Nu era sigur de ce-i vorbea despre vreun fluturaș idiot. O luă pe I-5 Sud.

– Era scris de mână. Avea doar două rânduri. Expiră. Nici măcar nu sunt sigură că ar trebui să-ți spun ce scria.

El schimbă banda și-i aruncă o privire.

– Cum adică nu știi dacă ar trebui să-mi spui? Atunci de ce deschizi subiectul?

– Pentru că s-ar putea să te sune Jack Bickam în legătură cu asta. I l-am dat de dimineață.

Alec simți furnicături pe coloană.

– Bickam? De ce? Ce scria pe bilet?

Ea își făcu buzele pungă și nu răspunse.

Furnicăturile se intensificară. Privind în lateral spre ea, zise:

– Ce scria pe bilet, Raegan?

Ea își strânse buzele între dinți și se uită înainte la șosea. Din ea radiau stresul și îngrijorarea, alertându-l instantaneu pe Alec.

– Raegan? Spune-mi ce dracu' scria pe bi...

– Îți spun dacă nu te enervezi, da?

Asta nu-l liniști în vreun fel pe Alec. Tocmai era pe cale să-i explice, când de pe buzele ei ieși un oftat adânc.

Se uită la el.

– Scria „Mereu ai crezut că ea este în viață. Oprește-te din ce faci sau de data asta moare!"

Totul se opri dintr-odată. Mașinile șuierând pe autostradă dispărură. Radioul tăcu. Chiar și pulsul părea să i se fi oprit în timp ce cuvintele i se învârteau în cap. Apoi îl lovi realitatea, pulsul îi crescu rapid, iar adrenalina se multiplică.

Trecu pe banda de pe margine și apăsă pe frână.

Raegan se clătină, dar centura de siguranță o trase înapoi. Puse o mână pe geamul din lateralul ei și exclamă.

– Oh, Dumnezeule! Alec, ce...

– Unde este? Unde-i biletul?

– Ți-am spus. La FBI.

– N-ai păstrat o copie? Știu că ai păstrat o copie. Arată-mi-o!

– Poate că ar trebui să vorbim despre asta mai târziu, când nu ești așa de...

– Raegan, arată-mi biletul ăla blestemat!

Ea închise gura. Se uită câteva secunde la el. Apoi, clătinând dezaprobator din cap, se aplecă după geantă, dar o ținu centura de siguranță. Alec apăsă pe butonul centurii ca să-și poată lua geanta de pe podea. Reveni sunetul pulsului, transformându-se într-un urlet în urechile lui în timp ce ea cotrobăia prin geantă.

„Sau de data asta moare."

„*Sau* moare..."

Asta însemna că *putea* să fie în viață?

Raegan scoase o bucată de hârtie împăturită în două.

– Asta-i doar o copie. Originalul l-am dus direct la Jack Bickam. A zis că vor controla dacă sunt amprente. Îi întinse ezitant hârtia. Am vrut să ți-o arăt mai întâi ție, dar m-am gândit că ar fi mai inteligent să o duc la FBI. Dar, Alec – vocea ei se ridică plină de entuziasm și speranță când el desfăcu biletul –, asta ar putea să fie dovada că Emma încă este în viață!

Alec se uită la scrisul de mână din copia xerox. Sângele i se răci rapid, iar mica speranță în care-și permisese să creadă căzu liberă precum niște foarfeci ce tăiau un fir.

– Nu-i o dovadă.

– Ce vrei să spui? Ar putea să fie. Scrie „*sau* moare". Ar putea să fie cineva care încearcă să ne spună că Emma încă este în viață.

– Nu dovedește nimic.

Împinse hârtia spre ea și porni iar mașina, privind în oglinda retrovizoare după un moment în trafic ca să poată reveni pe autostradă. O furie nouă fierbea în el. O furie îndreptată spre o singură persoană.

– De ce? zise încet Raegan când erau deja pe drum. De ce nu poți să crezi nici măcar acum?

Maxilarul lui Alec se încordă așa de tare, încât durerea ricoșă în pomeți. Ieși pe I-84 Est.

– Pentru că aș recunoaște oriunde mâzgălitura aia. Este scrisul lui John Gilbert. Își bate joc de tine. Și de mine.

„Fir-ar al dracului de nenorocit!" Gilbert încă era în pușcărie, dar avea destui amici pungași cărora să le ceară să-l urmărească pe Alec.

– Tatăl tău? Nevenindu-i să creadă, Raegan se uită șocată la copia xerox din poală. Ești sigur?

– Da, sunt sigur. Alec depăși un autobuz de școală ce mergea prea lent. Și nu-i tatăl meu. Este doar un nenorocit care și-a tras-o cu femeia care m-a abandonat. Își bate joc de tine, Raegan. Își bate joc, pentru că știe că azi-noapte am fost împreună. Al dracului nenorocit!

Mâna i se încordă pe volan când se gândi la toate modurile în care voia să-l bată pe tatăl său.

Umerii lui Raegan se prăbușiră și furia ce fierbea în el se mai diminuă, știind că din nou tocmai îi ucisese speranța.

– Îmi pare rău că a făcut asta. Încetini camioneta când își dădu seama că mergea cu 130 de kilometri la oră într-o zonă cu limită de 90 de kilometri. Trecând cu atenție pe banda dreaptă, se uită din nou la ea, înmuindu-și forțat vocea.

– Dar acum este la pușcărie pentru că și-a încălcat termenii eliberării condiționate, deci n-ai de ce să-ți faci griji.

„Deocamdată."

O nouă senzație de îngrijorare reverberă pe coloana lui Alec când se concentră din nou la drum. Tatăl lui urma să fie eliberat la sfârșitul săptămânii. Când Alec se dusese să-l vadă pe John Gilbert la pușcărie, acesta menționase că avea să o caute pe Raegan. La acel moment, lui Alec i se păruse o amenințare în van, dar dacă pungașii lui o văzuseră cu Alec și unul îi lăsase acel bilet, asta însemna că ea putea să nu mai fie în siguranță după ce Gilbert avea să fie liber.

– Atunci nu înțeleg cum a ajuns pe mașina mea biletul cu caligrafia lui.

– Gilbert este un ratat și are destui prieteni rataţi care îl vizitează în văgăuna aia. Sunt sigur că l-a fraierit pe vreunul să-ți lase biletul ăla pe parbriz.

– Dar de unde să știe că aș fi la acea cafenea în acea seară?

– El n-ar avea cum. Alec ieși de pe autostradă și o luă spre est pe Glisan spre cartierul Hazelwood, fiind atent la drum ca ea să nu-și dea seama cât de mult îl tulburase această veste. Știe că eu merg acolo. De când a ieșit din închisoare acum trei ani și jumătate, a stat cu ochii pe mine. Îți garantez că biletul ăla îmi era adresat și că oricine l-a livrat ne-a văzut împreună și a hotărât să ți-l dea ție în schimb.

Cel puțin asta spera el, pentru că alternativa – că Raegan însăși fusese destinatarul – îi lăsa un gol în stomac.

Raegan rămase tăcută cât el vira, uitându-se la biletul din mâinile ei.

Alec încercă să-și liniștească nervii zdruncinați în timp ce urmă indicațiile GPS-ului până când se opri în fața unei cocini pe o stradă dărăpănată. Peluzele de pe stradă erau toate maro, acoperite de mizerie, tomberoane și chiar bucăți de mașini. Casa gri din dreapta lui Alec era cea mai urâtă dintre toate, cu vopsea crăpată și descojită, fără jaluzele și cu o fereastră acoperită cu bandă adezivă pentru a închide un gol din geam.

– Dumnezeule, ce fericire pe aici! zise Alec, parcând mașina și oprind motorul.

Raegan ridică privirea la el cu ochi triști.

– Poate că te înșeli. Poate că acest bilet nu a fost scris de John Gilbert. Poate...

– Nu mă înșel. Știa ce urmărea ea. Ura faptul că îi spulbera din nou toate speranțele. Dar nu putea să o lase să spere la ceva ce nu avea să se întâmple niciodată.

Nu când știa că nenorocitul lui de tată revenise la vechile obiceiuri, chinuindu-l – chinuindu-i – în orice fel posibil. Asta nu-i dovada pe care o căutai. Trebuie să renunți și să uiți de ea.

Privirea ei căzu peste hârtie și, chiar dacă el nu-i putea vedea ochii, îi citi inima frântă după expresie. Își dorea mai mult decât orice să o ia în brațe și să o aline, dar nu putea. Nu putea, pentru că era vina lui că ea suferea acum. Trecutul îl ajunsese din urmă și-i distrugea nu doar viața lui, ci și pe a ei, din nou.

Îl copleși vinovăția. O vinovăție familiară ce amenința să-l tragă în jos. Deschise portiera înainte să se întâmple asta și coborî din camionetă.

– Haide! Să terminăm odată cu asta ca să plecăm naibii de aici. Locul ăsta îmi amintește prea mult de o copilărie pe care prefer să o uit.

Ea încuviință din cap. Împături hârtia și o băgă la loc în poșetă. Dar, când el ocoli capota și o privi coborând, vinovăția se adânci.

Pentru că în ochii ei murise ceva. O lumină pe care el nu o văzuse până în acel moment. O lumină care se stinsese din cauza tatălui său. Tatălui său inutil, egoist și nemernic.

În timp ce se îndreptau spre aleea din fața casei dărăpănate, jură atunci, chiar acolo că, dacă John Gilbert doar o atingea, avea să-l omoare pe nenorocit o dată pentru totdeauna.

Raegan se gândea doar la John Gilbert în timp ce stătea în fața ușii stricate a casei dărăpănate și aștepta ca Alec să bată la ușă.

Nu-l cunoscuse niciodată pe tatăl biologic al lui Alec. Când ei începuseră să iasă împreună și apoi se căsătoriseră, John Gilbert încă era în închisoare pentru că furnizase droguri unui minor și pentru că îl folosise pe Alec drept cărăuș pentru a-și muta proviziile. Raegan știa că

mărturia lui Alec când fusese adolescent îl trimisese pe Gilbert la închisoare și știa, din discuțiile cu Alec și cu Michael McClane, că Gilbert dădea vina pe Alec pentru întemnițarea lui. Dar după ce dispăruse Emma, ea nu fusese niciodată convinsă că John Gilbert era implicat. Alec credea fără dubiu că tatăl lui o luase pentru a se răzbuna pe el, dar nu existase niciodată vreo dovadă. Și biletul ăsta din poșeta ei, despre care Alec spunea acum că era de la Gilbert, nu dovedea că el era implicat.

Avea nevoie să creadă că Emma încă era în viață. Nu putea să creadă alternativa. Pentru că dacă o credea...

Ceva tare și ascuțit o înjunghie direct în piept și își înghiți țipătul tăcut ce se împingea în gâtul ei, clipind pentru a îndepărta înțepătura lacrimilor amenințătoare din spatele ochilor. Să creadă orice altceva ar fi dus-o direct în întuneric și nu putea să meargă acolo și să rămână întreagă la minte.

Emma *încă* era în viață. Undeva. Așteptând-o. Dacă biletul ăsta era doar încercarea lui John Gilbert de a-și hărțui fiul, asta nu schimba ceea ce credea ea.

Ușa se deschise și o femeie slabă, îmbrăcată într-un tricou și colanți, cu părul negru strâns într-o coadă, îi privi speculativ.

– Da?

Raegan își alungă emoțiile, intrând în pielea de reporter și scoțând legitimația de televiziune.

– Doamna Willig? Sunt Raegan Devereaux de la KTVP. Am vorbit mai devreme la telefon.

Barbara Willig părea să aibă în jur de 35 de ani, dar Raegan bănuia că era un pic mai tânără, îmbătrânită de stres și de circumstanțe. Miji ochii căprui la Raegan.

– Nu semeni cu fata aia blondă de la știrile de la televizor.

– Nu sunt. Aceea este Allie Ziegler. Dar îi țin locul la pupitru din când în când. El este colegul meu, Alec

McClane. Putem intra câteva minute pentru a discuta despre fiul dumneavoastră?

Fruntea Barbarei Willig se încreți și, pentru o clipă, Raegan se temu că femeia se putea răzgândi. Apoi Alec afișă zâmbetul lui de milioane și se cutremură într-un mod care pentru Raegan era unul foarte calculat.

– Fir-ar, începe să fie frig aici, afară. Se uită la Raegan, apoi iar la Barbara Willig. Cred că Chloe Hampton s-a înșelat la meteo aseară. Mie mi se pare că o să ningă iarăși. Ce credeți, doamnă Willig?

Privirea femeii se mută la Alec și expresia ei se relaxă.

– S-ar putea. Și sunt *domnișoara* Willig. Nu doamna. Nu după ce l-am dat afară definitiv pe păduchele ăla. Dar puteți să-mi spuneți Barbie. Deschise ușa mai mult. Intrați!

Se întoarse, lăsând ușa deschisă și o luă pe holul lung spre partea din spate a casei cu un pas legănat – Raegan ar fi pariat că acum câteva minute acel pas legănat nu existase.

Ridicând din sprâncene într-o expresie care spunea „Poți să-mi mulțumești mai târziu", Alec așteptă ca Raegan să pășească înaintea lui, apoi închise ușa în urma lui. Trebuia să recunoască – avea un fel aparte de a se purta cu femeile. Reușise să-i bage pe amândoi în casa asta când Barbie Willig fusese gata să o dea afară pe Raegan doar pentru felul în care arăta. Se întrebă un moment dacă la asta fusese martoră seara trecută – Alec fermecând acea chelneriță ca să le dea o masă izolată în spatele cafenelei, departe de bar –, nu flirtul deschis pe care crezuse că îl vedea.

Holul întunecat se deschise într-o cameră de zi plină cu mobilier tocit, un televizor ce pâlpâia și jucării pe masa de cafea și pe podea. Trei copii mici în chiloți și tricouri stăteau pe podea întinși pe burtă, cu ochii mari și lipiți de ecran.

Barbara păși în fața lor și închise televizorul. Toți trei se ridicară, smiorcăindu-se și plângându-se. Ea le spuse să tacă și arătă spre ușa din capătul îndepărtat al camerei.

– Mergeți să vă jucați în cealaltă cameră. Eu trebuie să stau de vorbă cu cineva. Puteți să vă uitați la televizor când termin.

Copiii mormăiră, dar ieșiră din cameră. Barbara clătină din cap și gesticulă spre canapea.

– Luați loc!

Raegan se așeză lângă Alec pe canapea, scoțând un mic caiet din geantă.

– Mulțumesc că ați acceptat să ne vedem, domnișoară Willig. Știu că anul trecut, când a dispărut fiul dumneavoastră, ați vorbit cu poliția și câțiva reporteri, dar noi continuăm investigația și voiam să vă punem câteva întrebări.

Barbara se așeză în fotoliul de lângă Alec, uitându-se cu precauție la ei.

– Încercați să-l prindeți pe tipul care l-a luat pe băiatul meu?

– Verificăm cazuri asemănătoare, să vedem dacă există o legătură, răspunse el. Uneori, astfel de istorii trezesc atenția telespectatorilor. Nu putem garanta că vom găsi ceva, dar n-are ce să fie rău dacă numele băiatului dumneavoastră apare în presă, corect?

Ea încuviință din cap, dar sprâncenele i se ridicară într-o expresie frustrată.

– N-a părut să-i pese nimănui că Billy al meu a dispărut. Oh, au fost reporteri pe aici când s-a întâmplat, dar după câteva zile... nimic. Sunteți primii care vin să continue investigația după ce s-a întâmplat.

Raegan nu era sigură de ce se întâmplase așa, dar înainte să apuce să întrebe, în spatele ei se auzi un foșnet. Se întoarse și văzu o fetiță cu păr negru cârlionțat ieșind din bucătărie, cu ochii în telefonul mobil din mână.

– Ginny, ce faci? Barbie se ridică din fotoliu și luă telefonul din mâinile fetei. Ți-am zis că a trecut timpul.

Fata nu răspunse. Doar coborî mâinile și se uită la femeie.

Barbara flutură o mână spre holul pe unde dispăruseră ceilalți copii.

– Du-te să-ți faci temele!

Fata se îmbufnă și se întoarse, îndreptându-se spre hol pufnind.

Barbara oftă, așezându-se la loc în fotoliu și puse telefonul fetei pe masa de lângă ea.

– Fata crede că sunt vrăjitoarea cea rea, când tot ce încerc este să o fac mai deșteaptă ca mine.

– Toți sunt copiii dumneavoastră? întrebă Raegan.

Ea clătină din cap.

– Doar Ginny. Ceilalți trei sunt copii de care am grijă în timpul zilei. Nu-i la fel de bine ca o slujbă de reporter, să zicem, dar pot să muncesc de acasă.

– Da, este un beneficiu bun, zise Raegan.

Barbie se întinse după cutia cu suc de lângă ea și o înclină ca să ia o gură.

– Uneori am impresia că a face școală de acasă cu copilul ăsta a fost o idee proastă. Nu apreciază deloc. Se uită la Alec și la Raegan cu o încruntătură. O scuzați pentru neobrăzarea ei. Acum este supărată pe mine pentru că nu o las să dea fuga la școala primară ca să se joace cu copiii mai mari din cartier.

– Nu vă plac copiii aceia mai mari? o întrebă Raegan.

– Oh, copiii sunt în regulă. Pe Ginny nu o vreau lângă școală. Acolo a fost răpit Billy al meu.

Raegan simți că femeia nu-și lăsa prea des nesupravegheată fata și-i fu milă de copilă. Dar putea să o acuze pe Barbara Willig? Dacă ar fi avut alți copii, probabil Raegan s-ar fi purtat la fel după dispariția Emmei.

– Fiul dumneavoastră a dispărut la școala primară? o întrebă Alec.

Barbara încuviință din cap.

– Anul trecut. Atunci nu aveam grijă de copii. Eram... Se încruntă. Ei bine, eram dansatoare. Erau bani frumoși, dar omul meu, Bob, nu mai voia să dansez. Obișnuia să fie teribil de gelos. Așa că am renunțat și mi-am luat o slujbă – casieră la Save and Go. Când dansam, lucram noaptea și ziua aveam grijă de copii, dar la noua slujbă lucram ziua, așa că Bob trebuia să aibă grijă de ei în weekendul când era acasă. Era într-o sâmbătă. Bob lucra la camioneta lui pe alee. Bănuiesc că Billy îl tot bătea la cap să se ducă la locul de joacă. Billy era un băiețel dulce, dar plin de energie. Clătină din cap. Alerga în cerc în jurul tău până ce ajungeai să te întrebi ce dracu' se întâmplă. Obișnuia să se urce pe picioarele mele și zicea: „Hai să mergem! Hai să mergem!" Și nu renunța până ce nu-l duceam afară.

În ochii căprui lipsiți de strălucire ai Barbarei apăru o expresie îndepărtată și, pentru un moment, Raegan își imagină cum trebuie să fi arătat înainte de răpirea lui Billy – tânără, plină de viață, cu o lumină în ochi pe care acum nu o mai avea. Raegan știa cum putea stresul să îmbătrânească o persoană. Bănuia că Barbara Willig îmbătrânise zece ani în doar câteva luni.

Barbara alungă acea expresie și se încruntă.

– Bătrânul Bob n-a vrut să-l ducă pe Billy până la școală, așa că i-a zis lui Ginny să o facă. Ea l-a dus pe Billy la locul de joacă și l-a lăsat să se urce peste tot pe acolo. În ziua aia erau o grămadă de copii, iar Billy a alergat peste tot. La un moment dat... Se opri, și acea expresie îndepărtată reveni brusc. L-a pierdut din ochi. Și apoi... puf! A dispărut.

Raegan își îndreptă privirea spre Alec și se întrebă la ce se gândea el, ce-și amintea. Ochii lui erau fixați pe Barbara Willig, dar nici un mușchi nu i se mișcă. Chipul lui era mai rece ca piatra și mai ilizibil decât îl văzuse ea vreodată.

– Ce s-a întâmplat atunci? întrebă delicat Raegan.

– Atunci? Vocea Barbarei deveni dură. Apoi m-au sunat să-mi spună că Billy a dispărut. Am venit direct acasă. Bob era plin de nervi, urlând la Ginny, dar nu era vina ei. Ea avea doar şase ani. N-ar fi trebuit niciodată să o trimită singură cu Billy la locul ăla de joacă. Am sunat la poliţie. Au venit şi s-au uitat, dar n-au făcut prea multe. După ce au aflat că obişnuiam să dansez, s-au gândit că ar fi putut fi un client sau un obsedat. Dar apoi au aflat despre fosta iubită a lui Bob, care ne făcea necazuri. Vandaliza casa, ne strica maşinile şi chestii de genul ăsta. Au hotărât că probabil ea l-a luat pe Billy ca să se răzbune, dar nimeni n-a putut să dovedească asta.

– Bob ce credea? întrebă Alec.

– Oh, şi Bob credea că ea a făcut-o. S-a dus ca nebunul peste ea, încercând să o facă să recunoască. Dar ea n-a recunoscut niciodată.

Din camera cealaltă se auzi un scheunat, apoi câteva secunde mai târziu un mic chihuahua cu o zgardă sclipitoare roz intră în cameră, lătră la Raegan şi la Alec ca un nebun, apoi sări în poala Barbarei Willig, dând din coadă cu un scheunat entuziasmat.

Barbara Willig se încruntă, dar începu să mângâie imediat câinele care îi cerea atenţia.

– Ăsta-i câinele lui Ginny. Ginny! strigă ea.

Undeva în casă se deschise o uşă.

– Ce e? strigă fata.

– Vino să o iei pe Daisy!

Ginny intră grăbită în cameră şi luă câinele din poala mamei.

– Oamenii ăia răi te-au speriat? gânguri ea, arătând emoţie pentru prima dată. Ginny a ta este aici, puiule.

Câinele o linse pe nas şi pe buze. Ginny râse şi-l ţinu ca pe o păpuşă.

Barbara oftă când fata ieşi cu câinele, privindu-i cum dispar pe hol.

– Doar de câinele acela îi pasă. De când a dispărut fratele ei... Vocea i se frânse și tuși, încercând să ascundă asta. Mă rog, nu a mai fost la fel de atunci.

Raegan putea doar să-și imagineze cum putea marca un copil ceva de genul ăsta.

– Este bine că are câinele.

– Da, uneori. Barbara mai luă o gură de suc. Și alteori îmi fac griji că e prea atașată de acel câine. Îl folosește ca pe un scut, concentrându-și toate emoțiile pe acel câine și blocându-i pe toți ceilalți. Dacă Daisy ar păți ceva, nu știu ce ar face Ginny.

Raegan se uită la Alec, care nu vorbise în ultimele minute. O privea pe Barbara Willig, dar ceva din felul în care stătea fără vreo expresie îi spuse lui Raegan că era pierdut în propriile gânduri și amintiri.

Se gândea la alcoolul pe care îl folosise ca pe un scut? La modul în care el o blocase pe ea când tot ceea ce-și dorise fusese să-l ajute? Raegan nu știa și o durea prea tare să se întrebe, așa că privi în jos la notițele ei și se concentră din nou.

– Deci ați spus că acum ați divorțat, domnișoară Willig. Știți unde l-am putea găsi pe domnul Willig ca să-i punem câteva întrebări despre ce a văzut în acea zi?

– Sigur că știu. Este la ICCR.

– Institutul de Corecție Columbia River? zise Alec, alăturându-se într-un final discuției.

Barbara încuviință din cap.

– A luat-o razna după ce a dispărut Billy. Mereu a fost temperamental, dar și-a pierdut cu totul cumpătul când nu l-am putut găsi pe Billy. Ne certam tot timpul. Apoi a fost arestat pentru că a amenințat-o pe fosta lui iubită. După aceea nu m-am mai putut uita la el. A fost vina lui că Billy a dispărut. Vina lui că Ginny s-a schimbat. Vina lui pentru că nu a supravegheat copiii cum ar fi trebuit să o facă atunci când eu trebuia să muncesc.

Am divorțat de el când a fost trimis la pușcărie și nu-mi pare rău.

Umerii lui Alec se tensionară. Raegan îl văzu cu coada ochiului. Privirea ei coborî de la brațele la mâinile încordate din fața lui, cu încheieturile albindu-se.

Simți furnicături pe spate pentru că știa la ce se gândea el. Povestea Barbarei Willig îl afectase prea mult.

– Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră, domnișoară Willig. Raegan se ridică în picioare. Știu că sunteți ocupată, așa că nu vrem să vă mai luăm din timp.

Surprinsă, se ridică și Barbara, cu sprâncenele unite.

– Asta-i tot?

– Da, răspunse Raegan, privindu-l atentă pe Alec când el se ridică. Maxilarul lui era mai încordat decât îl văzuse vreodată și ceva întunecat pândea în privirea lui. Cred că asta-i tot ce ne trebuie.

– Vedeți ceva asemănări între dispariția fiului meu și celelalte cazuri pe care le cercetați? întrebă Barbara cu ochii mari.

Raegan nu voia să-i dea speranțe femeii. Singurul lucru care ieșea în evidență era că această familie fusese săracă și needucată și bănuia că persoana care îl răpise pe Billy știuse și folosise acest lucru în avantajul său.

– Nu sunt sigură.

Raegan înaintă spre ușă, dar Barbara Willig o opri cu o mână pe braț.

– Dacă vă dați seama cine l-a luat pe Billy al meu, aș aprecia dacă ați veni să-mi spuneți. Persoana aia nu mi-a luat doar băiatul, mi-a distrus toată familia. Trebuie să plătească pentru asta.

Raegan încuviință din cap și strânse mâna femeii.

– Vom veni.

Afară, Raegan inspiră adânc, dar asta nu-i ușură greutatea din stomac. Alec nu-i vorbi, doar se duse la camionetă, deschise portiera pasagerului, apoi ocoli spre

locul șoferului în timp ce ea se urcă. Din interiorul casei Willig răsună un lătrat slab, dar Raegan nu se întoarse să se uite. Pentru că singurul lucru la care se putea concentra era bărbatul care stătea lângă ea. Cel care căra cu el un camion plin de vinovăție pentru ceva ce nu era vina lui.

Alec porni mașina și ieși din curbă. Raegan așteptă până când ieșiră din cartier înainte de a se uita la el și a-i spune:

– Ești bine?

– Eu? Da, sunt bine.

Ea se încruntă pentru că știa că el nu era bine. Din nou nu-i era bine. Doar că nu știa ce să facă sau dacă putea să facă totuși ceva ca să-l ajute. Și durea mai mult decât orice, pentru că doar asta-și dorise să facă. Să-l ajute pe bărbatul pe care îl iubea.

capitolul 9

Alec își flexă și își strânse mâna pe volan. Știa că, dacă nu se concentra asupra respirației și a recăpătării controlului, putea să-și piardă ușor cumpătul. Oricât de mult încerca să nu o facă, nu se putea gândi decât la ce spusese Barbara Willig.

„Nu mi-au luat doar băiatul, mi-au distrus toată familia. Trebuie să plătească pentru asta."

Ea nu știa cine-i luase copilul, dar Alec știa cine-l luase pe al lui. Și acea persoană se afla în curtea unei închisori chiar în acel minut, la doar o oră distanță, plănuind toate căile prin care să-și bată joc de Raegan.

Ei bine, Alec nu avea să-i permită.

– Știi că situația acelei femei este complet diferită de a noastră, da? zise încet Raegan când ajunseră pe autostradă.

Alec pufni. Sigur că știa la ce se gândea el pentru că îl cunoștea mai bine decât îl cunoscuse altcineva vreodată.

– Nu, nu este. Singura diferență între noi și ea este că ea nu are educație și nici bani.

– Nu-i adevărat. Soțul acelei femei avea clar probleme înainte să dispară copilul lor. Și ea la fel.

– Cu toții avem probleme.

– Alec! Se uită la el cu ochii ei verzi triști. Nu-i la fel. Nu suntem la fel. Eu n-am dat niciodată vina pe tine.

De data asta durerea fu așa de tăioasă, încât abia reuși să nu tragă de volan spre separator și apoi în traficul de pe sensul opus pentru a-și curma suferința.

– Și exact asta-i problema ta.

– Nu, este...

El deschise radioul și ridică volumul pentru a acoperi vocea ei, pentru ca el să nu fie nevoit să vorbească. Un analist sportiv trecea peste statistica meciului celor de la Blazers din seara trecută, dar abia auzea ce spunea omul. Nu se putea gândi decât la tatăl său. La biletul pe care Gilbert aranjase să-i fie lăsat lui Raegan și la cât de satisfăcător ar fi fost să intre în institutul corecțional și să-i dea un pumn în față nenorocitului.

Coborî volumul radioului când se opri în fața clădirii lui Raegan. Pe chipul ei se citea îngrijorarea, o îngrijorare pe care el o văzu cu coada ochiului, dar nu voia să o recunoască.

– De ce nu urci un pic? zise ea. Ca să putem vorbi.

– Nu, am treabă.

– Alec...

– N-avem ce să discutăm, Raegan.

Umerii ei se lăsară și mai mult și, știind că era un mitocan, inspiră ca să se liniștească și încercă să se calmeze. Câteva minute. De dragul ei.

– Dă-mi de veste când stabilești următorul interviu. Vin cu tine. Dar astăzi – se uită afară prin parbriz – am nevoie să fiu singur.

– O să fii bine?

Probabil că nu. Dar trecuse prin lucruri mai rele ca ăsta.

– O să fiu bine.

Ea se uită la el. Își mușcă buza de parcă nu știa dacă să-l creadă sau nu. Apoi deschise în sfârșit portiera.

– Bine. Îți trimit un mesaj mai târziu.

Minunat! Genial! Avea să-l verifice de parcă avea cinci ani.

Ea coborî și închise portiera, dar nu se îndreptă spre clădire. Și pentru că nu mai putea să facă față acelei expresii îngrijorate și triste de pe fața ei încă un minut, el plecă și merse pe străzi înapoi spre autostradă.

Nu respiră mai ușor până ce nu ajunse la jumătatea drumului spre Salem. Să îndrepte lucrurile. Despre asta era vorba, nu? Și cea mai bună cale pentru a îndrepta lucrurile cu Raegan era să se asigure că tatăl lui rămânea departe de ea pentru totdeauna.

Acesta, mai presus de orice, era lucrul pe care îl putea controla în acest coșmar în care se transformase viața lui.

Raegan rămase pe trotuar mult timp după ce camioneta lui Alec dispăruse, îngrijorarea și teama amestecându-se în interiorul ei. Mai mult decât orice își dorea să-l ajute, dar el nu o lăsa. O îndepărta, așa cum făcuse în urmă cu trei ani. Și nu putea să facă nimic să-l oprească.

Urcă înapoi în apartamentul ei, aruncă geanta și haina pe canapea și încercă să-l sune pe Jack Bickam. Acesta nu-i răspunse, așa că îi lăsă un mesaj, explicându-i ce spusese Alec despre bilet și-l rugă să compare caligrafia cu a lui John Gilbert. În următoarea oră transcrise notele întâlnirii lor cu Barbara Willig, apoi sună la Institutul de Corecție Columbia River și încercă să programeze o oră pentru a discuta cu Bob Willig, doar că descoperi

că omul era la carceră pentru că atacase alt deținut. Abia peste cel puțin o săptămână putea primi vizitatori.

Lumina din apartamentul ei se diminuă pe măsură ce se lăsă seara. Nemaiputând să stea, se ridică de la laptopul de pe masa din living și se duse în bucătărie pentru a lua un Perrier din frigider.

Sticla sâsâi când o deschise, dar când luă o gură, apa minerală nu-i calmă nervii. Își trecu privirea prin apartament și își aminti cât de tensionat fusese Alec mai devreme în timpul zilei.

Rememorase momentele trăite acolo? Ea se gândise să se mute de câteva ori după ce plecase el, dar niciodată nu reușise să plece. Păstrase apartamentul în mare parte la fel cu un scop, ca atunci când Emma avea să se întoarcă în sfârșit acasă, fiica ei să fie într-un mediu familiar. Dar își dădu seama că asta putea tulbura un om. Știa că era o parte din motivul pentru care Alec fusese așa de întors pe dos chiar înainte să o viziteze pe doamna Willig. Mai ales un bărbat care se simțea așa de vinovat cum se simțea Alec. Dar el nu putea să vadă că ăsta era singurul loc în care ea putea să existe? Nu putea, măcar o dată, să se gândească la altcineva în afară de el însuși? Nu era singurul care suferise în ultimii ani, fir-ar să fie!

Pentru o fracțiune de secundă se întrebă ce ar fi făcut dacă Emma n-ar fi revenit niciodată acasă. Se întrebă ce ar fi făcut dacă poliția ar fi venit vreodată la ușa ei să-i spună că găsiseră cadav...

Nu. Nu se îndrepta în direcția asta. Nu putea. Puse dopul sticlei, o așeză pe blat și se îndreptă spre haină. Trebuia să iasă din acest apartament, să-și abată gândurile pentru câteva ore. Când stomacul îi ghiorțăi, își aminti că abia mâncase în acea zi și hotărî să ia cina în oraș. După ce-și băgă telefonul și cardul de credit în buzunarul interior al hainei, își luă cheile și se îndreptă

spre ușă, ignorând modul în care îi tremurau degetele și felul cum îi bătea inima în piept.

Temperatura crescuse suficient ca zăpada să se topească și o burniță rece o obligă să-și pună gluga în timp ce mergea pe trotuar. Dar așa erau iernile în Oregon. Reci într-un minut, umede și mohorâte în următorul. Cum abia trecuse de ora 17.00, trotuarele erau pline de oameni care voiau să ajungă acasă. Raegan ocoli un cuplu tânăr care se ținea de mână și își spuse că avea să se simtă mai bine după ce avea să bea ceva și să mănânce. Și Alec avea să fie bine. Era adult, până la urmă. Lua propriile decizii. Trebuia să înceteze să-și facă griji când el clar nu dorea asta.

Deschise ușa barului aflat trei străzi mai încolo și își scutură apa de pe glugă când intră. Barul irlandez se deschisese în urmă cu câteva luni. Trecea pe lângă el în fiecare zi spre muncă, dar încă nu intrase. În seara asta părea să fie momentul potrivit. Trecând pe lângă mese, găsi un loc la bar și își dădu haina jos pentru a o pune pe spătarul scaunului.

– Ce pot să-ți aduc? o întrebă barmanița, o brunetă atrăgătoare de vreo 20 de ani, cu părul lung strâns într-o coadă dezordonată.

Raegan se uită la sticlele de pe rafturile din spatele ei, apoi se hotărî, în sfârșit, să ia un Guinness.

– O să iau un dirty apple.

– Am înțeles. Vrei un meniu?

– Sigur.

Barmanița se duse să-i umple halba cu Guinness și cidru, apoi îi așeză băutura în față.

– Fă-mi un semn când te hotărăști ce vrei să mănânci.

– Mulțumesc.

Ridicând băutura, Raegan luă o gură și închise ochii în timp ce gusturile amar și dulce îi trecură pe limbă. Spre deosebire de Alec, ei nu-i plăcuse niciodată tăria, dar putea să înțeleagă cum devenea o persoană

dependentă de asta. Avea efect calmant chiar și o singură înghițitură și te putea ajuta să evadezi din iadul realității tale dacă continuai să bei.

Raegan deschise ochii și se uită la zidul cu sticle aflat vizavi de ea în timp ce se gândea la Alec. De asta se apucase de băut când era copil. Ca să evadeze din coșmarul copilăriei lui. Îi spusese de nenumărate ori că tatăl său biologic fusese un alcoolic, că alcoolul fusese mereu la dispoziție în rulota lui. Ea coborî privirea spre pahar, amintindu-și felul în care Alec rareori băuse când fuseseră împreună și că, după ce o pierduseră pe Emma, el apelase la sticlă în loc să apeleze la ea. Revenise la ceea ce făcuse ca pușți. Ceea ce era confortabil. Era ușor. Clar nu fusese ușor să se deschidă în fața ei, să dea piept cu suferința realității lor.

O străbătu un sentiment nou de apreciere gândindu-se la ce trăise el în copilărie. Și când își aminti cât de rău stătuseră lucrurile când se separaseră și cât de des bea el atunci, o străbătu alt val de uimire pentru că el ieșise din acea fundătură.

Puse paharul jos. Scoase telefonul mobil din buzunarul hainei și se uită la ecran. Voia să-i trimită un mesaj. Voia să se asigure că el era bine, fără să fie insistentă, pentru că știa că asta doar l-ar fi făcut să o ia în direcția cealaltă. Strânse din buze când își aminti felul în care accelerase în acea zi. Se părea că nici nu trebuia să insiste ca să-l facă să o ia la goană. O zi proastă făcuse asta fără vreun stimulent din partea ei.

Oftând, ridică din nou băutura și luă o gură mai lungă. Asta era problema frustrantă a lui Alec McClane. Era imprevizibil într-un milion de feluri diferite. Când se cunoscuseră, când ieșiseră - chiar și la începutul căsniciei -, îi plăcuse asta. Acum nu făcea decât să-i răsucească inima în noduri, pentru că nu știa cum să ajungă la el.

Un cuplu tânăr se așează lângă ea la bar, discutând, râzând și atingându-se cu fiecare ocazie. Ascultă tachinatul lor câteva minute, dar când bărbatul se aplecă și o sărută pe femeie, Raegan își dădu seama că îi era de ajuns pentru seara asta. Băutura nu o făcea să se simtă mai bine și nici foame nu-i mai era. Scoase 10 dolari din buzunar, lăsă bancnota pe tejghea lângă halba pe jumătate goală și se întinse după haină. Avea să își ia un sendviș de la magazinul de după colț și să se întoarcă în apartamentul ei. Dacă avea noroc, găsea un film la care să vegeteze pe canapea. Dacă nu avea noroc... Ei bine, atunci avea să fie ca orice altă seară și urma să stea trează, întrebându-se unde era Alec și ce făcea.

– Ești o proastă că încă ești îndrăgostită de măgar, își spuse ea în timp ce-și îmbrăca haina.

Și era. O mare proastă, pentru că el arătase mai mult decât clar în ultimele zile că nu mai era îndrăgostit de ea.

Nu se deranjă să-și închidă haina când ieși din bar. Aerul rece o lovi peste gât și îi alunecă pe coloană, dar nu-i păsa. Îi oferea ceva la care să se concentreze, să uite cât de stupidă era.

Trotuarele se eliberaseră și se lăsase întunericul. Ocoli un vagabond care stătea într-o ușă, dădu colțul și se îndreptă spre magazin. Ura partea asta de stradă pentru că becul de deasupra se arsese toamna trecută și primăria încă nu îl înlocuise, dar ajungea mai repede decât dacă o lua pe alt drum.

În spatele ei răsunară pași și un fior îi alunecă pe șira spinării. Luând pasul, băgă mâna în buzunar și o strânse în jurul breloculuí de chei, în caz de nevoie, dorindu-și doar să-și ia cina și să ajungă acasă ca să poată uita de ziua asta mizerabilă. Chiar când ajunse la marginea aleii, ceva o lovi din spate, făcând-o să se poticnească. Scânci, iar cheile și telefonul mobil zburară. Înainte să apuce

să strige, i se puse o mână peste gură și fu trasă în lateral în întuneric.

Se luptă cu brațul din talie și cu mâna de pe gură. Încercă să țipe, dar nu reuși decât să scoată un sunet înfundat în timp ce era trasă tot mai mult pe alee. Nările i se umplură cu miros de mizerie și fum de țigară. Persoana care o apucase o trase după un tomberon și o aruncă în lateral.

Corpul ei se lovi de zidul de ciment al clădirii, trosnind, și durerea i se împrăștie în tot obrazul când ricoșă din perete și căzu la pământ. Gemând, încercă să se ridice, dar ceva tare – un genunchi, își dădu seama – o apăsa pe coloană, țintuind-o la pământ.

– Nu prea asculți, nu-i așa, prezentatoareo?

Raegan fu cuprinsă de teamă și îi îngheță sângele când își dădu seama că era captivă. Deschise gura ca să țipe după ajutor, dar presiunea din spatele ei se intensifică, durerea învolburându-se în toată partea de jos.

– Acum o să asculți, târfo! Încetează să mai cauți lucruri care doar vor omorî oameni!

Lacrimile îi ardeau ochii. Raegan încercă să întoarcă puțin capul pe asfalt pentru a-și vedea atacatorul, dar el o apăsă pe cap într-o parte, ținând-o nemișcată.

– Așa de frumușică, zise el pe o voce aproape cântată, cu degetele în părul ei. Da, o să asculți de data asta, nu-i așa? Coborî un deget pe obrazul ei, iar ea simți un nou fior de groază direct pe coloană. Pentru că, dacă nu o faci, îți promit că asta-i doar o fărâmă din ce pot să fac.

Alec se opri la poarta de verificare a Institutului de Corecție Santiam și coborî geamul. Ploaia îi intră în mașină în timp ce gardianul ieși din clădirea mică ținând în mână o mapă.

– Orele de vizită aproape că s-au terminat, domnule.

– Știu, zise Alec. Voi sta doar câteva minute.

Gardianul se încruntă și se uită la mapa lui.

– Numele deținutului.

– John Gilbert.

Gardianul scană hârtia, trecu la pagina următoare, apoi la următoarea. Ploaia cădea în mașina lui Alec în timp ce aștepta, făcându-l să simtă frigul pe piele, dar fără a-i răci sângele.

– Nu-i văd numele pe listă. Stați un pic!

Gardianul intră în clădirea mică și ridică un telefon. Alec privi prin geam cum bărbatul sună la institut, simțind furnicături rău prevestitoare pe coloană.

Gardianul închise și reveni la geamul lui Alec.

– John Gilbert a fost eliberat ieri-dimineață.

În stomacul lui Alec se agită un amestec de neîncredere și groază.

– N-ar fi trebuit să iasă până la sfârșitul săptămânii.

Gardianul ridică din umeri.

– Se pare că i-au dat drumul mai devreme.

Groaza se transformă în teamă, apoi în oroare. Alec băgă mașina în marșarier, întoarse și apăsă pedala pe aleea cu pietriș.

Pentru că în minte avea un singur gând.

Biletul de ieri de pe mașina lui Raegan nu venise de la nici unul dintre amicii lui Gilbert. Venise de la însuși Gilbert. Îl urmărise în acea cafenea, îl văzuse împreună cu Raegan și își schimbase planurile – să meargă după ea, nu după el –, așa cum îi promisese lui Alec că urma să facă atunci când se văzuseră. Și dacă după aceea o urmărise pe Raegan până acasă. Putea să o supravegheze chiar acum. Sau putea să fie ascuns în fața ușii ei. Putea să aștepte momentul perfect ca să atace.

Alec știa că idiotul avea să o facă. În clipa în care el avea să plece, iar ea urma să fie singură. Exact așa cum era acum.

Pe Raegan o durea fiecare centimetru din corp când coborî din Civicul Annei Chapman și se uită în spate

prin geam la fata de 23 de ani care era stagiară la KTVP în ultimele două luni.

– Mulțumesc că ai venit să mă iei de la secția de poliție și că m-ai adus acasă. Îmi pare rău că te-am deranjat după orele de muncă.

Anna înclină capul de pe locul șoferului.

– Nu-i nici un deranj, Raegan. Îmi pare rău că ai fost jefuită. Eu mereu am crezut că Portland este sigur. Clar nu-i spun mamei mele despre asta. Ar vrea să mă mut imediat înapoi acasă în Klamath Falls.

Raegan încercă să zâmbească, dar o durea prea tare obrazul după ce fusese împinsă în asfalt ca să poată scoate mai mult decât o încruntătură.

– Apreciez oricum. L-aș fi sunat pe Jeremy, dar...

– Da, am auzit că v-ați despărțit. Anna își încreți nasul. Nici eu nu l-aș fi sunat. Ești sigură că o să fii bine?

– Da, voi fi bine. Am doar câteva cucuie și vânătăi. N-am răni grave. Mersi din nou, Anna.

– Noapte bună, Raegan.

Raegan se mișcă mai lent decât ar fi vrut spre ușile duble de la intrarea în clădire. Spatele o ardea și știa că până a doua zi avea să-i apară o vânătaie destul de mare în mijlocul coloanei, dar era bucuroasă că oricine o atacase îi dăduse drumul și fugise fără să o rănească în alte căi de neconceput.

După ce se ridicase de la pământ și își dăduse seama că era singură, își găsise cheile și telefonul mobil. Cheile rămâseseră intacte. Mobilul se spărsese. Nu voia decât să șchiopăteze până acasă, dar știuse că trebuia să raporteze atacul, așa că se dusese la secția de poliție unde completase un raport, apoi îl sunase pe Jack Bickam și-i transmisese mesajul criptic al atacatorului.

Alec era convins că John Gilbert lăsase acel mesaj pe mașina ei seara trecută, dar n-avea cum să fie cel care o atacase acum pentru că încă era în închisoare pentru încălcarea restricțiilor eliberării condiționate. Bickam fusese

de acord cu Raegan, dar îi promisese că avea să-l viziteze pe Gilbert la ICS și să-l chestioneze pentru a afla dacă trimisese pe cineva după ea. Raegan nu credea că Bickam putea să-l învinovățească pe Gilbert pentru asta. Putea fi atacată de oricine. Putea fi cineva care să o fi văzut la casa Barbarei Willig mai devreme în acea zi. Putea fi cineva care să creadă că ea ancheta o poveste complet diferită la televiziune. Atacatorul ei nu-i menționase pe Emma și pe copiii dispăruți despre care ea și Alec se interesau acum. De fapt, nu menționase nimic în afară de a-i spune să înceteze să sape.

Să înceteze să sape? Asta făceau reporterii. Clătinând din cap, tastă codul de intrare și deschise ușa.

Din fericire, nu era nimeni pe hol și putu să urce singură cu liftul. Nu avea chef să stea de vorbă acum și voia doar să ia două aspirine și să se culce. Clopoțelul răsună și ușile duble se deschiseră. Privind în jos la cheile din mâna zgâriată, înaintă, apoi se opri când zări o siluetă umbrită la capătul holului din fața ușii ei.

Frica alungă orice durere și i se strânse stomacul. Apoi bărbatul se întoarse, iar ea recunoscu părul negru și statura atletică.

– Ethan? Șchiopătă pe hol spre el. Ce cauți aici?

– Dumnezeule! Ochii lui Ethan se măriră când ea se apropie. Bănuiesc că a avut toate motivele să fie îngrijorat.

– Cine?

– Alec. M-a sunat din camioneta lui acum treizeci de minute, mi-a cerut să vin și să văd ce faci. A zis că nu reușea să dea de tine. El mi-a dat numărul interfonului ca să intru. Tocmai voiam să-ți las un bilet.

Frustrarea legată de Alec și incapacitatea ei de a renunța la ceva la care el evident renunțase cu mult timp în urmă o învinseră. Băgă cheia în broască și o roti cu o încruntătură.

– Serios? Mi-e greu să cred, ținând cont de felul în care a fugit de lângă mine mai devreme de parcă aveam păduchi.

Ethan chicoti, urmând-o în apartament.

– Ăsta-i fratele meu. Foarte curtenitor. Închise ușa în urma lui. Ce naiba ai pățit?

Raegan lăsă cheile pe masa de la intrare, înaintă pe holul scurt, intrând în camera de zi, și se prăbuși pe canapea, simțindu-se mai obosită decât își putea aminti că fusese vreodată.

– Cineva a sărit pe mine pe stradă.

– Ai fost jefuită?

– Nu, avertizată. Să încetez să mai anchetez lucruri care nu mă privesc.

Ethan se uită la ea cu mâinile în șolduri.

– Un caz pe care îl anchetezi pentru televiziune?

Ea ridică din umeri.

– Nu sunt sigură. N-a fost specific.

– La dracu'! Ai făcut plângere?

Ea încuviință din cap.

– O prietenă de la televiziune m-a luat de la secția de poliție și m-a adus acasă. Arată mai rău decât este, Ethan. Sunt doar vânătăi și niște cucuie căpătate când m-am lovit de sol. Nici măcar n-a fost nevoie să mă duc la spital.

El o privi ca și cum nu era sigur.

– Alec mi-a cerut să văd ce faci pentru că s-a dus să-l vadă pe John Gilbert la ICS în seara asta. Gilbert a fost eliberat ieri-dimineață.

Raegan ridică privirea, făcând ochii mari.

– Ești sigur?

– Asta mi-a zis.

La naiba! Ar fi putut foarte bine să fi fost Gilbert. Simți neliniște în stomac, pentru că știa că Alec avea să se înfurie teribil când avea să o vadă. Și pentru că avea

să insiste că Gilbert lăsase biletul pe mașina ei, iar acum îi făcuse asta, când el încă nu avea o dovadă.

Închizând ochii, inspiră adânc, dar nu se simți mai bine.

– În seara asta chiar nu vreau să mă gândesc la Alec sau la tatăl lui înstrăinat. Vreau doar să dorm.

Ethan chicoti.

– Parcă ai fi cineva care știe cât de obsesiv poate să fie fratele meu.

Ea clipi și își frecă fruntea ce pulsa.

– Din păcate, știu prea bine asta.

– Da, sunt sigur că știi. Ethan zâmbi și scoase telefonul mobil din buzunarul din spate. O să-l sun pe Alec și o să-i spun că ești bine și să nu vină. Vrei să rămân? Pot să dorm pe canapea.

– Nu. Ura când oamenii se agitau pentru ea. Era sigură că era efectul direct al faptului că părinții ei nu se agitaseră niciodată când venea vorba de ea. O să fiu bine. Sam te așteaptă acasă.

– Samantha va înțelege.

– Chiar sunt bine. Raegan se ridică în picioare, reprimându-și un tresărit când simți durere pe coloană. Siguranța din această clădire este bună. Chiar dacă persoana care a făcut asta știe unde locuiesc – și sunt sigură că nu știe –, nu poate intra. Nu-mi fac griji.

– Dacă ești sigură... Chiar nu-i nici un deranj.

– Sunt sigură. Îl conduse la ușă, dar în timp ce se apropiau de intrare, un gând îi trecu prin minte. Apreciez că ai venit să vezi dacă sunt bine. Se opri și ridică privirea spre el, cumpăni, apoi într-un final hotărî că se putea să nu mai aibă vreodată altă șansă să întrebe. Pot să te întreb ceva înainte să pleci?

– Sigur. Ce te frământă?

Ea își mușcă buza. Ethan și Alec aveau cam aceeași înălțime, erau construiți aproape la fel și de la distanță majoritatea oamenilor credeau că erau frați cu adevărat,

chiar dacă Ethan era brunet și Alec, blond. Aveau o legătură frățească profundă, însă nu era sigură dacă întrebarea ei nu depășea o limită. Hotărî oricum să încerce.

– Zilele trecute, Alec a zis ceva despre limita de jos. Am crezut că se referea la momentul când ne-am despărțit, dar am o senzație ciudată că nu se referea la asta.

Peste chipul lui Ethan trecu o neliniște, spunându-i clar că știa exact la ce limită de jos se referise Alec.

– Nu a fost când ne-am despărțit, nu-i așa? întrebă ea.

Ethan se uită câteva secunde la ea, de parcă se gândea ce să răspundă, apoi zise:

– Nu, a fost după aceea. A rezistat vreo trei luni. Apoi, când a primit documentele de finalizare a divorțului, a luat-o repede în jos. Se pricepea să pretindă că totul era în regulă, dar eu am avut o bănuială că nu era. M-am dus la el să văd.

Ethan ezită, iar Raegan simți furnicături pe coloană când își dădu seama că orice găsise nu fusese ceva bun.

– Și?

El oftă.

– L-am găsit cu fața în jos pe masa din bucătărie, cu o sticlă goală de Jack lângă mâna stângă și un pistol de .45 încărcat lângă mâna dreaptă.

– Oh, Dumnezeule!

Ea ridică o mână la gură ca Ethan să nu vadă că rămăsese cu ea deschisă din cauza șocului.

– Când și-a revenit la spital, a fost supărat, continuă Ethan. Apoi, după ce i-a trecut beția, i-a părut rău. A jurat că nu a încercat să se sinucidă, dar părinții noștri n-au fost convinși. L-au internat într-un centru de reabilitare. A fost un program de tratament de nouăzeci de zile. Alec a fost de acord să treacă prin el. Când a ieșit, a promis că nu va mai bea. Din câte știu eu, a respectat acea promisiune și de atunci nu s-a atins de o picătură de alcool.

Prin mintea lui Raegan ricoșară toate lucrurile spuse de Alec în ultimele zile. O durea inima pentru el și pentru toate lucrurile prin care trecuse. Dar în ea mai creștea ceva, o frustrare, o furie mocnită că el lăsase să se întâmple toate astea în loc să apeleze la ea, așa cum ar fi vrut ca el să facă, așa cum îl *implorase* să facă. Nu-l învinovățise niciodată pentru ceea ce se întâmplase cu Emma. Făcuse tot ce putuse ca el să se bazeze pe ea, nu pe alcool. Să-i aleagă pe ei în locul sticlei. Dar o dăduse laoparte de parcă nu însemnase nimic pentru el. Și nu avea să uite niciodată ce-i spusese înainte să iasă din acest apartament ultima dată. Cuvinte care încă o răneau precum un cuțit de fiecare dată când și le amintea.

„Noi ne-am căsătorit doar pentru că erai însărcinată. Acum, când fata nu mai este, noi nu mai existăm."

– Oricum, zise Ethan, sunt sigur că nu ți-a spus niciodată pentru că...

– Pentru că nu-i treaba mea. Maxilarul ei se încleștă. Fix asta ar gândi și ar spune. Pentru că Alec McClane ia toate deciziile. Ei bine, știi ceva, Ethan? Eu nu-l mai las să le ia pentru mine.

Un colț al gurii lui Ethan se ridică și ochii i se încrețiră la colțuri, cu amuzament.

– Ești o femeie puternică, Raegan Devereaux, știi asta?

Nu suficient de puternică, pentru că inima ei proastă încă suspina după fratele lui. Dar începând din seara asta, avea să schimbe totul.

Se întinse spre clanța ușii și o deschise.

– Mulțumesc din nou că ai venit să vezi ce fac.

Ethan o îmbrățișă.

– Oricând. Sună-mă dacă ai nevoie de mine!

Nu avea să o facă. Amândoi știau asta.

– O voi face.

Îi dădu drumul. Zâmbi forțat și se întoarse.

Și ajunse să se uite în ochii de un albastru sălbatic ai lui Alec.

capitolul 10

Privirea lui Alec se mută de la fața zgâriată și vânătă a lui Raegan la fratele lui, care stătea lângă ea, cu mâna mult prea strânsă pe brațul ei.

– Ce dracu'?

Ethan îi dădu drumul lui Raegan și se încruntă.

– Nu-ți imagina prostii! Eu am venit aici să văd ce face, cum mi-ai cerut.

Alec intră în apartament, obligându-i să intre înapoi, și trânti ușa în urma lui.

– Am zis să te asiguri că e bine, nu să permiți să se întâmple asta.

– Eu sunt aici, știi, zise Raegan, încrucișându-și brațele la piept.

– Văd. Arăți ca sacul de box al cuiva. Alec se întoarse spre fratele lui. Cum dracu' s-a întâmplat asta?

– Oh, pentru Dumnezeu! Raegan lăsă brațele în jos și se uită spre Ethan. Mă bucur că te-am văzut. Îl săgetă cu privirea pe Alec. Și tu? Ca să știi, sunt un adult care n-are nevoie ca tu să trimiți oameni care să mă verifice de parcă aș avea cinci ani. Știi unde-i ușa, Alec McClane. Folosește-o!

Ea se întoarse spre holul ce ducea spre dormitoare, lăsându-i uimiți la intrare și trântind ușa de la dormitor.

– Ce dracu' a fost asta? întrebă Alec, uitându-se după ea.

– Aia-i o femeie care în sfârșit s-a săturat, zise Ethan.

Când Alec se uită urât la fratele său, Ethan clătină din cap de parcă era un idiot.

– Vrei un sfat? Când o să intri să vorbești cu ea, cum știu sigur că o să faci, lasă atitudinea asta la ușă! A trecut prin iad în noaptea asta.

Prin Alec se învolburară teama și o nouă explozie de furie, făcând să i se scurgă sângele de pe față.

– A fost...

– Este bine. A fost deja la secția de poliție ca să depună plângere. N-a fost nevoie să se ducă la spital. Un individ a ciufulit-o un pic, dar atât.

Alec se simți ușurat, dar inima încă îi alerga nebunește și nu voia decât să verifice chiar el că Raegan avea doar vânătăi și nimic mai mult. Trecu pe lângă fratele său.

– Ușurel! Mâna lui Ethan ateriză puternic pe pieptul lui Alec, oprindu-l din a face mai mult de doi pași. Am zis că e bine. Dacă intri acolo așa de ambalat, îți garantez că nu va fi bine. O să fie mai nervoasă decât acum.

Pulsul îi urla în urechi, dar la el ajunse un pic din ce spusese Ethan și se concentră asupra ochilor verzi ai fratelui său.

– A spus cine a fost?

– Nu.

Se uită din nou pe hol spre ușa dormitorului ei, luptându-se cu furia ce creștea din nou în el.

– Știm amândoi cine a fost.

– Poate. Dar este o tipă puternică. Mai puternică decât o crezi tu.

Era. Alec știa asta.

– Fă-mi un favor și calmează-te înainte de a da buzna acolo!

– Bine.

– Da?

Alec îl săgetă cu privirea pe Ethan.

– Da! Împinse mâna lui Ethan, care încă îl apăsa pe piept. Acum lasă-mă naibii în pace!

Ethan îi dădu drumul, dar tot nu se mișcă. Și trecură câteva secunde de tăcere înainte ca el să spună:

– Este greu când nu are nevoie de tine, nu?

Inima lui Alec se strânse când privi din nou spre hol. Chiar era neplăcut. Mai mult decât avea să știe vreodată Ethan. De fapt, Raegan nu avusese niciodată nevoie

de el. El fusese cel care mereu avusese nevoie de ea. Doar că niciodată nu fusese în stare să-i spună asta. Și acum era mult prea târziu să încerce măcar.

Cheile lui Ethan răsunară în tăcere când le scoase din buzunar.

– Păcat că asta nu-i adevărata problemă dintre voi doi. Când Alec privi spre el, Ethan se îndreptă spre ușa deschisă și ridică din umeri. Adevărata problemă este că tu n-ai crezut niciodată că o meriți. Chiar și înainte să o pierdeți pe Emma. Tu crezi că ești ca John Gilbert, dar nu ești. Și până când nu renunți la o astfel de gândire, nimic nu se va schimba pentru tine sau pentru ea.

Ethan închise ușor ușa în urma lui. Pașii lui înfundați răsunară pe hol, apoi peste apartament se lăsă tăcerea. Dar acea tăcere fu de scurtă durată, pentru că pulsul lui Alec se iuți, transformându-se într-un urlet în urechile lui.

Avea dreptate Ethan? El era cel care o împiedica pe Raegan să meargă mai departe? Încordarea din piept îi spuse că da. Fusese de acord să o ajute pentru că voia să îndrepte lucrurile și nu putea să facă asta până când nu-și mărturisea toate defectele, nu doar faptul că băuse. Pentru că dorința de a bea era de fapt rezultatul a tot ce se întâmplase. Faptul că nu era în stare să renunțe la trecut, că nu era suficient de puternic să-și înfrunte propria teamă, că nu era în stare să-și controleze anturajul.

Emoțiile i se loveau prin vintre ca niște valuri ce se spărgeau de țărm. Cu picioare deloc sigure, cum ar fi vrut el, merse spre ușa lui Raegan, ridică mâna și ciocăni. Dinăuntru nu veni nici un răspuns, așa că se întinse spre clanță și o roti.

Dormitorul era gol. Din baia alăturată se auzea apa, semn că ea era la duș. Se gândi la opțiunile pe care le avea – știa că trebuia să plece, dar fu suficient de inteligent să-și dea seama că, dacă o făcea, urma să dea bir cu fugiții și să nu spună niciodată lucrurile pe care voia

să le spună. Ethan avea dreptate. El era cel care îi împiedica pe amândoi să se vindece. Venise momentul să repare lucrurile pentru ea și el.

Rămase câteva minute în locul unde se afla, privind prin camera pe care cândva o împărțise cu ea. Spațiul acesta era clar diferit. Înlocuise tot mobilierul. În loc de stejarul auriu, dulapul și noptierele erau din pin vopsit alb. Scăpase de patul imens matrimonial care ocupase mare parte din cameră și-l înlocuise cu un pat mare din fier forjat cu detalii ondulate ce se arcuiau la tăblia patului. Lenjeria de pat era albă și pufoasă. Draperiile erau albe. Chiar și scaunul din colț era cu dungi albe, singura culoare din toată camera fiind perna albastră de pe scaun.

Prin sufletul lui trecu un val de tristețe când se lăsă pe marginea patului ei, se aplecă în față și își sprijini antebrațele de genunchi. Nu pentru că ea schimbase camera lor – îi plăcea ce făcuse –, ci pentru că o făcuse pentru a-l alunga din spațiul ei intim. Gândurile i se îndreptară spre iubitul ei, cel pe care îl cunoscuse la spital. Și chiar dacă-și spuse să nu o ia în acea direcție, nu se putu abține să nu se întrebe dacă îl adusese aici, dacă el dormise în acest pat, câți bărbați primise în această cameră ca să șteargă toate amintirile căsniciei lor din această cameră.

Dușul se opri, iar el se îndreptă, cu pulsul iarăși agitat în timp ce se uita spre ușă și aștepta. O voce slabă din mintea lui îi spunea că era momentul să plece, că ea avea să se supere dacă ieșea și-l vedea, dar o ignoră pentru că ascultase suficient acea voce. De data asta era hotărât să facă ce era corect, deși conștiința lui urla să nu o facă.

Ușa se deschise și un val de abur năvăli în cameră chiar înainte să apară Raegan. Un prosop alb și pufos era înfășurat în jurul corpului ei ud și strâns la piept. Ținea altul în mână, ștergându-și apa din păr.

Făcu doi pași în dormitor înainte să-l vadă, se dădu înapoi cu o exclamație și prosopul din mână îi căzu la picioare.

– Dumnezeule, Alec! M-ai speriat îngrozitor.

– Îmi pare rău.

El se ridică în picioare, încercând să ignore picăturile de apă de pe umerii ei goi și felul în care părul ei roșcat ud atârna în valuri pe mijlocul spatelui.

– Ce dracu' faci aici? Strânse prosopul mai bine la sâni și-l ținu cu mâna. Credeam că ți-am spus să pleci.

– Așa este. Dar mai întâi trebuie să vorbim.

Maxilarul ei se încleștă puternic. Se uită urât la el, dar Alec nu văzu decât zgârieturi și vânătăi pe partea dreaptă a feței ei. Și nu se putea gândi decât la cine-i făcuse asta când el condusese în direcția opusă.

Ea trecu de el spre dulap și scoase un tricou și o pereche de pantaloni din sertar.

– Eu am terminat de vorbit cu tine.

El se întoarse să se uite după ea și se cutremură când văzu vânătaia de pe omoplatul ei stâng. „Stai calm! Pentru ea. Nu-ți pierde cumpătul, idiotule!"

– Ethan mi-a spus că ai fost deja la poliție.

– Da.

Ea aruncă hainele pe pat și scoase o pereche de chiloți din sertarul de sus al comodei. Ceva alb și cu dantelă. El știa că urma să aibă fantezii târziu în noapte în următorul an.

„Concentrează-te, idiotule!"

Își mută forțat privirea de la lenjeria dintre degetele ei și se uită la fața lui Raegan.

– Spune-mi ce s-a întâmplat!

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu ai dreptul să știi. Nu ai dreptul să întrebi. Cel puțin nu pe mine. Dacă vrei să afli informații de la fratele tău, du-te! Sună-l pe Jack Bickam dacă vrei

să știi, dar eu am terminat cu asta. Am terminat cu secretele tale, cu toanele tale și cu tine spunându-mi ce să fac. Arătă cu lenjeria spre el. Tu ești cel care a plecat de lângă mine. De lângă noi. A fost o prostie să-ți cer ajutorul pentru aceste cazuri. Acum știu asta. Nu-ți pasă de ele. Nu-ți pasă de mine. Nu-ți pasă de nimic decât să te tăvălești în propria mizerie. Așa că n-ai decât. Își luă hainele de pe pat, trecu de el și se întoarse în baie. N-ai decât să te tăvălești, dar pe mine nu mă mai băga în asta. Am trăit suficiente porcării în viața asta.

El o prinse de braț ca ea să nu poată închide ușa și să-i întoarcă spatele.

– Crezi că nu-mi pasă?

Ea mijî ochii – de data asta nu mai aveau verdele delicat pe care și-l amintea, ci scăpărau cu o flacără ce era pe cale să se aprindă. Aceeași flacără ce se aprinse brusc în el.

– Știu că nu-ți pasă.

– Nu știi nimic.

– Știu totul. Și datorită ție știu și că singurul motiv pentru care ne-am căsătorit a fost Em...

Prinzând-o și de celălalt braț, o trase spre el și o sărută ca să tacă. Nu o putea lăsa să o spună. Erau cuvintele pe care le regretase din clipa în care îi ieșiseră pe gură.

Ochii ei se măriră. Hainele-i scăpară și se împinse cu ambele mâini în pieptul lui, îndepărtându-se de gura lui.

– N-ai nici dreptul să mă săruți, nesimțitule! Nu mai sunt soția ta. Ai avut grijă de asta. Și asta nu-i camera ta, așa că ieși naibii din apartam...

El o trase aproape și o sărută din nou – nu știa cum altfel să o facă să tacă, știa că ar fi trebuit să-i dea drumul și să se îndepărteze, dar voia cu disperare să nu o facă. Pentru că, deși era furioasă, chiar dacă-l ura și avea tot dreptul să-l urască de acum pentru totdeauna, el nu simțea la fel. Niciodată nu simțise.

Se împinse puternic în pieptul lui și se poticni, eliberându-și brațele din strânsoarea lui.

– Am zis că nu ai dreptul să mă săruți așa, ticălosule!

Prosopul se desfăcu și alunecă de pe corpul ei, expunând acei sâni senzuali pe care îi sărutase, îi linsese și îi atinsese de așa de multe ori. Focul se aprinse mai fierbinte în el, trezindu-i corpul la viață într-un fel în care nu mai fusese de ani întregi. Privi cum ea prinse prosopul în talie, îl trase înapoi în sus și-l strânse mai bine în jurul sânilor, împiedicându-l să vadă superba imagine. Căldura se rostogoli prin stomacul lui și trecu prin vene când ridică privirea spre chipul ei, concentrându-se la obrajii ei îmbujorați, la felul în care pieptul ei urca și cobora cu respirații precipitate și la pasiunea ce fierbea în ochii ei.

În loc să se îndepărteze, cum era de așteptat, ea păși spre el.

– Eu aleg cine mă sărută.

Pulsul lui crescu iarăși. Nu se mișcă. Știa că merita croșeul de dreapta, genunchiul în vintre sau orice altceva era pe cale să-i facă. Știa că merita ceva mai rău de atât. Degetele ei se prinseră de cămașa lui. Ridică privirea la el. Dar nu-i vorbi urât, nu încercă să-l rănească. Se ridică în schimb pe vârful degetelor și își lipi gura de a lui.

Pentru o fracțiune de secundă, el nu se mișcă. Nu gândi. Nu putu respira. Și apoi creierul lui își reveni și își dădu seama că *ea îl sărută*.

Nevoia corpului depăși rațiunea. Dorința înlocui simțul realității. Trecutul, pasiunea și nevoia îl copleșiră, îi dădură putere, îl împinseră înainte. O cuprinse în brațe și o trase aproape de el. Și se deschise pentru sărutul ei, trăgând-o în gura lui înainte ca lumea să intervină și să o smulgă de lângă el.

Ea gemu, strânse mai tare de cămașa lui, inspiră adânc pe nas în timp ce limba ei o găsi pe a lui și o atinse.

Prima atingere de căldură umedă fu electrică. El strânse în pumn prosopul la spatele ei, disperat după mai mult. Întorcând-o de la ușa băii, o lipi de zid. Ea gemu și-l sărută mai apăsat. Un picior sexy gol se ridică pe șoldul lui. El îl prinse cu mâna în timp ce-și înclină capul și o sărută, urcând cu degetele pe partea din spate a coapsei ei. Tremurând pe el, ea gemu din nou și se balansă spre erecția lui crescândă până când singurele cuvinte pe care el le mai auzi răsunând în cap fură „mai mult".

Mai mult din ea, mai mult din asta, mai mult din ei. Făcu un pas în spate, trăgând-o cu el, dorind să o simtă sub el, deasupra lui, în jurul lui. Piciorul ei atinse podeaua. Degetele ei alunecară în părul lui. Trăgând-o spre el, schimbă poziția sărutului, explorând fiecare centimetru al buzelor, limbii și dinților ei, având nevoie de ea cu o disperare pe care nu o uitase. Se lovi cu spatele picioarelor de saltea. O trase în jos cu el. Ea căzu peste pieptul lui, în timp ce el ricoșă de pe saltea. Ea scoase un geamăt când se ridică în mâini și întrerupse sărutul. Ochi mari, încețoșați se uitau la el cu un amestec de furie, căldură, nevoie și pasiune. Aceleași emoții se învârteau în el.

O mie de amintiri cu ei doi împreună îi trecură prin fața ochilor, făcându-i să zvâcnească inima pe care acum știa clar că o avea. Dădu laoparte cu blândețe o șuviță umedă de pe fața ei și se uită la trăsăturile ei frumoase, chiar și pline de vânătăi, în timp ce se chinuia să găsească cuvintele potrivite pentru a-i spune ce simțea. În timp ce se lupta cu ce se întâmpla între ei.

Privirea lui căzu pe buzele ei, și nevoia de a o gusta din nou, de a se pierde în dulceața ei crescu din nou până când doar asta știu. Îi atinse obrazul învinețit cu dosul degetelor și ridică gura spre a ei, șoptind:

– Raegs.

Privirea ei se ridică spre a lui când el se apropie, apoi ceva se schimbă în irisurile ei verzi ca o pajiște. Privi cum

ochii ei deveniră duri, cum buzele i se subțiară, cum îmbujorarea pasiunii se duse din obrajii ei până când aceștia se albiră precum cearșaful de sub el.

Ea se retrase înainte ca el să o poată săruta, se dădu jos de pe el și își trase prosopul înapoi peste sâni. Ridicând o mână, el se întinse să o tragă înapoi, dar ea mormăi.

- Nu.

Mai făcu un pas înapoi, aproape de siguranța băii.

- Trebuie să pleci, Alec.

El se ridică lent. Îi era greu să gândească. Știa doar că nu voia să-i dea drumul. Dar tremurul din vocea ei făcu să-i funcționeze o parte din creier și își dădu seama că ea nu mai vibra de furie și pasiune, ci de teamă.

- Raegan...

- Nu. Ea reveni în baie, înainte ca el să se ridice complet în picioare. Și de data asta panica din vocea ei îl opri complet. Vocea i se frânse și înghiți repede ca să-și ascundă emoția, dar el auzi oricum: Te rog, doar pleacă!

Oh, da, încă avea o inimă, pentru că se frânse chiar acolo în fața ei. Se frânse, pentru că ultimul lucru pe care voia să-l facă era să o rănească - făcuse asta de nenumărate ori - și evident că o făcea din nou.

Gâtul i se încordă așa de tare, încât îi era greu să respire. N-ar fi putut niciodată să se revanșeze pentru cât greșise în trecut. Tot ce trebuia să facă era lucrul corect.

- Nu plec.

Ea ridică privirea spre el. Doar că, atunci când li se întâlniră ochii, de data asta el nu văzu teamă, furie sau pasiune în ochii ei fermecători. Văzu disperare.

- Nu te mai vreau aici. Nu poți să vezi? Nu vreau sau n-am nevoie...

- Știu că tatăl meu ți-a făcut asta.

Cuvintele ei îl răneau mai mult decât crezuse că se putea, dar rămase ferm. Terminase cu fugitul. Cu ascunsul. Cu ignoratul suferinței provocate de el. Făcuse toate astea înainte și doar prelungise nefericirea amândurora.

Era momentul să o înfrunte pe ea, dar și trecutul. Și indiferent dacă ea voia sau nu să recunoască, avea nevoie de el acum. Nu avea să plece de lângă ea până când nu știa că era în siguranță.

– Nu stai aici singură.

– N-am nevoie de tine să mă protejezi. Nu *vreau* să mă protejezi. Sunt foarte bine singură.

– Tot rămân. Se întoarse spre ușă, mișcându-se pe picioare mai ferme decât se așteptase. O să dorm pe canapea. Încearcă să dormi. Vorbim mâine-dimineață.

Închise ușa înainte ca ea să poată protesta. Înainte de a putea să se certe din nou cu el și să-l dea afară. Nu purta decât un prosop. Știa că nu avea să vină după el. De fapt, bănuia că o șocase și o tulburase așa de mult, încât nu avea să iasă din dormitorul ei până la răsărit.

Gândurile îi zumzăiau în timp ce mergea pe hol. Noaptea asta nu mersese deloc cum plănuise. Respirând adânc, încercă să se concentreze la ceva concret, nu la emoțiile care încă se agitau în interiorul lui. Precum cazurile acelor copii dispăruți. Căutându-și telefonul, hotărî să-i trimită un mesaj prietenului său Hunt, să afle dacă găsise vreo informație despre cei doi copii, dar picioarele i se oprir când se apropie de al doilea dormitor. Camera Emmei.

Toate gândurile legate de acele cazuri îi ieșiră din minte. Îl furnică pielea și degetele îi tresăriră în lateral. O voce slabă îl îndemnă să treacă mai departe, pentru că în noaptea asta nu era momentul să-și testeze voința, dar picioarele nu păreau să-l asculte. Îl conduseră peste covor și, înainte să se poată opri, puse degetele pe mâner, strânse și roti. Apoi se uită în camera întunecată.

Lumina din hol trecu peste picioarele lui, iar inima îi bătu tare și repede în timp ce scană biblioteca încă plină cu poveștile preferate ale Emmei, căluțul balansoar pe care se jucase cu orele sub fereastră, coșul din colț pe care obișnuia să-l tragă în mijlocul camerei, scoțând

jucăriile și intrând în el. Totul era la fel – animalele de pluș, cărțile, imaginile de pe pereții mov –, totul cu excepția patului. Dispăruse pătuțul alb al Emmei, cel pe care el îl asamblase în două zile când Raegan era însărcinată, fiind înlocuit de un pat dublu de copii cu margine albă, acoperit cu o pătură nouă în pătrățele roz și verzi.

În acel moment, stând în pragul camerei tăcute a fiicei lui, își dădu seama de ce Raegan nu se mutase din acest apartament. Nu pentru că era încăpățânată sau nu putea să înfrunte realitatea, ci pentru că trebuia să creadă că Emma într-o zi avea să vină acasă. Avea nevoie să creadă asta cum avea nevoie de aer ca să respire. Avea nevoie pentru că doar asta avea ca să poată continua.

Orice mai era întreg în el se frânse chiar în ușa dormitorului întunecat al fiicei lui. Pentru că în acel moment își dădu seama că adevărata amenințare pentru siguranța lui Raegan nu era tatăl lui, ci el.

Toate astea pentru că era un ticălos laș căruia nu-i păsase decât să se protejeze pe el însuși.

O jumătate de bere n-ar fi trebuit să o facă să se simtă mahmură și distrusă, dar așa se simțea Raegan când se dădu jos din pat târziu în dimineața următoare, se opri în ușa băii ei și își apăsă degetele pe fruntea ce-i pulsa.

O durea spatele, palmele erau zgâriate și umflate și, deși vânătaia de pe obrazul drept nu mai era umflată, încă o durea îngrozitor.

Luând paharul de pe blatul din baie, îl umplu cu apă, deschise un sertar și luă două pastile. Apoi se uită la reflexia ei și își dori să nu o fi făcut. Vânătaia nu era urâtă. O putea acoperi destul de ușor cu machiaj. Dar nu putea ascunde ușor cearcănele negre de sub ochi. Mai ales de Alec.

O cuprinse iritarea, urmată de o doză bună de umilire. Îi reveni în minte felul în care strigase la el seara

trecută. Și felul în care îl sărutase. Își dădu ochii peste cap, ieși din baie și scoase o pereche de blugi din sertarul dulapului. De ce naiba îl sărutase?

„Pentru că erai nebună. Pentru că el te-a sărutat primul." Ambele răspunsuri erau corecte, doar că el nu o sărutase pentru că se schimbase ceva între ei. O sărutase – își dădu jos colanții și își trase blugii – pentru că ea avusese pe ea doar un prosop, iar el era bărbat. Pentru că ea țipa, iar el era gata să facă orice pentru ca ea să tacă. Pentru că era frustrat de faptul că ea nu-i spunea ce i se întâmplase și voise să-i dea de înțeles asta.

Dar astea nu erau motive reale. Își dădu seama care era adevăratul motiv când își închise sutienul, ridică bretelele și luă din sertar puloverul tricotat maro. Adevăratul motiv pentru care o sărutase, după acel interviu mizerabil din urmă cu o zi, fusese că era furios și autodistructiv. Și ce metodă mai bună de a se autodistruge decât să o seduci pe femeia care-ți amintea de cel mai îngrozitor moment din viața ta și cu care nu voiai de fapt să fii vreodată?

Starea de spirit i se înrăutăți și mai mult când reveni în baie, dându-se cu rimel și balsam de buze, folosind pudră ca să ascundă vânătaia și înfoindu-și părul cu degetele. Nu avea chef să-și aranjeze părul. Nu avea chef să depună prea mult efort. Știa că Alec încă era în apartamentul ei pentru că îl auzea mișcându-se prin camera cealaltă, dar nu-și dorea decât ca el să plece. Nu mai avea nevoie de ajutorul lui – pentru că, de fapt, el nu voia să-l ofere – și cu cât încetau mai repede amândoi să se prefacă, cu atât avea să fie mai bine.

Știind că stătuse în camera ei cât de mult putuse și că în curând avea să fie ora prânzului dacă nu se mișca, își îndreptă umerii, ieși din baie, apoi traversă dormitorul spre ușă și o deschise. Se opri însă când simți mirosul de cârnați și cafea proaspăt făcută plutind prin aer.

Inima i se acceleră când păși în hol, dădu colțul și intră în camera de zi. Din bucătărie se auzea sfârâitul. Iar când privi peste spațiul deschis spre insula din capătul îndepărtat, aproape că se împiedică.

Alec stătea lângă aragaz, gătind. Ceva ce nu făcuse niciodată, nici măcar o dată cât fuseseră căsătoriți. Privindu-l cum scotea ouăle pe o farfurie, lua pâinea prăjită și apoi o ungea cu unt, își dădu seama că nu o făcea doar ca un tip care încerca să fie amabil. O făcea ca un bărbat care o făcuse de zeci de ori în trecut.

O explozie irațională de gelozie o lovi cu putere. Pentru cine făcuse el micul dejun în ultimii doi ani? Și cât de des o făcuse pentru acea persoană dacă ajunsese așa de priceput?

Probabil o auzi pentru că privi spre ea.

– Iată-te! Ți-am auzit dușul curgând. Astea sunt aproape gata. De ce nu iei niște cafea?

Ea își spuse să nu fie proastă. Nu conta pentru cine gătea el. Nu erau un cuplu și oricum nu era treaba ei. Dar starea ei de spirit, deja proastă, mai primi o lovitură.

Încleștând maxilarul, trecu pe lângă el și intră în bucătărie, scoase o cană din dulap și se întinse după cafetieră. Apoi privi cu coada ochiului cum el mută o farfurie pe masa de lângă fereastra ce dădea spre oraș și apoi cum veni să stea lângă ea.

– Ai dormit bine? o întrebă el de parcă nu se petrecuse nimic cu o seară în urmă.

Raegan luă cana și bău, apoi se întoarse spre masă.

– Nu.

– Păcat! Eu am dormit. Își turnă mai multă cafea în cană. Am uitat cât de confortabilă este canapeaua aia.

Reveni o amintire. Una în care Alec dormea pe aceeași canapea cu Emma bebeluș, sforăind delicat pe pieptul lui.

Inima i se strânse, dar îndepărtă amintirea și se așeză, concentrându-se la ouăle și cârnatul gătite de el. Când el se așeză lângă ea doar cu cafeaua, ea se încruntă.

– Tu nu mănânci?

– Am mâncat deja. Ia înainte să se răcească!

La naiba, prăjise cârnați, preferații ei! Lui nici măcar nu-i plăceau cârnații. Prefera șunca. De ce naiba era așa de amabil cu ea? Luă o înghițitură de ouă, mestecând cu reticență.

– Deci am stabilit o întâlnire pentru un interviu cu a doua familie în după-amiaza asta. Soțul termină munca în jur de ora 14.00. Au zis că ne putem vedea la 14.30.

Șocul o cuprinse pe Raegan în timp ce ridica o bucată de cârnat cu furculița.

– I-ai sunat deja?

– Da. Se ridică de la masă, luă hârtiile pe care ea nu le observase împrăștiate peste toată masa de cafea și reveni. Azi-noapte m-am uitat prin dosarele astea și am găsit ceva interesant. Fiecare din familiile acestea din Portland beneficia de servicii sociale pentru mâncare, servicii de bază precum asistență medicală, sau făceau parte din programul Sprijin și Comunicare pentru Familii care oferă cursuri și resurse părinților.

Întinse hârtiile ca ea să le poată vedea.

Raegan încă era tulburată de faptul că el avusese inițiativa de a suna când pricepu cuvintele lui.

– Toate trei? Ești sigur?

El încuviință din cap.

– Am sunat-o pe Barbara Willig în dimineața asta. Asistentul social al familiei Willig a fost un bărbat pe nume Conner Murray. Am sunat și la Departamentul de Servicii Umanitare din Oregon și am lăsat un mesaj. Cineva ar trebui să mă sune în legătură cu celelalte două familii.

– Crezi că ar putea să fie același asistent social?

– Ar fi chiar o coincidență, nu crezi?

Raegan privi hârtiile.

– Da, ar fi.

El adună hârtiile înapoi într-un teanc.

– Am primit veşti şi de la Hunt. Fata pe care am văzut-o la spital? Este un copil cu autism. Nu vorbeşte. Pare complet normală, dar se ataşează greu. Lipsea de vreo săptămână când a apărut.

– Au fost şi alţi copii autişti?

– Nu din câte am putut să aflu.

Ea coborî privirea spre hârtii.

– Atunci nu văd legătura cu faptul că ea este autistă.

– Urmăreşte-mă un pic! Ne gândim, corect? El se foi pe scaun şi zâmbi, iar acea curbură a buzelor lui alungă şi ultima urmă de iritare din ea şi o făcu să se concentreze asupra lui. Este ciudat că nu au fost găsite sau raportate la poliţie rămăşiţele nici unui copil. Dacă presupunem că aceste cazuri au legătură între ele şi cineva răpeşte copii mici şi-i omoară, atunci s-ar fi găsit ceva până acum. Hai să recunoaştem! Criminalii fac greşeli, şi unele dintre aceste cazuri sunt vechi de cel puţin zece ani. Criminalii în serie sunt prinşi din cauza greşelilor.

Lui Raegan i se făcu rău de la stomac, dar ascultă ce avea el de zis pentru că ştia că trebuiau să ia în considerare faptul că era vorba de un criminal în serie liber. Ţintele lui, indiferent de motiv, erau doar foarte tinere.

– Bine, continuă!

– Este posibil ca această persoană să ia copii pentru recoltarea organelor.

Se gândise şi ea la asta. Răul de la stomac crescu şi-i tăie apetitul.

– Ar trebui să verificăm grupa de sânge a tuturor acestor copii. Să vedem dacă există asemănări şi acolo. Ar trebui să verificăm listele de transplant pentru copii în nord-vest şi să aflăm ce companii de transplant au fost folosite.

– Sunt de acord. Dar nu sunt convins că acești copii sunt omorâți.

Coborî privirea pentru că nu se așteptase ca el să spună asta. Mai ales ținând cont de ceea ce credea el că se întâmplase cu fata lor.

– De ce nu?

El frunzări dosarele.

– Toți copiii de aici erau sănătoși, normali și încă lipsesc. Singurul copil care a apărut este fata autistă găsită în parc singură, la 16 kilometri de casa ei. Nimeni nu știe cum a ajuns acolo, nici măcar ea.

– Asta nu-i adevărat. Este și băiatul care a fost găsit pe bancheta din spate a acelei mașini pe autostradă.

– Corect. Un băiat normal, sănătos. Într-o mașină cu care s-a fugit. Care a avut probleme cu motorul. Scoase carnetul de notițe de sub teancul de dosare și citi ce scrisese acolo. În dimineața asta am vorbit cu poliția. Cureaua de distribuție a acelei mașini s-a stricat. Nu ar fi plecat nicăieri așa devreme. A fost găsită aproape de oraș, unde traficul încă este destul de aglomerat. Dacă băiatul dormea pe bancheta din spate și omul a plecat după ajutor, iar cineva a verificat mașina înainte să apuce să se întoarcă? Sau dacă s-a speriat când s-a stricat mașina și pur și simplu a fugit, lăsând încărcătura în urmă?

Raegan nu era încântată de felul în care Alec folosise cuvântul încărcătură, dar lăsă furculița jos, înțelegând ce urmărea el.

– Speculezi că, dacă toți acești copii sunt răpiți de aceeași persoană, atunci băiatul lăsat în mașină a fost un accident, dar fata autistă care a apărut singură în parc nu a fost.

– Da. Cred că a lăsat-o *pentru că* era autistă. Nu o mai voia pentru că era diferită.

Raegan se uită la el, cu inima bătându-i puternic.

– Tu zici că au fost răpiți copiii din alt motiv decât să-i omoare. Asta este împotriva teoriei tale despre ce s-a întâmplat cu Emma.

– Știu. El nu-și feri privirea când ea menționă numele Emmei. Îi susținu privirea cu aceeași atenție și concentrare. Mereu își ferea privirea când cineva menționa numele fiicei lor. Dar copiii sunt mereu răpiți pentru trafic sexual. O fată autistă căreia nu-i place să fie atinsă n-ar putea fi niciodată antrenată pentru asta.

Puținul pe care Raegan îl mâncase la micul dejun amenința să vină înapoi. Nu voia să se gândească la copii mici de un an și patru ani răpiți pentru trafic sexual. Întinzându-se după cafea, zise:

– Crezi că e posibil ca acest asistent social să fie implicat în așa ceva?

– Sper că nu. Luă o gură de cafea și o privi peste marginea cănii. Mâine cred că ar trebui să încercăm să ne întâlnim cu familia acelei fete autiste.

Raegan încuviință din cap, dar mintea îi era asaltată de informațiile pe care Alec le revizuise în această dimineață.

Alec scrise câteva idei pe carnetul lui.

– O să verific grupele de sânge și o să încerc să fac rost de niște liste de transplant. Asta-i o idee bună. Pixul se opri pe carnet. Mai este un lucru despre care trebuie să vorbim.

Stomacul lui Raegan tresări la expresia de îngrijorare de pe chipul lui și reveniră emoțiile, pentru că știa că el avea să aducă în discuție acel sărut.

Alec se sprijini de scaunul lui.

– Înainte să ajungi la spital acum câteva zile, Bickam mi-a spus că FBI-ul a primit un pont despre locul unde putea fi găsită acea fată și că pontul a venit de la Institutul de Corecție Santiam. Am avut o bănuială că John Gilbert a fost cel care a sunat, așa că, după ce am plecat de la spital, m-am dus să-l văd.

Șocul se răspândi prin Raegan din nou când se uită la el, doar că acest șoc era mai puternic decât cel resimțit înainte. În tot timpul cât ea și Alec fuseseră împreună, el se dusese să-și vadă tatăl biologic o singură dată, și anume chiar după ce dispăruse Emma.

– Te-ai dus să-l vezi?

– Am vrut doar să știu dacă era implicat.

– Și?

– Nu a recunoscut. Nu există nici o dovadă că el a sunat. Nu a menționat parcul în care a fost găsită fata, dar a numit unul din zonă. Pentru mine asta-i mai mult decât o coincidență, chiar dacă Bickam pare să creadă că Gilbert s-ar putea să fi auzit povestea la știri și doar și-a bătut joc de mine. Știm cu toții că îi place să facă asta.

Da, Raegan știa asta. În săptămânile de după dispariția Emmei, John Gilbert îl tachinase pe Alec prin telefon și e-mail. Polițiștii nu putuseră niciodată dovedi că Gilbert fusese implicat în dispariția Emmei, dar Alec mereu crezuse ce era mai rău.

– Oricum, conversația dintre noi nu a decurs bine, după cum îți poți imagina. Iar când te-a menționat, s-ar putea ca eu să fi reacționat. Urât.

Ea simți un gol în stomac. Putea doar să-și imagineze cum decursese asta.

– Ce s-a întâmplat?

Maxilarul lui Alec se încleștă.

– A amenințat că te va căuta după ce va ieși. Cum mai avea o săptămână până la eliberare, nu ți-am spus. Apoi tu ai găsit acel bilet pe mașina ta și am crezut că poate i-a spus unui amic să-și bată joc de tine, pentru că abia vorbisem cu el. Dar ieri, când am aflat că fusese eliberat și apoi am descoperit ce ți s-a întâmplat pe acea alee...

Un amestec de furie și regret trecu peste chipul lui când se uită la obrazul ei vânăt, iar în acel moment ea își dădu seama că el vorbise cu Bickam în acea dimineață și obținuse detalii despre atacul asupra ei.

– Știu că a fost Gilbert. Bickam le-a spus polițiștilor locali despre cazul nostru. A zis că polițiștii îl caută ca să-l întrebe unde se afla azi-noapte, dar până acum n-au prea avut noroc să dea de el. Ceea ce înseamnă – își trecu o mână peste chip – că nu ești în siguranță până ce nu-l găsesc.

– Sunt bine. Clădirea asta...

– Nu-i așa de sigură cum crezi tu. Lăsă mâna în jos ca să se uite la ea cu niște ochi albaștri foarte concentrați și hotărâți. Până când îl ridică, nu vei sta singură.

Puțina empatie pe care o simțise pentru cât de îngrozitor fusese pentru el să-și înfrunte tatăl zburătăcit pe geam.

– N-am nevoie de nici un fel de protecție. Sunt foarte bine singură.

– Nu, nu ești. Alec se ridică, își luă cafeaua și se plimbă prin bucătărie. Și nu te certa cu mine pe tema asta, Raegs! Îl cunosc și nu am de gând să-mi asum riscuri legate de viața ta doar pentru că tu vrei să fii încăpățânată. Putem să stăm aici sau la mine, dar până ce nu e prins, nu scapi de mine.

Raegan îl privi în timp ce el își vărsă restul de cafea în chiuvetă și simți un amestec de neîncredere și frustrare – și da, chiar căldură, pentru că el folosise din nou alintul ăla stupid.

– Acum termină de mâncat, zise el, ca să putem pleca să-l găsim pe Conner Murray. Mă duc să fac un duș.

Ea îl privi ieșind din cameră și dispărând pe hol. Singură, se uită la mâncarea acum rece și încercă să descifreze ce se întâmplase. Aveau câteva piste – câteva care îi întorceau stomacul pe dos, dar erau totuși niște piste. Alec se dăduse peste cap să preia conducerea în ancheta lor și să fie amabil. Și în viitorul apropiat, aveau să locuiască împreună.

I se strânse stomacul la ultimul gând, urmă un val de căldură, apoi își spuse că era o proastă că simțea asta. El nu menționase sărutările nebune de seara trecută, iar

o parte din ea era ușurată pentru acest lucru. Dar altă parte era dezamăgită. Mai ales că acum era și mai afectată decât când se dăduse jos din pat.

Acum erau prieteni? Niște foști parteneri care doar încercau să fie civilizați și să rezolve un caz? Sau erau ceva mai mult? Îi spusese Raegs – și seara trecută, și azi. Oricât încercă să-și spună că el era doar amabil, că nu-i păsa de fapt de ea, știa că asta era o minciună. Îi păsa. Îi păsa mult, judecând după faptul că nu voia să plece.

Mâna-i tremură când se întinse după cafea și bău lichidul rece. Pentru că habar nu avea ce trebuia să facă în nici o situație.

capitolul 11

Telefonul lui Alec sunase chiar după ce el își terminase dușul plin cu prea multe gânduri despre Raegan aflată în cealaltă cameră și felul în care ea îl privise în acea dimineață, cu un amestec de confuzie, surprindere și căldură.

Căldura îl aprinsese și-i făcuse corpul să tânjească. Din fericire, îl sunaseră de la Departamentul de servicii sociale din Washington, făcându-l să se concentreze la ce avea de făcut în loc să se gândească la cât de mult voia să o tragă pe Raegan la duș cu el. Recepționera nu dorise să-i dea prea multe informații, dar confirmase că într-adevăr Conner Murray lucrase cu toate cele trei familii despre care întrebaseră el și Raegan. Și acea veste îi schimbase planurile din acea zi. După ce se grăbise să termine, o găsise pe Raegan așteptându-l în camera de zi și plecaseră direct la biroul lui Murray pentru a încerca să-l prindă.

Recepționera era tânără, cu părul blond strâns într-o coadă aranjată și ochelari la modă pe nasul subțire. Se emoționă imediat când se apropiară, iar Alec bănuia

că își dăduse seama că deja furnizase prea multe informații. El își folosi farmecul, dar fata se tot uita la Raegan și nu le spuse decât că Murray plecase deja la o întâlnire.

Alec îi mulțumi și se îndreptară spre ușă.

– Hai să vedem dacă îl putem prinde!

Raegan încuviință din cap.

Parcarea pentru angajați era goală, cu excepția unui bărbat cu părul negru care se urca într-un Ford Taurus cu numere oficiale.

– Domnul Murray? strigă Alec.

Bărbatul se întoarse cu un picior în mașină și privi în spate peste portieră în timp ce Alec și Raegan se apropiau.

– Da?

„Bingo!"

– Eu sunt Alec McClane, iar ea este Raegan Devereaux. Am vrea să vă punem câteva întrebări despre câțiva copii aflați sub supravegherea dumneavoastră.

Murray mijì ochii albaștri, privind de la unul la altul.

– Despre ce-i vorba?

– Este vorba despre trei copii mici care au dispărut în ultimii trei ani, zise Raegan. Ați lucrat la fiecare din cazurile lor.

Chipul lui Murray se făcu precum cenușa și apoi se înroși rapid.

– Sunteți reporteri, nu-i așa? N-am nimic de spus presei.

Urcă în mașină și trânti portiera. Alec și Raegan se uitară cum porni mașina, privi în urmă la ei prin oglinda retrovizoare, apoi ieși în viteză din parcare.

Alec simți furnicături pe coloană.

– Cam nervos, n-ai zice?

– Foarte.

– Hai să aflăm pe cine trebuie să vadă mâine și să-i tăiem calea!

Raegan ridică privirea spre el.

– Recepționera aia nu ne va spune.

Alec nu era așa de sigur.

– Lasă-mă să văd ce pot să aflu de la ea. Așteaptă aici!

Raegan își dădu ochii peste cap când el intră din nou. Recepționera era mai relaxată fără Raegan acolo. Alec inventă o poveste că scria un articol despre eroii necunoscuți în lupta Americii cu sărăcia și-i spuse că auzise lucruri minunate despre munca lui Murray cu tinerii cu probleme. Ea ezită să-i ofere informația pe care o voia el, dar după ce o fermecă și-i arătă câteva dintre lucrările lui pe telefon, ea cedă în sfârșit.

Când i se alătură lui Raegan la camioneta lui, ea era deja în mașină, așteptând. Urcă și el și-i dădu o bucată de hârtie.

– Am făcut rost de programul lui de mâine.

Ea scană pagina scrisă cu caligrafia umflată a tinerei, se încruntă și rupse marginea de jos, făcând-o bucățele.

– Hei, zise Alec, prefăcându-se șocat când ieși din parcare. S-ar putea să-mi trebuiască.

– Numărul de telefon al blondei? Nu cred.

Alec chicoti în drum spre interviul programat. Era geloasă. Îi plăcea asta. Când o văzuse cu Jeremy Norris la spital, și el fusese verde de gelozie. Nu știa ce se întâmpla între ei, iar după sărutul de seara trecută nu era sigur ce voia să fie între ei, dar îi plăcea că ea era geloasă. Însemna că unei părți din ea încă îi păsa.

După 45 de minute, se opriră în fața unei clădiri de un etaj de tip Cape Cod în Forest Grove. Luis și Marie Ramirez se mutaseră din Portland la un an după dispariția fiului lor, David. Casa închiriată era mică, dar bine întreținută. Curtea era curată, copacii fuseseră tunși recent și pe verandă se afla un om de zăpadă inexpresiv înalt de aproape un metru, cu o eșarfă portocalie la gât, întâmpinând oaspeții.

– Cu ce ai zis că se ocupă domnul Ramirez? întrebă Raegan, urmându-l pe Alec la intrare.

– Toarnă beton. Acum vreo paisprezece luni a prins un contract aici, în oraș.

– Și doamna Ramirez?

– Servicii alimentare la școala gimnazială locală.

Ciocăni și amândoi așteptară până ce în interior răsunară pași. Câteva secunde mai târziu, se deschise ușa și un bărbat latino de vreo 30 de ani cu părul și ochii negri, purtând o cămașă albastră cu mâneci lungi închisă până la gât, zise:

– Da?

Alec întinse mâna.

– Salut, domnule Ramirez. Eu sunt Alec McClane. Am vorbit mai devreme la telefon.

Luis Ramirez încuviință din cap.

– *Sí*. Oh, intrați! Le ținu ușa deschisă, închizând-o după ce intrară în camera de zi. O chem pe soția mea. Tocmai s-a întors cu fiul nostru de la școală.

Engleza lui era nesigură, dar clară. Dădu colțul și dispăru pe un mic hol. Raegan înaintă în camera de zi și se așeză pe canapea.

– Este drăguț. Mult mai drăguț decât ultimul loc pe care l-am vizitat.

Era. Camera era mică, dar curată, cu pereți cu lambriuri albe, o canapea de piele și două fotolii, un televizor mic pe perete, deasupra șemineului, și un crucifix atârnând în apropierea ușii.

Luis reapăru ținându-se de mână cu o femeie mică latino, cu părul negru strâns într-o coadă îngrijită și cu o expresie nervoasă pe chip.

– Ea este soția mea, Marie.

– *Hola*.

Marie înaintă și întinse mâna. Alec se ridică și o strânse. Raegan făcu la fel.

– Mulțumim că ne-ați primit, zise Alec.

Femeia se întoarse spre soțul ei și spuse în spaniolă ceva ce Alec nu auzi. Câteva secunde mai târziu, Luis se uită spre ei.

– Îmi pare rău, engleza soției mele nu este așa de bună. Vrea să știe dacă doriți ceva de băut.

– Nu, e în regulă. Alec îi zâmbi soției, apoi se așeză, iar Raegan se așeză pe canapea lângă el. Mulțumim că vorbiți cu noi despre David. Știm cât de greu este pentru voi.

Cei doi Ramirez schimbară priviri nervoase, apoi fiecare se așeză pe câte un fotoliu opus canapelei.

– Este, zise Luis. Dar cu mult timp în urmă am fost de acord că, dacă cineva, mai ales vreun reporter, va dori să stea de vorbă cu noi, vom coopera. Vrem să ne găsim fiul.

Pieptul lui Alec se încordă, dar acum se concentra asupra cazului, nu asupra sentimentelor personale.

– David a dispărut în urmă cu 29 de luni, nu?

– Da, răspunse Luis. Atunci locuiam în partea de nord-est a Portlandului. Era septembrie. Mersesem cu el la Târgul regional din Salem. Era aglomerat în acea zi. Cald. Peste 37 de grade. Băiatul nostru mai mare, Miguel, avea opt ani atunci. Voia să se ducă la curse. L-am dus. Marie a rămas cu David și s-a dus să ia ceva de mâncare de la unul dintre vânzători.

– Câți ani avea David atunci? întrebă Alec.

– Abia împlinise doi ani.

Marie vorbi repede în spaniolă, și Luis încuviință din cap, apoi zise:

– Vorbea. Nu voia deloc să stea locului. Ea a împins căruciorul spre o tarabă cu mâncare, și-a luat ochii de la el să plătească, iar când s-a uitat din nou, nu mai era.

Marie coborî ochii și își frânse mâinile în poală până când soțul ei se întinse spre ea. Pe dosul mâinilor lui erau niște tatuaje pe care Alec nu le putea descifra.

– L-a căutat peste tot, continuă Luis. Nu era nici urmă de el. Era ca și cum dispăruse. A găsit un paznic, dar engleza ei nu era bună și el n-a înțeles ce încerca să-i spună. A venit și m-a găsit ca să traduc. L-am căutat prin tot târgul. Cei de la pază ne-au ajutat să-l căutăm, dar erau pur și simplu prea multe intrări și ieșiri. Când s-au implicat autoritățile, ar fi putut să fie oriunde.

Era un coșmar înfrozitor pentru un părinte, și Alec știa bine acel coșmar pentru că îl trăise.

– Ce s-a întâmplat atunci?

Soții Ramirez schimbară priviri, iar Luis zise:

– A venit poliția. Le-am spus ce s-a întâmplat. Au zis că vor ancheta, dar...

– Dar ce? întrebă Raegan.

Luis se uită la ea.

– La vremea aceea, amândoi stăteam ilegal în SUA. Și nu eram căsătoriți. Eu eram și într-o bandă din oraș. Polițiștii au fost siguri că persoana care l-a luat pe David a făcut-o special din cauza oamenilor cu care aveam eu legătură. Nimeni nu a părut interesat să ne ajute. Sunteți primii reporteri care au venit vreodată să întrebe de fiul nostru.

Alec nu era surprins. Imigranții ilegali, mai ales membrii din bande, n-aveau voce.

– Spuneai că locuiați în Portland. Fiul vostru primea ajutor de la stat? Asistență medicală, asistență socială, genul ăsta de lucruri?

– Da. Ambii băieți primeau. Amândoi s-au născut aici.

– Îți amintești de un bărbat pe nume Conner Murray? îl întrebă Raegan. Trebuie să fi fost la Serviciul de Sănătate Publică și Asistență Umanitară din Washington. Poate că a venit la voi acasă pentru a-i vedea pe băieți. Cam 1,70 înălțime, plinuț în talie, cu păr rar?

Luis se întoarse spre soția lui și vorbi în spaniolă. Discutară câteva minute, apoi el se uită din nou la Raegan.

– Da. Numele și descrierea ne sunt cunoscute.

Raegan se uită la Alec, iar el văzu în ochii ei verzi același lucru pe care îl simțea. Un pic de speranță.

– Domnule Ramirez, ai adresă de e-mail? îl întrebă Alec.

– Da.

Alec scoase o carte de vizită din buzunar și i-o dădu omului.

– Poți să mi-o scrii? Vreau să-ți trimit o poză a lui Conner Murray și să vezi dacă e același individ.

– Bine.

În timp ce Luis își scria adresa de e-mail, pe hol se auziră pași. Dinspre o ușă din spate se auzi un scârțâit, apoi un copil vorbind repede în spaniolă.

Raegan se uită spre hol.

– Ce a fost asta?

Luis privi peste umăr.

– Oh, acela a fost băiatul nostru Miguel. Scuze, probabil a trezit bebelușul.

– Bebeluș. Alec văzu cu coada ochiului cum chipul lui Raegan păli. Ați făcut alt copil?

Se auzi din nou un scârțâit, apoi un băiat cu părul negru ciufulit apăru din hol, ținând un bebeluș cu fața roșie, grăsuț și cu urme de lacrimi pe fața de îngeraș.

Marie sări de pe locul ei și se grăbi spre băiat, luând apoi bebelușul și vorbind repede în spaniolă pe un ton liniștitor.

Luis îi returnă cartea de vizită lui Alec.

– Acesta e Daniel, cel mai mic.

Raegan se ridică în picioare și se duse la Marie și la bebeluș, întinzând degetul ca să-l apuce bebelușul.

– Oh, Dumnezeule! Este adorabil. Hei, bună! Bună, micuțule!

Bebelușul adulmecă, se uită la ea cu ochii lui mari și căprui și-i cuprinse degetul cu mânuța dolofană.

Marie întinse bebelușul către Raegan.

– Poftim. Îl ții?

– Oh...

Ochii lui Raegan se măriră, dar ea se întinse spre băiat, luându-l în brațe și ținându-l aproape. Natural. Ca o femeie care mai ținuse un copil de mii de ori înainte.

– Oh, Dumnezeule! zise ea din nou, uitându-se la el cu un amestec de uimire și tristețe care nu-i scăpară lui Alec. Ești un frumos, nu-i așa? Cât are? întrebă ea, privind-o pe Marie.

– Șase luni, răspunse Luis.

– Șase luni, repetă Raegan, uitându-se în jos la bebeluș și legănându-l. Ce băiat mare ești! Ce băiat mare și dulce!

În ochii ei sclipiră lacrimi, zâmbindu-i bebelușului. În timp ce copilul se uita la ea, inima lui Alec se strânse așa de puternic, durerea radiindu-i prin tot trunchiul, prin brațe și picioare.

– N-am fost siguri că vom mai avea alți copii, zise încet Luis în timp ce femeile își concentrau atenția asupra bebelușului. Nu eram siguri nici că vom rămâne împreună după ce l-am pierdut pe David. Marie se învinovățea. Nu putea să treacă mai departe, chiar dacă n-a fost vina ei. Dacă aș fi fost eu cu el, ar fi putut să dispară în același mod din căruciorul ăla. Uneori... Bărbatul ridică din umeri, iar Alec se uită la el. Uneori se întâmplă pur și simplu lucruri rele.

Lui Alec i se puse un nod în gât.

– Cum ați trecut peste asta? Încuviință din cap spre Raegan și bebeluș, forțându-se să continue: Cum ați ajuns în punctul ăsta?

– Nu știu. Pur și simplu. Luis întinse brațul, și băiatul care adusese bebelușul în cameră se mută lângă

el și se așeză. Îl aveam pe Miguel. El avea nevoie de noi. Când el a început să aibă probleme la școală și cu prietenii, a fost ca un duș rece pentru noi.

– Of, tată, zise Miguel cu un zâmbet timid. N-a fost așa de rău.

Luis ciufuli părul fiului său.

– Nu, n-a fost așa de rău. Dar pentru noi a fost. Se uită din nou la Alec. Viața merge mai departe. Asta am învățat. Nu uiți niciodată. Nu te oprești niciodată din căutări. Dar nu-ți poți petrece timpul trăind în trecut pentru că pierzi prezentul.

Dumnezeule, tipul ăsta părea așa de puternic! Mai puternic decât fusese vreodată Alec.

– După aceea, și eu, și soția mea am solicitat cetățenia. Și am hotărât că era momentul să încetăm să ne prefacem că suntem o familie și, în sfârșit, ne-am căsătorit. Eu am terminat cu banda și m-am dus la o școală de meserii, iar ea s-a angajat la școala locală. N-a fost ușor și au existat momente când am crezut că nu vom reuși niciodată, dar când ne-am mutat aici, unde eu am putut munci, am găsit casa asta de închiriat. Ea încă lucrează pentru școlile de aici, dar merge la cursuri ca să-și îmbunătățească engleza și vrea să meargă la școală ca să ia diploma de asistentă medicală.

Uimitor de puternici. Mai ales ținând cont de toate obstacolele din calea lor. Alec se uită uimit la Raegan, care legăna bebelușul și râdea la expresia lui nedumerită.

– Și bebelușul?

– A fost ideea Mariei. La început, n-am fost convins. Nu eram sigur că ne putem descurca sau că, dacă vom avea alt copil, nu ne vom aminti constant de David. Dar Marie a insistat. N-a vrut niciodată ca Miguel să fie copil unic – se uită spre soția lui și fiul lor aflat în brațele lui Raegan –, iar acum nu-mi pot imagina viața fără el. Cel mai bun lucru pe care l-am făcut pentru amândoi a fost să-l avem.

Raegan ridică privirea de la bebeluș și se uită la Alec. Și când zâmbi, în ochii ei încă străluceau lacrimi necurse, brațele încă legănau bebelușul. Atunci ceva în inima lui se deschise larg.

O iubea. Niciodată nu încetase să o iubească. Și știa că o parte din el avea să o iubească mereu, indiferent unde se ducea sau cu cine era.

Dar în loc să-l încălzească, această conștientizare îl făcu să simtă un fior de teamă pentru că nu știa ce să facă în privința asta. Nu știa dacă erau la fel de puternici precum cei doi Ramirez sau dacă era inteligent să încerce din nou, ținând cont de cât suferise Raegan din cauza lui. Știa doar că era obosit să lupte cu ce simțea. Obosit să pretindă că nu-i păsa. Obosit să se uite la ea dorindu-și ca între ei multe lucruri să fie diferite.

Doar că îi era teribil de teamă să nu strice iarăși totul și să înrăutățească lucrurile pentru amândoi dacă risca.

Raegan se uita pe geamul pasagerului în timp ce Alec conducea înapoi spre apartamentul ei din oraș. Începuse să cadă o ploaie ușoară când vorbeau cu familia Ramirez, iar acum, când era întuneric, orașul se vedea tot mai mare prin geam și sclipea precum luminițele albe în dimineața de Crăciun.

Ea crezuse că se putea ocupa de aceste interviuri. Crezuse că Alec urma să aibă probleme, dar acum nu avusese. Acum el fusese cel care vorbise cu familia Ramirez și pusese toate întrebările potrivite. Ea, pe de altă parte, devenise inutilă în clipa în care văzuse bebelușul. Acel bebeluș scump, adorabil, dolofan, care nu semăna cu Emma, dar o făcuse să tânjească adânc în sufletul ei.

Alec nu-i vorbise pe drumul spre casă și-i era recunoscătoare pentru asta. Gâtul îi era așa de uscat, încât nu era sigură că ar fi putut să vorbească nici dacă încerca. Își spuse să se adune, își spuse că în anii de când

Emma dispăruse ea văzuse sute de bebeluși și niciodată nu reacționase așa. Dar niciodată nu întâlnise un cuplu precum familia Ramirez. Acum, de fiecare dată când și-i imagina pe ei și situația lor, se gândea la un singur lucru: „Am fi putut fi noi"

Strada ei era aglomerată - ca de obicei într-o seară din timpul săptămânii -, iar Alec fu nevoit să conducă în josul străzii de câteva ori înainte de a găsi loc pentru camioneta lui. Ea scoase cheile din poșetă și deschise portiera imediat ce el parcă, disperată să urce, să fie singură, să plângă în intimitatea propriei camere, unde nu o putea vedea nimeni.

Tastă codul de la interfon și intrară tăcuți în lift. Cabina părea să aibă nevoie de o eternitate ca să urce la etajul cinci și, chiar când își dorea să fi urcat pe scări, ușile duble șuierară și se deschiseră.

Extenuarea își spuse în sfârșit cuvântul când deschise ușa apartamentului, intră și lăsă cheile într-un bol pe masa de la intrare.

Alec închise ușor ușa în urma lui în timp ce ea își dădu haina jos și o agăță în cuierul de la intrare. Când ea gesticulă după haina lui, el și-o dădu jos și zise:

- Mulțumesc.

Ea afișă un zâmbet forțat pe care nu-l simțea, îi agăță haina și intră în camera largă. Pașii lui Alec răsunară în spatele ei când ea deschise ușa frigiderului și luă o sticlă de apă.

- Ți-e foame? o întrebă el.

Ea clătină din cap, scoase capacul sticlei și luă o gură mare.

- Poți să iei orice găsești. Lângă telefon este și un meniu pentru comenzi.

Alec băgă mâinile în buzunarele blugilor decolorați, arătând la fel de obosit și stors cum se simțea ea.

- Nici mie nu mi-e foame.

Ea privi în altă parte, nedorind să își imagineze cum se simțea el în seara asta. Nu pe lângă toate celelalte. Știa că și-ar fi pierdut cumpătul și mai repede dacă ar fi făcut-o. Ducându-se spre hol, ea zise:

– Păi, eu sunt destul de obosită. Cred că o să mă duc la...

– Ai fost o mamă grozavă, Raegan.

Picioarele ei încremeniră la marginea holului și inima îi bătu mai tare.

– Emma a fost norocoasă să te aibă ca mamă.

Era pentru prima oară de când dispăruse Emma când el îi rostea numele. Chiar dinainte de divorț, când ea știa că el suferea și-i era dor de fiica lor la fel de mult, niciodată nu-i rostise numele. Spusese *ea* și *al ei*.

Ea se întoarse lent să se uite la el.

– Nu știu dacă e adevărat, zise ea, neputând să plece, neputând să se miște pentru că, după tot acest timp, el în sfârșit vorbea. Habar n-aveam ce făceam.

Buzele lui formară un zâmbet trist, un zâmbet care îi atinse inima lui Raegan.

– Emma nu știa asta. Nici eu nu știam. Mereu a părut că știi exact ce ai de făcut. Eu sunt cel care habar n-a avut când a fost vorba de ea.

– Ba da, știai, zise ea încet. Emma te iubea.

Ochii lui sclipiră când se uită la tavan.

– N-ar fi trebuit să călătoresc așa de mult. Ar fi trebuit să fiu mai aproape de casă și să petrec mai mult timp cu ea. Și cu tine.

El coborî privirea la ea cu atât de multă suferință și regret, încât ea simți ca și cum cineva îi strangula inima.

Simțea o arsură în spatele ochilor și știa că nu îl mai putea privi. Știa că avea să cedeze dacă îl privea. Clipind rapid, se concentră la sticla de apă din mâna ei. La ceva solid, ceva real, nu la durerea ce se agita în ea.

– Cred că amândoi ne-am putea petrece întreaga viață jucând jocul „ar fi trebuit" Nu se schimbă nimic.

– Nu, nu se schimbă, zise el încet. Încă te vezi cu tipul ăla? Cel de la muncă? Cel pe care l-am cunoscut la spital?

Întrebarea o nedumeri, i se păru că apăruse de nicăieri când ei discutau despre Emma.

– Nu. Își încreți fruntea. Am terminat-o după... Mă rog... Obrajii i se înfierbântară pentru că nu voia să-i spună prea multe. După ce am început să anchetez acele cazuri.

Avea sens, nu-i așa? Terminase relația cu Jeremy după ce el o sunase să-i spună despre aceste cazuri. Desigur, asta fusese chiar după ce petrecuse noaptea acasă la Alec, dar el nu trebuia să afle asta.

– Bun.

Pașii lui răsunară pe podea, iar când ea ridică privirea, descoperi că stătea în fața ei, concentrat doar asupra ei. În ochii lui de un albastru-deschis se reflectau încă tristețea, suferința și regretul, dar mai era ceva. În acele adâncimi albastre se învârteau acum căldura și pasiunea. Așa de intense, încât pulsul ei se acceleră până în stratosferă.

– Asta-i bine. Îi luă sticla de apă din mână și o puse pe masa de lângă el. Venind mai aproape, îi cuprinse chipul cu ambele mâini, făcând-o să simtă furnicături pe tot corpul când o atinse cu degetele lui calde, aspre. Pentru că nu vreau să ai vreun motiv să te simți vinovată pentru ce urmează să fac.

Avu o fracțiune de secundă să inspire surprinsă înainte ca el să coboare capul și să o sărute. Electricitatea îi scurtcircuită corpul. Electricitatea, nevoia și o dorință trezită cu care nu mai voia să se lupte. Spre deosebire de seara trecută, spre deosebire de fiecare moment în care avusese fantezii cu acest moment, acum îl simțea potrivit. Potrivit, real, perfect și nu voia să-i mai dea drumul vreodată.

El se retrase mai repede decât era ea pregătită și privi în jos, dar nu-și luă mâinile de pe chipul ei. Și asta era toată încurajarea de care avea ea nevoie.

– Fă-o din nou, zise ea.

Ochii lui se întunecară și gura lui o acoperi din nou pe a ei. Sărutul îi zgudui lumea. Ea se deschise la primul contact, își petrecu mâinile în jurul umerilor lui și se agăță, sărutându-l până ce i se tăie respirația. Limba lui o atinse pe a ei cu mișcări lungi, languroase, pe care le simțea pretutindeni. Și când degetele lui alunecară în părul ei, când își trecu mâinile prin șuvițele ei lungi și le coborî pe șira spinării pentru a-i cuprinde talia și o trase spre el, ea știu că era pierdută. Știu că nu mai putea pretinde că nu își dorise asta din primul moment în care îl văzuse stând pe un scaun în holul acelui spital.

Senzațiile îi zguduiau corpul. Alunecarea fierbinte, umedă a limbii lui pe a ei. Strânsoarea fermă a mâinii lui pe spatele ei, trăgând-o mai aproape. Lungimea tare, insistentă a bărbăției lipite de pântecul ei, spunându-i că el simțea legătura dintre ei la fel de puternic ca ea, spunându-i că și el o dorea la fel de mult cum ea îl dorea pe el.

Își petrecu brațele în jurul gâtului lui și tremură când el îi șopti numele peste buzele ei. O sărută în colțul gurii, pe maxilar, pe pielea delicată de după ureche, șoptindu-i numele în mod repetat până când ea se topi.

Mâinile ei alunecară pe obrajii lui și îi traseră gura spre a ei, sărutându-l apăsat. El răspunse gemând, sărutând-o și mai apăsat și petrecându-și brațele în jurul taliei ei și ridicându-i picioarele de pe podea.

Ea simți că se mișcă, dar nu-i păsă unde se ducea atât timp cât el mergea cu ea. Nici măcar nu voia să-i dea drumul.

– Alec...

– Te doresc, spuse el, sărutând-o în colțul gurii, pe obraz, pe vârful nasului, tăindu-i vorbele. Am nevoie de tine.

– Oh... Daaa!

Ea îi trase gura spre a ei și-l sărută pasional, petrecându-și picioarele în jurul șoldurilor lui.

Din pieptul lui ieși un sunet animalic, unul care o excită și mai mult și o făcu și mai dornică. Simți cum el se întoarse. Știa că o ducea în dormitorul ei și abia aștepta să-i simtă greutatea apăsând-o în saltea.

El traversă podeaua fără să se dezlipească de gura ei. Ajunseră la pat, iar el îi cuprinse talia cu o mână și pe cealaltă o întinse pentru a găsi salteaua. Pătura moale îi atingea coloana, și limba lui continua să o tachineze, să o guste și să o înfierbânte de plăcere, dar când greutatea lui se apăsă peste ea și el veni deasupra ei, nu se mai gândi decât la el, la asta și la ei. Și la mai mult.

Simți aerul rece peste pântec, iar el se desprinse de gura ei. Dându-și seama că el îi ridica bluza, ea îi dădu drumul și ridică brațele ca el să o poată elibera și apoi se întinse spre el.

El aruncă bluza undeva în dreapta lui, se aplecă și o sărută din nou. Dar nu înainte ca ea să-i vadă obrajii roșii, buzele umflate de gura ei și privirea încețoșată de dorință care îi înfierbânta sângele.

Sărutul lui o aduse înapoi în extaz. Găsind marginea cămășii lui, își alunecă mâinile în sus pe sub material pe tot abdomenul lui sculptat, disperată să-l atingă. Gemând, el o lăsă să-i deschidă cămașa și se împinse în ea până când ea văzu stele.

– Raegs. O sărută pe maxilar, pe gât, își trecu buzele în jos spre decolteul ei. Dumnezeule, ce bine miroși! Mai bine decât îmi aminteam.

Pe toată pielea ei, oriunde o atingea el, simți furnicături. Închise ochii în timp ce el o săruta, trecându-și

degetele prin părul lui mătăsos și tremurând când îi deschise sutienul, eliberându-i sânii.

El gemu aprobator și furnicături de nerăbdare trecură peste pielea ei, întărindu-i sfârcurile. N-ar fi trebuit să se simtă ca prima dată, dar așa se simțea. Făcuseră dragoste de sute de ori și mereu fusese minunat, dar nu-și aminti să fi fost vreodată așa de aprinsă. De excitată. Nu era sigură dacă mai simțise vreodată această dorință aprigă de mai mult.

Mâna lui îi cuprinse sânul drept, făcând-o să geamă. Își lipi buzele de carnea ei, alunecă cu limba în jurul sfârcului, lingând, atingând și înnebunind-o. Dar când găsi sfârcul, când îl trase adânc în gură și-l supse, lumea ei se zgudui chiar sub ea.

Tremură. Își ridică șoldurile, disperată după contact, după frecare, după *el*. El răspunse cuprinzându-i celălalt sân, sărutând celălalt sfârc și trăgându-l din nou adânc în gura lui.

Pielea ei se înfierbântă. Tot corpul tânjea după mâinile lui, după buzele lui, după atingerea lui. Se ridică în coate și dădu laoparte bretelele sutienului. El se dădu înapoi și o ajută să dea sutienul jos, aruncându-l pe podea. Ridicându-se în fund, se întinse din nou spre el, disperată să-i simtă corpul gol alunecând peste al ei, dar încremeni când văzu cele patru litere tatuate într-o caligrafie cursivă peste inima lui.

„Emma."

O copleșiră emoțiile - pierderea, suferința, tristețea, regretul –, dar cea mai puternică, cea care mereu fusese prezentă, chiar și prin suferință, era iubirea.

Trecu delicat cu degetele peste cele patru litere imprimate pe pielea lui, clipind pentru a înlătura lacrimile ce păreau să apară de nicăieri și se uită la el, îngenuncheat deasupra ei, cu ochii mai albaștri și mai fără fund ca niciodată.

- Oh, Alec!

El își coborî gura peste a ei, iar ea se deschise sărutului insistent, își deschise mintea către posibilități pe care niciodată nu se gândise că le putea avea din nou, își deschise inima în fața singurului bărbat pe care îl iubise vreodată.

Mâinile lui alunecară ca s-o elibereze de strânsoarea blugilor. Cu o mișcare rapidă, el îi trase de pe picioare și-i aruncă pe podea. Ea gemu când o sărută din nou, iar mâinile lui coborâră pe pântec. Și când degetele lui alunecară între picioarele ei, ea tremură, agățându-se puternic de umerii lui și împingându-se în mâna lui până când o copleși plăcerea.

El se desprinse de gura ei cu mult înainte ca ea să fie pregătită să oprească sărutul. Deschise uimită ochii și își dădu seama că el își dădea blugii jos mai repede decât îl văzuse vreodată mișcându-se.

Îl privi cum căută portofelul din blugi, cum scoase un prezervativ și-l deschise cu dinții. Dar nevoia de a-l simți învinse orice gând și, imediat ce își puse prezervativul, se întinse spre el, trăgându-i corpul peste al ei și buzele înapoi unde le era locul.

– Vino înapoi aici!

El gemu când limba îi alunecă în gura ei. Și când carnea lui goală alunecă peste a ei, greutatea lui familiară o apăsă în saltea, ea își deschise picioarele și-l sărută mai apăsat, trăgându-l în ea, chiar acolo unde-i era locul.

Tremură când simți felul în care el o umplu, de parcă erau făcuți unul pentru celălalt. Simțea că trupul îi lua foc, că pielea îi era mult prea sensibilă. Sărutând-o mai pasional, el începu să se miște.

– Ah, Raegan... O sărută pe marginea gurii, pe obraz, se mută la urechea ei și-i supse lobul. Am nevoie de asta. De tine...

Și ea avea nevoie de el. Mai mult decât își dăduse seama până în acest moment.

– Nu te opri! Închise ochii când el atinse locul perfect, trimițându-i scântei prin tot corpul. Nu mă lăsa!

– N-am putut niciodată, zise el. Ah, Dumnezeule, nu o să dureze! Termină cu mine, Raegs!

Gemu, iar când ea îl simți devenind mai tare, plăcerea se aprinse, trimițându-i un val de șoc prin tot corpul.

– Oh, da, Alec...

Țipă mistuită, incapabilă să facă altceva în afară de a se lăsa trasă sub el. Confuză, îl auzi gemând, simțind fiecare mușchi din el încordat. Și știu că valul de șoc îl devora și pe el. Exact cum trebuia. Alături de ea. Așa cum fusese mereu.

El încremeni pe ea, cu respirația fierbinte pe gâtul și umărul ei, cu chipul lipit de ea. Lent, ea începu să simtă pătura, pielea lui transpirată și tresăririle mușchilor spatelui lui sub mâinile ei. Își mai dădu seama de ceva. Că nu era o fantezie sau un vis. Alec era deasupra ei, încă în ea. Și nu voia să-i mai dea drumul vreodată.

Habar n-avea dacă și el simțea la fel.

Știa că îl afectase întâlnirea cu familia Ramirez. După felul în care o privise, știa că el simțise ceva. Știa că, indiferent ce era acel ceva, îl împinsese să o sărute. Dar voia el mai mult? Voia ceva din ce voia și ea?

Panica năvăli. O panică venită de nicăieri îi tăie respirația. O panică venită din faptul că abia supraviețuise pierderii lui o dată. Dacă asta era doar nevoia lui de confort pentru că se simțea trist, dacă nu era nimic mai mult decât sex ocazional – indiferent cât de incredibil fusese –, putea suferi. Pentru că ea nu era deloc așa de încrezătoare și stăpână pe ea cum credea el. Iar el avea puterea să o distrugă dacă nu era atentă la ce spunea și la ce făcea chiar în acel moment.

Cu chipul roșu, el se sprijini într-o mână și își coborî privirea spre ea, cu ochii sexy satisfăcuți și... analizând.

– Îmi pare rău că a fost așa de repede. N-am mai făcut-o de ceva timp.

Oh, nu! Nu se putea gândi de cât timp nu o mai făcuse el sau cu cine fusese ultima oară. Nu când inima ei alerga deja într-un carusel. Se concentră la aluniţa de pe clavicula lui.

– A fost bine.

– Bine. El mijì ochii. Văd că nu doar asta a fost rapid.

Ea habar n-avea la ce se referea, dar nu voia să întrebe.

Un colţ al gurii lui se ridică într-un zâmbet sexy. Se lăsă pe coate şi îi dădu deoparte părul umed de pe tâmple.

– Aproape că am uitat cât de repede poate creierul tău să treacă de la plăcere la reflecţie.

Ea se încruntă, încă uitându-se la aluniţă.

– Nu reflectez.

Zâmbetul lui se lărgi. Un rânjet fascinant şi ştrengăresc, pe care ea îl văzu cu coada ochiului şi care îi înfierbântă din nou sângele.

– Ba da, asta faci. Creierul tău mereu a lucrat mai repede decât al meu. Se aplecă şi o sărută. Nu gândi, nevastă! Doar lasă lucrurile să se întâmple. Doar simte!

Buzele lui se mutară pe urechea ei, iar pe ea o cutremurară senzaţiile păcătoase ce-i trecură peste piele, dar suferinţa din inima ei o împiedica să se piardă din nou în el.

– Nu sunt soţia ta, Alec. Nu mai sunt.

El se retrase şi o privi, dar de data asta în ochii lui nu mai era amuzament. Era doar adevăr. Un adevăr care o zgudui mai mult decât ar fi putut să o facă vreodată corpul lui.

– Mereu vei fi soţia mea, Raegan. O bucată de hârtie nu schimbă asta. Se întinse după mâna ei şi o puse peste inima lui, chiar acolo unde pe pielea lui era tatuat *Emma*. Nu am nici un răspuns pentru întrebările ce-ţi roiesc acum în cap; doar ştiu că în noaptea asta vreau să fiu cu tine. Pentru că mi-e dor de tine. Mi-e dor de noi. Mi-e dor de asta.

Lacrimile îi ardeau ochii.

– Și mie mi-e dor de noi.

El își coborî gura și o sărută. Lacrimile alunecau pe tâmplele ei în timp ce-și petrecea brațele în jurul lui și-l săruta la rândul ei. Lacrimi izvorâte din speranță, teamă și iubire.

Întreg, frânt, fragmentat sau în bucăți, nu conta cum se întorsese la ea. Avea să ia orice putea. Doar că nu era sigură că el avea mai mult de oferit în afară de această noapte.

capitolul 12

Alec se rostogoli pe o parte în mijlocul nopții și se întinse după Raegan, doar că găsi partea ei de pat goală.

Ridicându-se în coate, își frecă ochii somnoroși și privi în jur prin dormitorul întunecat.

– Raegs?

Nu se auzi nici un sunet și nimic nu se mișcă. Baia alăturată era în întuneric și tăcută. Simți un fior de neliniște pe coloană când se dădu jos din pat și se întinse după pantalonii de pe podea. Văzuse îngrijorarea din ochii ei după ce făcuseră dragoste, știa că ea probabil se gândea prea mult chiar acum și încerca să-și dea seama în ce punct se aflau.

Inima-i tresări când se ridică și își trase pantalonii. În ce punct se aflau? Habar n-avea. Între ei nu se schimbase de fapt nimic. Ea încă avea nevoie să creadă că Emma era în viață și, chiar cu tot ce descoperiseră în ultimele zile, el încă era destul de sigur că tatăl său era cel care le luase fata. Nu găsiseră nici o dovadă că dispariția Emmei era legată de acele cazuri. Ceea ce însemna că nici unul nu avea să-l convingă vreodată pe celălalt să schimbe ce credea și, indiferent ce se petrecea între ei, la sfârșitul zilei aveau să fie exact în același loc unde fuseseră în urmă cu trei ani.

Doar că...

Simți cum sub coaste se formează presiune, o presiune ce-l făcu să ridice palma ca să frece locul. În seara aceea, când fusese din nou cu ea, fusese pentru prima dată după mult timp când se simțise bine. Nu era sigur că voia să renunțe la asta. Nu era sigur de nimic, cu excepția faptului că încă nu voia să se gândească la ziua de mâine.

Neputând să-și găsească prin întuneric cămașa, deschise ușa și ieși pe hol. O lumină era aprinsă în camera de zi, așa că o luă în acea direcție, apoi se opri când o zări pe Raegan pe un scaun în bucătărie, întorcând ceva cu o spatulă într-o tigaie, cu spatele spre el, cu corpul ei sexy acoperit doar de tricoul lui negru.

Prin stomac i se învârti căldura când o privi punând într-o farfurie ce gătise, iar tricoul i se ridică, dezvăluindu-i coapsele deschise și picioarele lungi, tonifiate. Părul ei roșcat atârna până la jumătatea spatelui și brațele suple se mișcau în tricoul prea mare.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Mai frumoasă decât fusese în urmă cu șase ani, când se întâlniseră, pentru că acum corpul ei avea forme și era plin în toate locurile unde trebuia. Știa că, în parte, arăta așa pentru că nu mai avea 25 de ani și obsesia de a face sport. Dar știa că era și din cauza sarcinii, deoarece corpul ei se transformase dintr-unul de fată într-unul de femeie cu copil, un corp pe care îl dorea chiar acum.

Traversă în tăcere livingul și intră în bucătărie, cu inima bătând puternic, cu sângele încălzindu-se cu fiecare pas, și își petrecu brațele în jurul taliei ei.

Ea se sperie și se întoarse să-l privească.

– Alec! Dumnezeule, m-ai speriat!

– Îmi pare rău. Își lipi nasul de părul ei, inspirând adânc parfumul dulce de iasomie. Mirosea incredibil. Patul ăla este rece fără tine în el.

Îi dădu părul laoparte, îi ciuguli gâtul, apoi o sărută într-un loc delicat.

– Oh! Corpul ei se tensionă, doar ca să se relaxeze, așa cum voia el. Hm... îmi era foame. Am încercat să nu te trezesc.

Se uită dincolo de ea, la sendvișul cu brânză prăjită de pe farfuria din fața ei.

– Dacă ți-e foame, sunt sigur că găsesc ceva să te satisfac.

Ea se întoarse să-l privească, obrajii colorându-i-se într-o nuanță pală de roz, și el își dădu seama după reacția ei că înțelesese la ce se referise. Dar în loc să zâmbească, în ochii ei se citi îngrijorarea. El știa că acea îngrijorare era adevăratul motiv pentru care îl lăsase să doarmă singur în acel pat.

Își petrecu iar mâinile pe talia ei, o roti astfel încât spatele ei să fie lipit de blat, însă cu fața spre el.

– Iar gândești prea mult, Raegan.

Pe buzele ei se văzu o grimasă.

– Unul dintre noi trebuie să o facă.

– De ce?

– Pentru că asta – ridică mâinile și le lăsă pe bicepșii lui – nu are sens.

– Când a avut vreodată?

Cutele drăguțe dintre ochii ei se adânciră, făcându-l să râdă.

Atinse locul cu buzele, apoi coborî cu sărutări pe partea stângă a feței până ajunse la colțul gurii ei.

– Eu nu vreau să mă gândesc la ziua de ieri. Trecu peste maxilarul ei, continuând să o sărute până la gât. Sau la ziua de mâine.

Ea închise ochii și de pe buzele senzuale îi ieși un oftat.

El dădu farfuria laoparte și o ridică pe blat.

– Acum vreau să mă gândesc doar la tine.

Surprinsă, ea deschise ochii și coborî privirea spre el.

El păși între picioarele ei și ridică marginea tricoului de pe coapsele ei fine.

– Şi la cât de înfometat mă faci să mă simt...

Ochii ei se înceţoşară de dorinţă şi gemu când se aplecă şi-l sărută, trăgându-i limba în gura ei şi petrecându-şi braţele în jurul gâtului lui.

Da, în noaptea asta voia să se concentreze doar asupra ei. Doar asupra ei şi a lui, la nimic altceva. Întregul lui corp se încordă când descoperi că era goală pe sub tricoul lui. Ea inspiră când el o atinse şi-l sărută mai pasional. Erecţia lui se mări în timp ce o tachina. Voia să se concentreze doar la ea. La ea şi la cum îl făcea să se simtă. Restul putea să aştepte.

O sărută pe colţul buzelor, îi muşcă maxilarul şi coborî pe gâtul ei. Ea gemu şi îşi încordă braţele în jurul umerilor lui. Din camera de zi se auzi ceva sunând, întrerupându-i planurile de a-i arăta cât de foame de ea îi era.

Ridicând capul, Raegan se uită peste el la canapea şi zise pe o voce pierdută:

– Nu-i telefonul meu. Probabil e al tău.

Nu-i păsa cine suna. Petrecându-şi o mână după gâtul ei, îi trase gura spre el.

– Oricine ar fi poate să aştepte.

Ea se deschise din nou pentru sărutul lui. Telefonul se opri. Ridicându-i tricoul pe talie, el îşi strecură mâna sub bumbacul moale şi-i cuprinse sânul. Geamătul ei se adânci şi-l sărută mai pasional.

Telefonul lui mobil sună din nou, făcând-o să se desprindă de gura lui.

– La dracu'! Nu voia să răspundă, dar nici nu voia să tot sune şi să o distragă din ce urma să facă. Îşi retrase reticent mâna, lăsând bumbacul să cadă peste coapsele ei. Să nu îndrăzneşti să te mişti!

Pe buzele ei se aşternu un zâmbet pervers.

– Opreşte chestia aia şi nu mă mişc.

Zărindu-și telefonul mobil pe măsuța de cafea, îl luă, îl întoarse și tocmai voia să-l închidă când citi numele lui Jack Bickam pe ecran.

I se strânse pieptul. Se uită la Raegan cu ochii mari.

– Este Bickam.

Obrajii ei păliră. Coborî imediat de pe blat, venind repede lângă el.

– Răspunde-i! Nu te-ar suna în miezul nopții dacă n-ar fi important.

Exact la asta se gândea Alec. Înghițind greu, lipi telefonul de ureche.

– McClane.

– Alec, sunt Jack Bickam de la FBI. Îmi pare rău că te deranjez așa de târziu, dar a apărut ceva la laboratorul criminalistic și voiam să-ți spun.

Cuvintele *laborator criminalistic* nu-l ajutară să scape de nodul brusc din stomac.

– Da, bine. Ce este?

– Acum două zile, un băiețel de doi ani a fost răpit din curtea sa din nordul Portlandului. A apărut în dimineața următoare pe bancheta din spate a unei mașini abandonate pe care noi am găsit-o pe Autostrada 26.

– Da, Raegan mi-a spus despre el. Ce legătură are cu mine?

– Nu sunt sigur că are vreo legătură cu tine, dar...

Bickam se opri și părul de pe ceafa lui Alec se ridică în momentul în care se uită la chipul în expectativă al lui Raegan.

– Deci? rosti silențios Raegan.

– O echipă de criminaliști a cercetat prin mașină, căutând păr, piele, orice fel de probe pe care le pot folosi pentru a identifica șoferul. Momentan analizele sunt în laborator, dar echipa a găsit în portbagaj o geantă care m-a făcut să te sun.

Inima lui Alec bătea tare și degetele-i tremurau pe telefon. O parte din el nu voia să știe, dar trebuia să întrebe.

– Ce era în geantă, Bickam?

– Oh! Fir-ar! Nu ce crezi tu. Îmi pare rău. N-am vrut să te sperii. Era plină cu animale de pluș. Nimic mai mult.

Alec respiră mai ușor și își trecu o mână peste frunte. Nimic mai mult decât animale de pluș. Presiunea ce crescuse în pieptul lui se liniști.

– Echipa de criminaliști a catalogat obiectele, dar eu abia în seara asta m-am uitat la ele. Voiam să aștept și să te sun de dimineață, dar m-am gândit că s-ar putea să vrei să știi acum. Pe fundul genții am găsit un iepure alb de pluș cu o zgardă roșie. Și nu-i nou, este folosit, ca și cum a fost folosit. Mult.

Alec simți că i se oprește inima chiar în mijlocul pieptului.

– Ești sigur?

– Da. Îți trimit o poză. Nu eram sigur dacă ar trebui să-i arăt asta lui Raegan. Zilele trecute a părut destul de zguduită la Urgențe. Dacă...

– Este lângă mine.

– Oh! În vocea lui Bickam se simți surprinderea. Cum ținea legătura cu el pentru cazul Emmei, știa că divorțaseră la scurt timp după ce ea dispăruse. Păi, bine. Ar trebui să ajungă. Cere-i să se uite și ea la poză.

Telefonul lui Alec vibră, indicând că primise un mesaj.

– Stai puțin!

Lăsând telefonul în jos, își verifică mesajele.

– Ce e? întrebă Raegan lângă el. Ce se întâmplă?

Alec deschise imaginea din mesaj. Și simți cum camera se leagănă cu el.

– Oh, Dumnezeule! Raegan duse mâna la gură. Cu ochii mari, coborî mâna și ridică privirea la el. Este iepurașul Emmei. Unde l-au găsit? Unde...

– McClane? răsună din telefon vocea lui Bickam.

Uluit, Alec ridică iar telefonul la ureche.

– Da, sunt aici.

– Am auzit-o, zise Bickam. E vreo șansă ca voi doi să veniți de dimineață la laborator și să vă uitați la chestia asta pentru mine?

– Nu. Alec se uită la Raegan. Nu putem să așteptăm până dimineață. Ajungem în cincisprezece minute.

Raegan nu-și putea lua ochii de la iepurașul alb de pluș pe care îl ținea în mâinile cu mănuși, cu blana mată și murdară pe o parte.

– Este al Emmei. Știu că e al ei.

Lângă ea, în laboratorul criminalistic al FBI, Alec își mută greutatea, zornăind cheile în buzunarul din față al blugilor.

– Ar putea să fie. Nu știm sigur că este. Hai să nu ne facem speranțe încă!

Scepticismul lui abia o atinse.

– Este al ei. Îmi amintesc când i-a rupt nasturele de sub fundă. A zburat prin mașină. L-am salvat. Mereu am vrut să-l cos la loc, dar niciodată n-am avut timp. Se întoarse spre Jack Bickam, care stătea în spatele ei în pantaloni și cu o cămașă cu mânecile suflecate până la coate. Îl am într-un sertar în apartament. Pot să-l aduc. Poți să vezi...

– Nu cred că e nevoie, Raegan, dar le voi spune celor de la tehnic.

Alec scoase mâinile din buzunare și le încrucișă la piept cu o expresie sumbră pe chip. Buna dispoziție din apartamentul ei dispăruse de mult.

– Hai să spunem, de dragul discuției, că este al ei. Se uită la Raegan cu o expresie cu subînțeles. Nu zic că e al ei. Se uită iar la Bickam. Dar dacă e, ce ne poate spune?

– Ei bine... Cu mănuși în mâini, Bickam luă jucăria de la Raegan. Ea i-o dădu cu reticență, dar își simți

degetele reci când rămase fără jucărie și abia se abținu să nu i-o smulgă. Vom face niște teste. Să vedem ce aflăm. Dacă există păr sau celule de piele pe blană, le vom găsi.

– Vă puteți da seama de cât timp era în acea mașină? întrebă ea.

– Probabil nu. Bickam puse iepurele înapoi pe tejghea în spatele lui Raegan. Ea se întoarse să se uite, neputând să-și ia ochii de la el. Vom compara ce găsim pe jucărie cu ce am găsit în mașină. Asta s-ar putea să ne spună dacă aceeași persoană care a răpit acel copil mic a fost vreodată în apropierea Emmei. Asta presupunând că era jucăria ei.

Alec încuviință din cap lângă ea.

– În noaptea asta nu mai puteți face mare lucru, zise Bickam, atrăgându-i atenția lui Raegan. De ce nu vă duceți acasă? Va fi nevoie de cel puțin câteva zile înainte de a primi vreun rezultat. Vă sun imediat ce aflu ceva.

– Mulțumesc.

Alec îi strânse mâna lui Bickam și se întoarse să plece, dar picioarele lui Raegan șovăiră, iar când se întoarse să se uite la jucăria murdară, nu voia să o scape din priviri.

– Haide, Raegs!

Alec o trase de cot.

Ea se întoarse în sfârșit și-l urmă afară pe hol. Dar în clipa în care rămaseră singuri, începu să tremure.

– Oh, Dumnezeule!

El o trase spre el.

– Nu o face, Raegan!

– Alec. Ea îl apucă de coate și ridică privirea spre el. Este iepurașul ei. Știi că e iepurașul ei!

Pe trăsăturile lui se citi îndoială. Îndoială și teamă. Dar ea nu se lăsă descurajată.

Se agăță mai puternic, implorând cu ochii, cu strânsoarea, cu glasul.

– Știu că e iepurașul ei. L-ai văzut. Este același pe care obișnuia să-l tragă peste tot. Este același pe care îl băga sub braț când se cuibărea pe canapea.

Privirea lui o căută pe a ei, plină de reținere și suferință.

– Este al ei, Alec. Știu că e al ei.

– Poate, șopti el în sfârșit.

Lacrimile îi umplură ochii. Lacrimi de speranță și de ușurare. Își petrecu brațele în jurul taliei lui și își sprijini obrazul de pieptul lui, simțindu-i bătaia puternică, fermă, reală a inimii. La fel de reală precum acel iepure.

– Poate, bine? zise el mai tare, cuprinzând-o în brațe. Dar nu înseamnă nimic. Chiar dacă e al ei, nu ne va spune unde este. Nu ne va spune dacă e în viață sau...

El înghiți cu dificultate și simplul fapt că el nu mai putea să rostească nimic îi dădu ei o forță pe care nu o mai simțise.

Înălță capul și ochii la el, cu privirea încețoșată.

– Este în viață, Alec. O simt. O știu. Știu că și tu simți.

– Raegan. Îi cuprinse chipul cu palmele, având ochii încă îndurerați, dar insistenți. Nu vreau să-ți faci iar speranțe.

– Are legătură cu acel băiat pe care l-au găsit în mașină. Și cu fata pe care noi am văzut-o la spital. Știu.

– Copiii ăia lipseau de o zi și o săptămână. Chiar dacă e în viață, ar putea fi oriunde.

– O vom găsi.

– Raegan...

– Știu că o vom găsi. Strânse din nou brațele în jurul taliei lui și își lipi obrazul de inima lui. Ăsta-i un semn, Alec. Un semn bun.

El o cuprinse iar în brațe. Strâns. Prea strâns.

– Vreau să cred asta, șopti el. Chiar vreau.

Pentru prima dată în trei ani, inima ei, care fusese goală de așa de mult timp, începu încet să se umple.

Închise ochii și de data asta nu lăsă nici un dubiu să pătrundă.

– Vei crede. Eu te voi face să crezi. Promit!

Alec nu dormise. Își petrecuse noaptea încolăcit în jurul lui Raegan în timp ce ea dormise, dar nu-și putu opri mintea din a se învârti suficient cât să se poată relaxa. Nu se putea concentra decât la acel animal de pluș. Nu vedea decât sutele de dăți când o privise pe Emma trăgându-l prin apartament. Nu se putea gândi decât la zecile de scenarii diferite cu ea dacă în acel moment era în viață.

„Dacă era în viață..."

Asta era cheia, nu? Dacă. Nu o mințise pe Raegan. Voia să creadă că fiica lor era undeva. Dar de fiecare dată când încerca, un nou sentiment de teamă îl cuprindea și nu-i dădea drumul – cu cine era, ce o obligau să facă și ce i s-ar fi întâmplat dacă el și Raegan nu ar fi găsit-o niciodată.

– Uau! se auzi Ethan la telefon, trăgându-l înapoi în conversația curentă. Le-ai spus mamei și tatei?

Alec se încruntă de pe canapeaua unde stătea, mutându-și atenția de la hol la sunetul dușului venind dinspre dormitorul lui Raegan.

– Tu ce crezi? Nu ți-aș spune dacă nu m-ai fi sunat să te asiguri că nu mi-am pierdut cumpătul cu Raegan.

– Și l-ai pierdut?

Tipic lui Ethan. Mereu insistent. Alec își trecu o mână prin păr.

– Nu. O să fii încântat să afli că m-a pus la locul meu alaltăieri noapte.

– Este singura femeie care a putut vreodată. Nu-mi fac griji pentru Raegan. Este o supraviețuitoare. Eu sunt mai preocupat de felul cum gestionezi tu toate veștile astea despre Emma.

– Ce veşti? Nu avem veşti. N-avem decât un animal de pluş care ar putea sau nu să fie al ei.

– Haide, Alec!

Ştia unde voia Ethan să ajungă. Alec coborî privirea şi se scărpină pe ceafă.

– Aş vrea tare mult să beau ceva. Dar nu o să beau.

Dacă doar el ar fi auzit vestea, dacă ar fi fost plecat din ţară când Bickam îl sunase, s-ar fi putut să se ducă direct la un bar din aeroport şi să se îmbete. Dar nu intenţiona să o facă pentru că Raegan avea nevoie de el.

– Mă bucur să aud asta.

Dușul se opri şi Alec înălţă capul, privind din nou spre hol.

– Uite ce e, trebuie să plec. Eu şi Raegan ieşim puţin să luăm nişte interviuri.

– Bine. Nu te mai reţin. Doar o întrebare. Cum sunt lucrurile între voi doi?

Cum erau? Mai fierbinte decât în iad şi mai bine decât fuseseră în urmă cu trei ani.

– Bine.

– Tu şi acest *bine* al tău, oftă Ethan.

– Lucrurile stau bine, OK? Am discutat unele lucruri.

Nu era chiar o minciună. Discutaseră puţin. Şi se sărutaseră, făcuseră dragoste şi dormiseră încolăciţi ca şi cum nici unul nu voia să-i dea drumul celuilalt.

– Mă bucur să aud. Trebuia să o faceţi de mult.

Alec se încruntă pentru că simţi un mare *dar*.

– Detest când îţi foloseşti tonul de terapeut. Spune odată!

– Dar, zise Ethan, ea este un factor declanşator pentru tine. Eu doar sunt îngrijorat, atâta tot.

Alec simţi un amestec de apreciere şi iritare.

– Păi, nu fi! Nu o să fac ceva necugetat.

– Astea au fost mereu faimoasele tale cuvinte din urmă.

Pe hol se auziră paşi, distrăgându-l pe Alec. Când ridică privirea, o văzu pe Raegan venind spre el, îmbrăcată cu nişte blugi mulaţi şi un pulover gri larg, cu părul umed atârnându-i dincolo de umeri şi cu sprâncenele confuze unite deasupra ochilor superbi. În stomac i se învârtiră căldura, nevoia şi o grămadă de emoţii.

– Uite, chiar trebuie să închid. Te sun când ştiu mai multe.

– Bine. Să fii puternic, frate!

– Şi tu.

Apăsă pe „Închide" şi se ridică în picioare, luptându-se cu explozia de excitare pe care o simţea mereu când o vedea. Oricât de mult voia să repete ce făcuseră noaptea trecută, acum nu era momentul.

– Hei!

– Hei! Cine era?

– Ethan. Voia să fie sigur că nu te înnebunesc deja.

Ea zâmbi, afişând un zâmbet cald, doar pentru el, care îl excită şi mai mult.

– Şi ce i-ai spus?

– Că, dacă o fac, sunt sigur că tu mi-ai spune.

Zâmbetul ei păli.

– În momentul ăsta eu doar sunt fericită că încă eşti aici.

Şi el era.

Se uitară unul la celălalt. Voia să se întindă spre ea, să se piardă în dulceaţa ei şi să uite de orice altceva în următoarele trei ore, dar nu o făcu. Ethan avea dreptate. Ea era un factor declanşator pentru el. Nu un factor care să-l împingă spre băutură, ci unul care îl făcea să-şi dorească lucruri pentru care nu era sigur că era suficient de puternic. Şi după veştile de noaptea trecută despre acel animal de pluş, deja se simţea nesigur, slab şi instabil.

– Păi...

Ea îşi luă privirea de la el, uitându-se în jos la tricoul lui bleumarin şi îşi muşcă buza. După acel mic gest,

el își dădu seama că ea își dorea la fel de mult să o tragă spre el și să o sărute.

– Probabil ar trebui să mergem dacă vrem să-l prindem pe asistentul social înainte să vedem familia Coleman.

Da. Familia Coleman.

Ea se îndreptă spre intrare și își luă haina. Inima lui se contractă cu un amestec de dorință și nevoie când o privi. Pentru ea, pentru Emma, pentru ei. Dar cel mai mult i se încordă pentru că își dădu seama că se mințea.

N-avea cum să mai creadă cu adevărat că Emma era moartă. Nu fără dovadă. Și această conștientizare nu avea legătură cu ce aflaseră noaptea trecută. Avea legătură doar cu femeia din fața lui. Cu convingerea ei statornică. Cu forța și compasiunea ei. Cu speranța ei, care îi dădea și lui speranță și-l făcea să se simtă viu.

Raegan mijì privirea la bruneta cu pantaloni roșii care ieșea dintr-o fermă dărăpănată din nord-estul Portlandului.

– Nu pare a fi Murray, zise Alec de pe locul șoferului din camioneta lui parcată peste drum.

– N-a zis recepționera că aici ar fi trebuit să vină astăzi? întrebă Raegan de pe locul pasagerului, fără să-și ia ochii de la femeie.

Alec verifică în caietelul lui în care notase.

– Ba da, așa a zis. Poate că a făcut schimb cu cineva?

Raegan simți furnicături pe coloană.

– Poate. Deschise portiera și coborî. Hai să aflăm!

Ocoli capota și i se alătură lui Alec pe stradă. Traversară și ajunseră la Ford Taurusul albastru în același timp cu femeia.

– Bună ziua, zise Raegan, afișând zâmbetul ei de jurnalistă. Îmi pare rău că vă deranjez. Îl căutăm pe Conner Murray. De la Direcția de Asistență Socială ni s-a spus că astăzi avea o întâlnire aici.

Peste chipul brunetei trecu o expresie nervoasă.

– V-a spus cineva că va fi astăzi aici?

– Da, zise Alec. Ieri. A fost de acord să răspundă la câteva întrebări în legătură cu un articol la care lucrăm.

Nu era chiar o minciună, se gândi Raegan când Alec scoase legitimația de presă și o ridică. Doar una mică albă. Ca să obțină răspunsurile de care aveau nevoie, ei nici nu-i păsa dacă el flirta.

– Oh! Chipul brunetei deveni serios. Atunci n-ați aflat vestea.

Furnicăturile de pe spatele lui Raegan se intensificară.

– Ce veste?

– Conner a fost omorât ieri.

Raegan fu zguduită de șoc.

– Cum?

– Un accident de mașină pe dealurile de lângă Sherwood. Poliția nu-i încă sigură ce s-a întâmplat, dar mașina lui a ieșit de pe drum și s-a rostogolit pe o pantă.

Raegan se uită la Alec, surprinzând expresia de mirare din ochii lui.

– Tu te ocupi de cazurile lui acum? întrebă el.

– Doar până când poate fi adus altcineva. Era prea târziu să-i anulăm programările de astăzi. La ce articol ziceați că lucrați voi doi?

– Unul despre niște copii dispăruți. Raegan îi dădu brunetei pozele a trei dintre copiii identificați ca fiind cazurile lui Murray. Îl recunoști pe vreunul din acești copii, domnișoară...

– Johnson. Femeia luă pozele și se uită la ele. Pe primii doi nu. Dar al treilea... Ridică poza lui David Ramirez. Are un frate mai mare, nu-i așa?

– Are, răspunse Alec. Miguel. Acum are aproape 11 ani.

– Corect. Femeia încuviință din cap. Îmi amintesc pentru că încercam să-i înregistrez părinții în programul de sprijin al familiei și de comunicare când a dispărut băiatul lor mai mic. Eu acolo lucrez în mod normal.

Doar că nu s-au calificat pentru că nu erau cetățeni ai Statelor Unite. Știți ce s-a întâmplat cu ei?

– Sunt bine. Și-au luat amândoi cetățenia și au slujbe bune.

– Oh, mă bucur să aud asta! A fost așa de trist când a dispărut David! Pierderea unui copil poate să distrugă o familie.

Inima lui Raegan se strânse și nu se putu opri să nu privească spre Alec.

– Da. Am auzit asta.

– Nu-i recunoști pe ceilalți doi copii? o întrebă Alec.

– Nu, îmi pare rău. Îi dădu pozele înapoi lui Raegan. Trebuie să plec. Mai am vreo două familii pe care trebuie să le vizitez astăzi.

– Desigur. Alec păși înapoi ca femeia să-și poată deschide portiera mașinii. Mulțumesc că ai stat de vorbă cu noi.

Femeia încuviință din cap și urcă în mașină. Privind-o cum pleacă, Raegan avu altă senzație ciudată.

– La ce te gândești?

Alec se uită la ea.

– Mă gândesc că poate am pierdut o verigă. Dacă familiile Ramirez și Willig au avut copii mai mari cam de aceeași vârstă...

Lui Raegan i se tăie respirația.

– Atunci ar trebui să verificăm și celelalte familii și să vedem dacă au copii mai mari.

– Corect. Și să vedem în ce programe au fost înregistrați copiii mai mari, dacă au fost.

– Este interesant și faptul că Murray a murit la o zi după ce noi i-am pus întrebări despre copiii dispăruți, nu crezi?

Alec încuviință din cap.

– Da. Foarte. Își scoase telefonul mobil când traversau strada înapoi spre camioneta lui. O să-l sun pe Hunt, să vedem dacă el ne poate spune ceva despre accident.

Hunt fu de acord să verifice datele despre accident pentru Alec, dar în timp ce intrau în Gorge pentru a găsi proprietatea Coleman, Raegan nu se putea gândi decât la faptul că două din cele trei familii pe care ei le investigau aveau copii mai mari. Și la faptul că Emma fusese un copil singur.

- Cred că aici e, zise Alec, ieșind de pe autostradă pe un drum lung cu pietriș.

Drumul se întindea pe vreun kilometru și jumătate pe dealuri înainte ca la distanță să apară o casă dărăpănată, năpădită de tufișuri și buruieni.

Raegan se întoarse pentru a privi în urmă spre drumul pe care veniseră. În depărtare abia putea să zărească râul Columbia.

- De cât timp zici că s-au mutat aici?

- De vreo patru ani. Alec opri camioneta lângă un Chevy 1500 și o parcă. Sunt destul de sigur că aici a crescut Brent Coleman.

Casa părea a fi din *Tăcerea mieilor* și Raegan se întrebă dacă strămoșii lui Brent Coleman locuiseră și ei aici. Se întinse spre mânerul portierei.

- L-ai sunat și i-ai spus că venim, nu?

- Da. Alec deschise portiera. N-a fost prea prietenos, dar a fost de acord să ne vedem.

Raegan i se alătură lângă capotă. Un câine lătră în casă cu câteva secunde înainte ca ușa paravan să se deschidă. Un bărbat slab și grizonant, ce părea să aibă în jur de 50 de ani, ieși pe verandă.

- Pot să vă ajut, oameni buni?

Alec înaintă pe aleea cu pietriș, dar un ogar trecu lătrând pe lângă picioarele bărbatului și o zbughi înainte, alergând direct spre ei.

Alec se puse în fața lui Raegan.

Bărbatul fluieră și strigă:

- Thunder! Treci înapoi, dobitocule!

Câinele mai lătră o dată, apoi se întoarse și alergă înapoi pe verandă.

Alec se uită o dată la Raegan, apoi înaintă ezitant.

– Domnul Coleman? Sunt Alec McClane. Am vorbit ieri.

Brent Coleman încuviință din cap.

– Mă întrebam dacă tu ești. Lui Thunder nu-i place nimeni din presă. Se întoarse, fluturând din mână. Intrați ca să terminăm odată! Am treabă.

Privirea lui Alec îi spuse lui Raegan: „Vezi? Ți-am zis. Nu-i prietenos" Urcă treptele verandei înaintea ei, apoi ținu ușa paravan deschisă ca ea să poată intra.

Interiorul casei arăta la fel de rău ca exteriorul. O cameră de zi era plină cu mobilier uzat, decorată cu lambriuri de lemn de un maro-deschis și cu un covor maro jerpelit care, bănui Raegan, nu fusese aspirat de ani întregi. În dreapta se afla o canapea cu imprimeu floral verde-portocaliu cu brațe de lemn, iar în stânga erau un fotoliu auriu și un televizor din anii '80. Brent Coleman se așeză în fotoliu, în timp ce Thunder, câinele de pază, căzu grămadă la picioarele lui.

Alec se duse la canapea și se așeză. Încercând să ignore mirosul de mucegai, Raegan i se alătură.

– Ea este Raegan Devereaux, zise Alec. Mulțumesc că ai fost de acord să te vezi cu noi.

– Nu sunt complet sigur de ce am fost de acord. Coleman se întinse după un pahar de pe masa de lângă el, se uită la gheață și la puținul lichid auriu rămas pe fund și se încruntă înainte de a se așeza din nou. Eu și soția mea am vorbit cu mulți reporteri când a dispărut Mary. Nici unul n-a făcut nimic pentru noi. Voi doi cumva aveți niște vești și de asta sunteți aici?

Inima lui Raegan se strânse când auzi frântura de speranță din vocea bărbatului, iar când văzu cum i se ridică sprâncenele, își dădu seama că nu era așa de în vârstă cum crezuse inițial. Abia avea 40 de ani, se gândi

ea, amintindu-și cât de îmbătrânit i se păruse Alec când îl văzuse la spital. Stresul și grijile puteau îmbătrâni o persoană mai repede decât timpul.

– Îmi pare rău, nu avem vești pentru dumneata. Raegan își dădu o șuviță după ureche și încercă să nu lase reacția de dezamăgire a bărbatului să o întristeze. Noi de fapt cercetăm câteva rapoarte vechi despre copiii dispăruți în zonă, încercăm să vedem dacă există vreun fel de legătură.

– Și ați găsit vreuna? întrebă Coleman.

– Nu suntem siguri. Coborî privirea la dosarul din poala ei. Ai locuit în nord-estul Portlandului, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Și fiica dumitale a dispărut acum șase ani, nu?

– Șapte ani în iulie.

„Dumnezeule, *șapte ani*!" Pe Raegan iar o duru inima.

– Și a dispărut într-un parc?

– La zoo. Am dus-o acolo în ziua mea liberă. Roata de la căruciorul ei s-a blocat. Am scos-o pentru că făcea crize ca să vadă liliecii. A luat-o la fugă înaintea mea ca să-i vadă în timp ce eu reparam roata. O expresie întunecată trecu peste ochii lui când se întinse după paharul gol de lângă el. Până când am dat eu colțul, peștera era plină de copii. M-am uitat peste tot după ea, dar n-am putut să o găsesc. Așa de repede a dispărut.

Gheața zăngăni în pahar, iar Raegan văzu cu coada ochiului că privirea lui Alec se lăsă spre podea, știind că el retrăia momentul în care o pierduse pe Emma.

Raegan se uită din nou la Brent Coleman.

– Ai spus poliției că soția ta nu era la zoo cu tine?

– Nu era. Coleman ridică paharul, dădu capul pe spate și înghiți alcoolul rămas, apoi puse paharul la loc pe masă cu un oftat. Jules era la cumpărături cu prietenele ei în ziua aia. Tocmai se angajase la mall și avea

nevoie de haine noi. Eram bucuros. Aveam două slujbe ca să ne descurcăm, la o benzinărie și la un magazin. Și eram obosit. Dar nu am fost un părinte rău. Clătină din cap și se uită în gol. Dar nu m-a iertat niciodată că am pierdut-o pe Mary.

– Unde-i soția dumitale? întrebă Alec. Este disponibilă să vorbească cu noi?

– Nu știu. Ar trebui să o întrebați pe ea. Julie m-a părăsit acum cinci ani. Se afundă și mai mult în fotoliu. A luat-o pe Brenda cu ea. Nu le-am văzut de atunci.

– Cine-i Brenda? întrebă Raegan, simțind că erau pe cale să-l piardă pe Brent Coleman din cauza unei depresii cronice din care nu ieșise încă.

– Fata noastră mai mare.

Pulsul lui Raegan crescu. Ea se uită la Alec și văzu că și el se gândea la același lucru.

– Câți ani are Brenda? întrebă Alec.

– Dumnezeule! Este la liceu acum. În ochi avea o expresie goală. Nici măcar nu mai știu cum arată.

Căldura se întinse pe pielea lui Raegan. Acum șapte ani, Brenda Coleman ar fi fost cam de aceeași vârstă cu Miguel Ramirez și Ginny Willig când dispăruseră frații lor. Legătura dintre cele trei familii nu se limita doar la asistentul lor social.

– Îți amintești de un asistent social pe nume Connor Murray? îl întrebă Alec. 1,70 metri, durduliu, cu păr rar?

Brent Coleman mijii privirea, gândindu-se.

– Da. A ajutat-o pe Brenda cu niște programe sociale. De ce?

– Doar verificăm oamenii care s-ar putea să fi intrat în contact cu diferiți copii. A petrecut ceva timp cu Mary?

– Nu. Coleman clătină din cap. Adică sunt sigur că a văzut-o de câteva ori când a fost în casă, dar era concentrat la Brenda ca să-i obțină serviciile pentru care se califica.

Alec încuviință din cap, dar Coleman nu păru să observe. Privirea lui plutise spre geam, iar o expresie distantă îi umplea ochii.

– În unele zile încerc să mă prefac că nu s-a întâmplat, dar nu merge niciodată. E ciudat cum un scurt moment poate să schimbe totul, nu-i așa? În ziua aia n-am pierdut-o doar pe Mary, mi-am pierdut întreaga familie. Dacă ar fi să o fac din nou... Vocea i se frânse și clipi de câteva ori înainte de a-și coborî privirea spre mâini. Ei bine, aș face multe lucruri diferit.

Inima lui Raegan se strânse și, în timp ce se uita la bărbatul frânt care pierduse totul, se gândi la Alec singur în acea casă la țară, diferit într-un milion de feluri de acesta, dar straniu de asemănător.

Privirea ei se îndreptă spre pahar. Asta făcuse Alec? Stătuse și băuse până ce nu mai putuse pentru că se simțea vinovat că o pierduse pe Emma? Da, știa, pentru că și ea îl văzuse făcând asta în apartamentul lor înainte să o părăsească. Dar el scăpase din asta. Primise ajutor. Se dusese la reabilitare. Nu băuse de trei ani.

„L-am găsit cu fața în jos pe masa din bucătărie, cu o sticlă goală de Jack lângă mâna stângă și un pistol de .45 încărcat lângă mâna dreaptă." Îi răsunară în minte cuvintele lui Ethan din urmă cu câteva zile în apartamentul ei, crescându-i și mai mult presiunea din piept. „A jurat că nu a încercat să se sinucidă, dar părinții noștri n-au fost convinși. L-au internat într-un centru de reabilitare... Când a ieșit, a promis că nu va mai bea."

Nu reușise pe cont propriu. Ieșise din asta pentru că avusese oameni care nu-l lăsaseră să se complacă în asta. Oameni care nu renunțaseră la el, cum făcuse ea, își dădu ea seama în timp ce se uita la maxilarul lui puternic și la ochii lui albaștri concentrați asupra lui Brent Coleman.

Inima îi bătu mai tare când Alec se ridică în picioare și îi întinse mâna.

– Mulțumim, domnule Coleman. Asta-i tot ce ne trebuie.

– Asta-i tot?

Alec încuviință din cap.

– Da. Nu vă mai răpim din timp.

Coleman mijì privirea și, pentru prima dată de când intraseră în casa lui, ochii lui păreau clari.

– De ce sunteți voi doi interesați de copilul meu? De acești copii?

Alec se uită la Raegan când ea se ridică. Ea își dădu seama ce avea să spună înainte ca el să rostească.

– Pentru că și fiica noastră este dispărută. Încercăm să vedem dacă alte cazuri din zonă au legătură în vreun fel cu al ei.

Coleman se ridică în picioare și se uită la ei.

– Fata voastră? De cât timp?

– De trei ani, răspunse Alec.

– Credeți că e în viață?

– Da, zise Alec. Sperăm, oricum.

Inima lui Raegan bătu mai tare. Cu o seară în urmă spusese că nu voia să creadă. Acum spunea că spera.

– O să mă rog să ai dreptate, zise Coleman. Nimeni n-ar trebui să treacă prin ce am trecut eu.

Alec strânse mâna omului. Raegan spuse la revedere și se îndreptă spre ușă, cu capul și inima învârtindu-i-se. În spatele ei, Alec și Brent Coleman schimbară cuvinte tăcute pe verandă, iar câteva secunde mai târziu Alec era lângă ea în camionetă, pornind motorul și îndepărtându-se de proprietatea dărăpănată.

Trebuiau să discute despre frații mai mari. Trebuiau să-și dea seama dacă acei copii se cunoscuseră între ei. Dar Raegan nu se putea concentra decât la ceea ce tocmai recunoscuse Alec.

Că el credea că Emma încă era în viață.

Doar că era îngrozită să deschidă subiectul în caz că el nu vorbise serios.

capitolul 13

Pe drumul spre oraș, Raegan făcu conversație despre mărunțișuri. Alec încercă să fie atent, dar nu reuși mai mult decât să mormăie.

– Oh, da!

Creierul lui era blocat la ceea ce-i spusese Brent Coleman pe verandă.

„Ai grijă de ea! Cel mai mare regret pe care îl am este că m-am pierdut în propria suferință și că n-am fost prezent pentru soția mea. Am pierdut-o cum am pierdut-o pe Mary. Diferența este că pierderea lui Mary a fost un accident. Nu și faptul că am îndepărtat-o pe Jules."

Ăsta era el. El o îndepărtase pe Raegan când ar fi trebuit să aibă grijă de ea. O îndepărtase când tot ce avea ea nevoie era să se sprijine pe el.

Telefonul ei vibră când el opri în fața clădirii ei. Tocmai se lăsa întunericul, iar luminile de afară străluceau pe chipul ei și peste liniile încruntate de pe obrazul învinețit când se uită la ecran.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el, oprind motorul.

– Nimic. Doar de la televiziune. N-am trecut pe acolo de câteva zile. Bănuiesc că a observat cineva.

Apăsă pe „Răspunde" și deschise portiera.

– Da, sunt Raegan.

Neputând să audă cu cine vorbea, Alec coborî și ocoli mașina, așteptând în timp ce Raegan tastă codul pentru intrare. Când ușa zăngăni, el o deschise pentru ea.

– Da, îmi pare rău, zise Raegan. Lucrurile au fost un pic cam agitate. O să te pierd în lift. Pot să te sun înapoi? Bine.

Apăsă pe „Închide" când intrară în lift.

– Cine era? întrebă Alec.

– Anna Chapman. Jeremy este furios că n-am fost prezentă.

Gelozia i se învolbură în stomac. O gelozie pe care nu avea nici un drept să o simtă, ținând cont că el fusese cel care o părăsise.

– Iubitul.

– Fostul iubit. Se întoarse pentru a se uita la el în timp ce liftul bâzâi. Și n-a fost nici măcar asta. Am ieșit doar de câteva ori. Nu a fost ceva serios.

Voia să o întrebe la ce se referea când spunea serios – „te iubesc serios" sau "facem sex serios" –, dar ușile liftului se deschiseră înainte să apuce să o facă.

– Poftim! Îi dădu cheile, apoi apăsă pe „Reapelare" și duse telefonul la ureche. Vin într-un minut. Intră!

El încuviință din cap în timp ce se îndreptă spre ușa apartamentului, dar nu putea să scape de ciudatele senzații ce se învârteau prin el.

Viața lui era exact ca a lui Brent Coleman. Până și când venea vorba de alcool și autodezaprobare. Singura diferență era că el avusese părinți și frați care să aibă grijă de el. Brent Coleman nu avusese asta.

Intră în apartament și închise ușa în urma lui, lăsând cheile lui Raegan în bolul de pe masa de la intrare. Nu voia să ajungă precum Coleman, acru și singur. Nu voia să se uite în oglindă și să vadă jumătate din omul care fusese.

Clipi, privi pereții mov din jurul lui și își dădu seama că intrase în camera Emmei. Privirea lui se îndreptă spre castelul roz-alb pe care Raegan îl pictase deasupra patului când aflaseră că bebelușul urma să fie fetiță.

Durerea îi străpunse pieptul. O durere ce-i ardea ochii. O durere care știa că avea să-l însoțească mereu. Dar era o durere pe care nu trebuia să se chinuie să o ducă singur dacă nu voia.

În spatele lui se auziră pași, apoi un inspirat ascuțit. Întorcându-se lent, o văzu pe Raegan stând în pragul ușii, cu obrajii palizi, ochii mari și plini de nesiguranță.

Ea ridică o mână și apăsă pe întrerupător. Lumina din tavan dezvălui patul, dulapul și jucăriile aranjate frumos într-un colț al camerei. Dar Alec nu o văzu decât pe ea.

– Probabil te întrebi ce-i asta, zise ea ezitant.

– Nu.

Ea privi în jur, uitându-se oriunde numai la el nu, își dădu el seama.

– Știu că ți se pare o prostie. Și poate că este, dar eu...

– Nu mi se pare o prostie. Cred că e perfect. Vreau asta în casa mea. Când privirea ei alunecă spre a lui, el adăugă: O vreau în casa noastră.

– A noastră? șopti ea.

– Da, a noastră. Inima lui bătea puternic când păși spre ea, când îi dădu laoparte părul de pe obrazul învineţit şi o privi de parcă o vedea pentru prima dată. Așa simțea. În sufletul lui. Unde inima lui părea să bată tare și puternic pentru prima dată în ani întregi. Vreau o a doua șansă, Raegan. Vreau înapoi viața noastră. Te vreau pe tine, copiii pe care i-am putea avea și vreau să o găsim pe Emma. Viața mea nu înseamnă nimic fără tine în ea.

Pe chipul ei jucau emoții când se uită în sus la el – teamă, dubii, speranță –, dar când ochii ei se umeziră și buza îi tremură, el știu că iubirea era cea mai puternică dintre acele emoții.

– Și eu îmi doresc aceste lucruri. Ridicându-se pe vârful degetelor, ea își petrecu brațele în jurul lui și șopti: Vreau totul. Asta-i tot ce mi-am dorit mereu.

El închise ochii și o ținu aproape, lipindu-și chipul de gâtul ei și inspirând mirosul dulce de iasomie al parfumului. Aici trebuia să fie. Cu ea. Își petrecuse ultimii trei ani încercând să nu simtă nimic, încercând să se convingă că era mai bine să fie amorțit decât să sufere, dar nu era așa. Amorțit însemna gol. Amorțit însemna Brent Coleman, dorindu-și să moară. Amorțeala

nu-i dădea nici un motiv să trăiască, iar el voia să trăiască. Voia să trăiască cu Raegan. Voia să simtă suișurile și coborâșurile. Voia să simtă până și suferința pentru că însemna că era om, real, nu mort pe interior. Atât timp cât era cu ea, știa că avea să treacă peste suferință. Atât timp cât erau împreună, putea să suporte orice.

Lacrimile îl ardeau în spatele ochilor. Lacrimi de regret, de tristețe, de teamă, dar în mare parte de speranță. O speranță pe care o simțea datorită ei.

– Vreau să știi ceva. Înghiți nodul din gât, cuvintele fiind aspre pe limba lui. Sunt un dependent. Am fost un dependent înainte să ne întâlnim și mereu voi fi un dependent, chiar și acum, când sunt curat. Pot să-ți dau o sută de motive diferite pentru asta, dar cel mai simplu este că era la îndemână când eram foarte tânăr. Lui Gilbert nu i-a păsat niciodată dacă eu beam. De fapt, m-a încurajat. Și când ești copil, trăind în genul ăla de mediu... I se strânse pieptul. Așa am învățat să fac față tuturor rahaturilor care se întâmplau în jurul meu.

Ea se retrase și se uită la el cu ochii plini de lacrimi și, chiar dacă el voia să o țină aproape ca să nu-l privească atunci când își recunoștea defectele, știa că îi era dator cu asta. Îi era dator cu mult mai multe decât îi putea oferi vreodată.

Inspiră adânc pentru a-și face curaj și se uită în ochii ei verzi superbi. Se concentră la ei, nu la emoțiile puternice care îi sfâșiau pieptul.

– Am ascuns asta, zise el, strângând mâinile peste ale ei pentru a căpăta putere. Mult timp. După ce m-au adoptat Michael și Hannah, am fost prins la câteva petreceri. Ei știau că beam din când în când în liceu, dar au zis că toți copiii o făceau. Știam ce să spun ca să-i liniștesc că nu era mare lucru. Dar ei nu știau cât de mult sau cât de des beam. Nici frații mei. Ethan este singurul care avea cât de cât o idee, dar niciodată

n-a știut cât de rău stăteau lucrurile. De fiecare dată când el sau altcineva deschidea subiectul, eu glumeam și râdeam de îngrijorarea lor. Prin colegiu am trecut cu bine pentru că toată lumea bea acolo, dar înainte ca noi doi să ne cunoaștem, eu beam mai mult decât înainte. Dădeam vina pe muncă. Pe călătoriile pentru serviciu, pe orele lungi de muncă, pe lucrurile pe care le fotografiam, pe faptul că văzusem țări răvășite de război precum Afganistan și Etiopia. Și-mi spuneam că-mi va fi mai bine când mă voi întoarce acasă. Dar nu mi-a fost. Nu mi-a fost până ce nu te-am cunoscut. Lui Alec i se strânse inima așa de tare, de parcă storcea toate minciunile și jumătățile de adevăr din interiorul lui când își amintea de acea noapte. Când o văzuse prin obiectivul camerei lui în mulțime. Când fusese fermecat de frumusețea și de încrederea ei. Când știuse că trebuia să facă parte din asta. Cumva. În orice mod putea. Nu am mai vrut să mă descurc pur și simplu, continuă el. Voiam să trăiesc. Să renunț la trecut. Să am parte de un nou început cu tine. Așa că m-am lăsat. Mi-am zis că puteam să beau doar la ocazii. Puteam să ieșim cu prietenii, iar eu nu eram nevoit să mă îmbăt ca să mă simt bine. Și m-am simțit bine. Oricând eram cu tine mă simțeam cel mai bine. Dar mereu mă gândeam să beau. Să mă opresc la magazin în drum spre casă. Să cedez impulsului și să renunț.

– Nu mi-ai spus niciodată că te gândeai la asta.

– Nu puteam. Nici un dependent nu poate. Este ca și cum ai recunoaște care e cea mai mare slăbiciune a ta. Cred că nici măcar eu nu știam cât de rău stăteau lucrurile până când nu am pierdut-o pe Emma.

Ea închise ochii și suferința pe care el o văzu pe chipul ei îl lovi puternic, chiar sub stern, chiar în inimă, care deja era răsucită într-un nod. Îi strânse mâinile și făcu un efort să continue.

– M-am pierdut atunci. Nu știam cum să fac față. Nu mă puteam uita la tine. Mă gândeam încontinuu la ce se întâmplase sau la faptul că era numai vina mea...

– Ce s-a întâmplat cu Emma nu a fost vina ta. Ea deschise ochii, iar de data asta, când se uitară fix în ai lui, nu mai erau triști sau dezamăgiți; erau hotărâți. Mi s-ar fi putut întâmpla mie. I s-ar fi putut întâmpla mamei tale dacă ar fi fost cu Emma în acea zi. Oricine a luat-o aștepta și urmărea momentul potrivit, ca noi să nu fim aten...

– Știu asta.

Dumnezeule, adora că voia să-l apere! O mai făcuse, când avea toate motivele să-l urască, dar el fusese așa de concentrat la propria suferință și autodetestare încât o îndepărtase. Nu mai voia să facă asta. Îi atinse obrazul moale cu un deget tremurător.

– Acum știu. Dar atunci... atunci nu puteam să înfrunt asta. Durea prea mult. Așa că am făcut ce făceam mereu când lucrurile deveneau prea grele. Am băut ceva. Și apoi iar. Și iar, până când n-am mai simțit nimic – suferință, vinovăție. Mai ales pe tine.

Ea privi în jos la cămașa lui, și el își dădu seama că rememora toate acele nopți în care el se poticnise beat când ea rămăsese trează și îngrijorată pentru că nu știa pe unde era. Toate momentele în care avusese nevoie de sprijinul lui, dar el nu fusese acolo pentru ea. Certurile, lacrimile, toată suferința pe care i-o provocase. Și modul în care o părăsise când ar fi trebuit să rămână și să lupte pentru ea. Pentru ei.

Degetele îi tremurau când îi duse mâinile la buze și le sărută. Le coborî ca să stea pe pieptul lui, chiar peste inima lui, și făcu un efort să spună totul.

– Știu că Ethan ți-a spus despre noaptea în care m-a găsit căzut pe masa din bucătăria mea. Atunci m-am trezit la realitate. Nu pentru că ajunsesem la limita de jos sau ceva de genul ăsta, ci pentru că am văzut

ce îi făceam familiei mele. Și prin ei am văzut ce ți-am făcut ție. Strânse mai bine mâinile în jurul mâinilor ei, simți căldura lor sub degetele lui și își dădu seama că putea să facă asta indiferent ce avea ea de spus când urma să termine. M-am urât pentru ce ți-am făcut. Pentru cum te-am tratat. Și n-a trecut o zi în care să nu fi vrut să te găsesc și să-ți spun cât de rău îmi pare. Dar nu puteam pentru că... Căută cuvântul corect. Știa că exista doar unul. Pentru că îmi era teamă. Îmi era teamă că îmi vei trânti ușa în nas sau că vei pleca. Îmi era teamă că mă vei împinge înapoi în pragul căderii chiar dacă meritam un astfel de răspuns din partea ta. Și cel mai mult îmi era teamă pentru că nu știu dacă în noaptea aia am atins pragul de jos sau dacă există ceva mult mai rău acolo așteptându-mă. Tot ce știu este că nu vreau să merg acolo. Nu mai vreau să merg acolo vreodată. Te vreau pe tine. Pe noi. Ochii i se umplură de lacrimile cu care se luptase în tot timpul mărturisirii lui. Vreau înapoi tot ce am stricat așa de rău pentru că sunt slab.

– Oh, Alec! O lacrimă alunecă de pe genele ei pe obrazul învinețit. Nu ești slab. Își trecu degetele moi peste barba nerasă de pe maxilarul lui, vocea fiindu-i la fel de groasă și de răgușită ca a lui. Ești încăpățânat. Uneori ești pripit. Și când vrei ceva, nimic nu te poate opri. Dar nu ești slab.

El închise ochii și se aplecă spre atingerea ei, bucurându-se de alinare chiar când propriile lacrimi căzură libere.

– Un copil slab nu ar fi supraviețuit copilăriei cum ai făcut-o tu. Un adolescent slab nu ar fi avut forța să depună mărturie împotriva tatălui său, spunând toate lucrurile oribile pe care acel bărbat îl punea să le facă. Și un adult slab n-ar fi stat niciodată aici să-mi spună toate lucrurile pe care tocmai mi le-ai spus. Eu doar îmi doresc să-mi fi spus mai devreme. Îmi doresc...

Când ei i se frânse vocea, el deschise ochii și o privi – privi lacrimile ce-i sclipeau în ochi, emoțiile ce-i jucau pe chip.

– Îmi doresc să nu fi petrecut ultimii trei ani despărțiți, șopti ea. Pentru că aș fi fost alături de tine. Am promis să te iubesc la bine și la rău. N-au fost doar cuvinte pentru mine. Le-am rostit serios. Încă le iau în serios. Te iubesc, Alec. Mereu te-am iub...

Toate emoțiile pe care le ținuse încuiate în el așa de mult se eliberară. Dădu drumul mâinii ei care încă era pe pieptul lui, îi cuprinse chipul și-i captură gura cu a lui. Ea suspină, se ținu de brațele lui, îl sărută până când lui i se tăie respirația. Dar nu fu suficient. Nu era nici pe departe. Trebuia să fie cu ea în clipa aceea. Chiar atunci.

Puse mâinile pe talia ei și o ridică de pe podea. Ea se desprinse de gura lui și-l apucă de umeri.

– Ce...

– Nu-mi da drumul!

Ochii ei se întunecară, înțelegând, în timp ce el se îndrepta spre hol și, cu un alt suspin, ea își coborî gura peste a lui și-i cuprinse talia cu picioarele, sărutându-l cu atâta pasiune, căldură și nevoie încât sângele îi pulsa în vene și făcea ca dorința să depășească orice rațiune.

O duse în dormitorul ei și o așeză pe pat. Mâinile ei deveniră lacome, trăgând de cămașa lui, apoi își ridică gura spre a lui, sărutându-l din nou și din nou. Degetele ei delicate îi atinseră abdomenul, pieptul. Cu respirația întretăiată, el se retrase ca ea să-i tragă cămașa peste cap, apoi o sărută din nou, topindu-se în ea pe saltea, adorând gustul ei, senzația, iubind totul la ea.

– Raegan...

Ea împinse cu o mână în umărul lui. Înțelegând aluzia, el se rostogoli pe spate, trăgând-o cu el. Își trecu un picior peste al lui, continuând să-l sărute, să-l înnebunească cu buzele, cu limba, cu gustul ei.

Îi dădu părul pe spate în timp ce schimba poziția sărutului și-i atingea limba cu a lui. Gemând, ea își lipi buzele de colțul gurii lui, de maxilar, presărând sărutări umede, senzuale pe gâtul lui până când el se cutremură.

– Dumnezeule, Raegs... Închise ochii când tentacule calde și electrice se întinseră peste pielea lui. Nu știi cât de dor mi-a fost de asta. De tine.

– Ba știu.

Ea coborî mai mult, lipindu-și gura de pieptul lui, de sfârcul lui drept. Scoase mica ei limbă perversă, tachinându-i vârful. Buzele ei se strânseră în jurul lui și muşcă până când toată căldura se duse direct în vintrea lui, excitându-l și făcându-l să fie gata.

Deschise ochii, se uită la ea, încercă să o tragă înapoi spre gura lui, dar mâinile îi tremurau – ea deja cobora, alunecând cu limba netedă în jurul buricului, în timp ce cu degetele îi desfăcea nasturii de la blugi.

– Raegs, vino aici!

Vocea lui era răgușită când se întinse spre ea. Raegan se strecură din strânsoarea lui și se dădu jos din pat cu spatele, lăsându-se în genunchi între picioarele lui, punându-și mâinile pe betelia pantalonilor lui și trăgând.

– Sus! ordonă ea, cu respirația întretăiată, frenetică și insistentă.

El se sprijini cu picioarele în podea și își ridică șoldurile. Cu o mișcare rapidă, îi trase blugii de pe picioare și-i aruncă peste umăr. El reuși să pună mâna pe puloverul ei și-l trase. Ea își ridică brațele ca el să-l poată da jos, dar înainte să se întindă spre ea, îi cuprinse mădularul erect cu degetele și își coborî gura peste vârf.

Căldura, presiunea, aspirația care îl înconjură făcură să i se scurtcircuiteze creierul. Mâinile îi căzură pe saltea în timp ce ea îi oferea plăcere.

– Raegan...

Mâinile lui strânseră pătura. Transpirația îi apăru pe frunte și pe șira spinării. Se luptă cu nevoia presantă de eliberare și-i strânse umerii cu mâinile ca să se poată retrage înainte să fie prea târziu. Ridicându-se în fund, zise:

– Nu o să rezist prea mult dacă continui să faci asta, iubito!

Ea se ridică în picioare când el o trase în sus.

– Nu vreau să reziști.

Prin venele lui urla nevoia. Trase gura ei în jos spre a lui. Ea se topi în sărut cu un suspin. Rostogolindu-se pe spate, el o împinse pe saltea, apoi se retrase și-i desfăcu sutienul.

– Dă jos sutienul! Degetele lui îi desfăcură nasturele de la blugi și, în timp ce ea dădea jos bretelele, el îi trase pantalonii și-i dădu jos. Grăbește-te!

Mâinile îi tremurau când făcu ce zisese el. El găsi un prezervativ în portofelul de pe podea și-l rulă. Ochii ei erau încețoșați de dorință când se urcă peste ea, când coborî și-i luă gura, sărutând-o cu o nevoie mai puternică decât orice nevoie avusese vreodată de a bea.

– Dumnezeule, Raegs! O mână îi alunecă pe abdomenul ei, între picioare, și o găsi fierbinte, umedă și pregătită. N-ai idee câte nopți am stat întins gândindu-mă la asta. La tine. La noi.

– Oh! Capul ei căzu pe spate și se împinse în mâna lui. Alec...

Nu făcea față disperării din vocea ei, căldurii din cuvintele ei, senzației de a o simți sub degetele lui. Sărutând-o din nou, se așeză între picioarele ei și intră în ea.

Întregul ei corp se cutremură, iar ea gemu adânc și profund, un sunet ce lui îi transformă sângele în lavă în vene. Sărutând-o mai pasional, începu să se miște. Corpurile lor găsiră un ritm familiar care alungă orice dubiu că nu ar fi trebuit ca el să fie acolo.

– Oh, Alec! Respirația ei fierbinte cădea pe buzele lui. Da, da... nu te opri!

Nu putea. Trecuse peste pragul rațiunii. Știa că ea era aproape. Știa semnele, îi cunoștea corpul mai bine decât oricine. Rostogolindu-se pe spate, o trase deasupra lui ca ea să poată prelua conducerea, ca să-i ducă pe amândoi în fericirea ce le amorțea mințile.

– Raegs... Își petrecu o mână în jurul cefei ei, trăgându-i gura spre a lui în timp ce corpul ei se mișca mai repede. Dumnezeule, am nevoie de tine! Nu renunța la mine, iubito! Indiferent ce ar fi.

– Nu o voi face, șopti ea pe buzele lui. Niciodată.

Întregul ei corp se încordă și-l strânse așa de tare, încât ceda și ultima lui fărâmă de rezistență. Și când valul se prăvăli peste el, o luă și pe ea, învârtindu-i pe amândoi într-o plăcere așa de dulce, perfectă și completă, încât el știu că fusese un prost să creadă că putea trăi vreodată fără ea.

Ea se prăbuși peste el transpirată și fără aer. El era la fel de extenuat, dar mai plin de viață decât fusese vreodată. Ținând-o strâns, își lipi fața de gâtul ei și o inspiră în inima lui, în sufletul lui, trăgând-o înapoi unde mereu îi fusese locul.

Trecură minute lungi în care singurul sunet din cameră erau respirațiile lor și bătăile puternice ale inimilor. Ea se relaxă pe el, oftând mulțumită. El o strânse mai bine și închise ochii, adorând cum pielea ei umedă se potrivea perfect pe el chiar și acum. Adorând totul la ea – compasiunea, abilitatea de a ierta, felul în care ea îl făcea bărbatul care mereu își dorise să fie.

– La ce te gândești? șopti ea.

El deschise ochii și clipi la tavan.

– Mă gândesc că sunt cel mai mare idiot de pe planetă pentru că te-am lăsat vreodată să pleci.

Ea își întoarse capul spre el și zâmbi.

– Da, ești. Aici nu te contrazic.

El zâmbi. Nu-şi putea aminti când zâmbise ultima dată sincer, ca acum.

– Mă gândesc că îmi place ce ai făcut cu camera asta. Îl înţepă pieptul. Mi-e greu să nu mă gândesc la tine aici cu altcineva.

Ea se sprijini în cot, uitându-se la el cu ochii ei verzi superbi, ochi care îl bântuiseră trei ani.

– N-a fost nimeni aici cu mine.

Inima lui iuţi bătăile când se uită la ea.

– Nimeni?

Ea clătină din cap. Toate acele bucle senzuale roşcate îi încadrau faţa ca nişte panglici de foc mocnit.

– Am scăpat de patul nostru doar pentru că era prea mare. Mi se părea gol fiind singură în el.

Sub coastele lui se formă o presiune. Îi dădu laoparte o şuviţă de pe obraz, dar presiunea era aşa de mare, încât nu-şi putea găsi cuvintele să-i spună cât de rău îi părea că o trădase, că o părăsise. Că fusese un idiot.

Privirea ei se îndreptă spre pieptul lui, apoi ea îşi trecu degetele peste o aluniţă de lângă clavicula lui.

– Şi asta s-ar putea să sune foarte patetic, dar... Ea îşi muşcă buza şi obrajii i se colorară într-o nuanţă delicată de roz. N-am fost cu nimeni de când ai plecat. Adică am ieşit, dar n-am... ştii tu.

– Nu?

Ea clătină din cap şi strânse din buze.

Uşurarea era aşa de dulce, încât îi deschise plămânii ca să poată inspira din nou, ceva ce ştia că nu merita. Neputându-se opri, râse şi o cuprinse în braţe, trăgând-o spre el, închizând ochii şi zâmbind în părul ei.

– Ţi se pare amuzant? mormăi ea.

– Da, pentru că aproape l-am doborât pe şeful tău acum câteva zile la spital.

Ea se relaxă şi îşi plimbă degetele delicate peste braţul lui.

– M-ar fi concediat, sunt sigură. Este un tip de treabă, dar n-ar fi trebuit să ies cu el. Nu știu de ce am ieșit.

Zâmbetul lui Alec păli. El știa de ce. Pentru că se simțise singură, iar tipul păruse interesat. Alec n-avea pe cine să dea vina pentru asta decât pe el însuși.

„Ar fi trebuit să fiu eu. Ar fi trebuit să fiu numai eu." I se uscă gâtul.

– Nici eu n-am fost cu altcineva.

Degetele ei se opriră din mângâierile provocatoare.

– Serios?

El clătină din cap, știind că mărturisirea lui nu era la fel de dulce ca a ei. Și ura asta, dar îi era dator cu tot adevărul dacă aveau vreo speranță de a merge mai departe.

– Am ieșit cu multe femei. Când luam pe cineva la vreun eveniment de familie era o metodă grozavă să mă asigur că nu întreba nimeni ce fac sau nu amintea de problema mea cu alcoolul sau reabilitarea ori de ceva din trecut. Și era o cale să uit și să nu trebuiască să simt. Inima ei bătu peste a lui, făcându-l să sufere din nou, dar se forță să continue: N-am fost un sfânt, Raegan. Am încercat să fac sex cu câteva dintre ele. Doar că... n-am putut.

– De ce nu? șopti ea.

Creierul lui își aminti fețele fără nume, toate roșcatele pe care le agățase într-o încercare patetică de a o scoate pe Raegan din inima lui. Nici una nu reușise. Asta nu făcuse decât să-i fie și mai dor de ea.

Întoarse capul și își lipi buzele tremurânde de tâmpla ei.

– Pentru că nici una nu era Raegan. Tu ești singura femeie pe care o vreau. Singura pe care am vrut-o vreodată. Te iubesc, Raegan. Te iubesc așa de mult! Îmi pare rău că te-am părăsit. Îmi pare rău că te-am rănit. N-am vrut niciodată asta. Voiam doar să fii fericită și știam că eu te făceam să suferi. Am crezut că, dacă plec, ai putea zâmbi din nou. Am crezut...

– Oh, Alec!

Îi atinse maxilarul cu mâna și își întoarse fața spre el, acoperindu-i gura pentru a trage fiecare gram de suferință, agonie și teamă. Respirația ei îl scălda în dulceață. Făcu să i se umfle mica inimă pe care recent descoperise că încă o avea. Adună toate bucățile frânte în el și le cuprinse cu dragoste până când știu că era iertat.

Când rămase fără aer, ea se retrase și-l privi. Și-i zâmbi doar pentru ochii lui, un zâmbet care îi spunea că era iubit. Că era acasă. Că puteau să treacă peste orice împreună.

– Sper că mai ai prezervative în portofelul ăla al tău, pentru că eu te doresc din nou.

Prin stomacul lui se rostogoli căldura, întărindu-l peste tot. Făcându-l să zâmbească.

– După colț încă este o farmacie, nu-i așa?

– Da.

Își puse un picior peste ale ei și o rostogoli pe spate.

– Atunci putem să ne mai facem de cap o dată. Mai am unul. După aceea, va trebui să te oprești din a mă îmbrățișa ca să mă duc la farmacie.

Ea râse când el o sărută. Și când râsetul ei se transformă într-un oftat și buzele-i deveniră lacome, oftă și el pentru că în sfârșit primise a doua șansă.

Indiferent ce se întâmpla cu ancheta lor, indiferent ce se întâmpla cu Emma, își promise că nu avea să rateze această șansă.

Tot ce-și dorea Alec să facă în dimineața următoare era să stea în pat și să-i arate lui Raegan cât de mult o iubea cu mâinile, cu gura și cu corpul lui. Dar șeful ei îi trimisese un mesaj și-i spusese că trebuia să se ducă la televiziune pentru a vedea cercetările ei și cum acel șef era cel care o îndemnase pe Raegan

să se ocupe de cazurile acelor copii dispăruți, Alec o lăsase cu reticență să plece.

Deschise ușa farmaciei și zâmbi când își aminti felul în care Raegan îi atinsese buzele cu ale ei când el o dusese la sediu. Sărutul ei fusese plin cu așa de multe promisiuni încât simțise furnicături prin întregul corp. Abia aștepta ca ea să-l sărute din nou așa. Abia aștepta să-i arate cât de incredibil îl făcea să se simtă.

Punga din hârtie maro se mototoli în mâna lui când își puse ochelarii de soare, traversă spre camionetă și aruncă punga în interior. Noaptea trecută nu ajunsese la farmacie după prezervativele din pungă. Nu voia să o lase singură pe Raegan nici cinci minute. Îl folosiseră însă pe ultimul și apoi deveniseră creativi cu mâinile și gurile. Desigur, fusese foarte excitant și satisfăcător, dar nu suficient. O voia la duș, pe patul ei, pe perete, pe canapea... Îl furnică întregul corp când se gândi la a o avea pe podea la intrare, cum o făcuse în noaptea când revenise acasă după misiunea din Afganistan, fiind așa de disperat să o atingă încât abia avuseseră timp să închidă ușa înainte să-și smulgă hainele unul de pe celălalt.

Apăsă pe butonul de blocare de pe breloc, băgă cheile în buzunar și scoase telefonul în timp ce traversa strada spre cafeneaua din colțul opus, simțindu-se plin de speranță pentru prima dată în ani întregi. Avea speranțe cu privire la viața lui și direcția spre care o lua, speranțe legate de relația lui cu Raegan, speranțe că aveau să-și găsească fiica.

Pieptul i se strânse și se încălzi când se gândi la acel animal de pluș, când se gândi la Emma. Raegan avea dreptate. Era cea mai bună pistă pe care o aveau după trei ani. Nu aveau să renunțe până când nu aveau să o găsească.

Apelă, ridică telefonul la ureche și băgă o mână în buzunarul din față al blugilor în timp ce mergea pe stradă.

Hunt răspunse după ce telefonul sună de două ori.

– Tocmai voiam să te sun, imbecilule!

– Înseamnă că antena mea e bună astăzi.

Hunt râse la vechea glumă, dar umorul se stinse repede când zise:

– Deci se pare că Gilbert a dispărut de pe fața pământului.

Starea de spirit a lui Alec se schimbă doar pentru că fu menționat bărbatul care încercase să-i distrugă viața.

– N-a trecut pe la polițistul lui supraveghetor?

– Nu. Nu l-a văzut nimeni. Verific cu niște cunoștințe mai vechi de-ale lui, dar momentan n-am aflat nimic. FBI-ul a putut să compare biletul de pe mașina lui Raegan cu scrisul lui de mână?

– Nu încă.

– Sigur că nu încă, pentru că rahaturile astea nu se întâmplă așa de repede în viața reală, ci doar la televizor.

Alec n-avea chef să intre în jocul lui Hunt cu prejudecățile lui față de Hollywood.

– Dar Murray? Ai aflat ceva despre accidentul lui? Sau ce făcea înainte să se întâmple asta?

– Da.

Se auziră niște hârtii foșnind, iar Alec își imagină cum Hunt dădea deoparte dosare și maldăre de hârtii de pe biroul lui dezastruos pentru a găsi o bucată de hârtie unde își trecuse notițele. I-am urmărit mișcările înainte de accident.

– A plecat de la muncă pe la 17.30, s-a oprit la o farmacie în centru, apoi a luat-o spre nord-est și a intrat – se auziră mai multe hârtii foșnind – la birourile de caritate de la Copiii Sunt Viitorul Nostru de pe Morris. A stat acolo treizeci de minute, după care a luat-o spre West Hills.

Alec se opri la colț și așteptă să se schimbe culoarea semaforului.

– Ce este Copiii Sunt Viitorul Nostru?

– Este o organizație caritabilă pentru consiliere a tineretului. Fac parteneriate între copii cu probleme și voluntari adulți din comunitate. Un fel de chestie ca fratele mai mare, dar ei pretind că folosesc doar mentori profesionali, de succes, orientați spre afaceri. Stai să văd, pe website-ul lor scrie așa: „Bărbații și femeile de succes din comunitate care au trecut prin verificări viguroase ale trecutului și sunt dedicați să fie un model stabil, pozitiv, destinat să modeleze mințile generațiilor noastre viitoare"

– Asta-i o misiune dificilă.

– Pe bune.

– Și Murray era un mentor voluntar?

– Nu sunt sigur.

– Cine conduce organizația caritabilă?

– Hm... Tot caut asta. Nu-i nimic pe site. Crezi că asta are legătură cu cazurile tale?

– Nu sunt sigur. O să sun la organizația caritabilă mai târziu ca să văd ce pot să aflu. Ce-mi zici de accident?

– Se pare că alcoolul a fost un factor. După ce a plecat de la organizația caritabilă, s-a oprit la un bar, în următoarea oră a băut înăuntru, apoi a plecat. Accidentul s-a petrecut cam la vreo douăzeci de minute după asta.

Poate sau poate nu. Coincidența încă era prea mare că Murray fusese implicat în toate cele trei cazuri ale copiilor dispăruți, iar acum era mort la doar o zi după ce Alec și Raegan încercaseră să vorbească cu el.

Semaforul arătă verde și Alec păși din curbă, în urma unui bărbat în costum și a unei femei cu o rochie florală care era mult prea primăvăratică pentru luna ianuarie în Oregon.

– După ce vor primi raportul toxicologic, ar fi vreo șansă să pui mâna pe el ca să-l văd și eu?

– O să încerc. Am un amic la poliția din Portland care îmi e dator cu un favor. Apropo de favoruri... Care-i treaba cu tine și cu nevastă-ta? Și nu încerca să-mi spui

că nimic, pentru că te cunosc așa de bine, încât știu când minți.

Lui Alec i se strânse stomacul când traversă strada. Hunt era foarte protector cu prietenii lui. Era cel mai mare atu al lui. Fusese alături de el din ziua în care primise hotărârea finală de divorț și văzuse cum vestea îl devastase. Ce nu știa el era că el fusese cel care plecase din căsnicie și că el fusese cel care ceruse divorțul, nu Raegan.

– Asta-i o conversație pentru care cred că avem nevoie de mai mult timp.

– La dracu', omule! Se întâmplă ceva între voi doi. Ce dracu' faci, Alec?

Alec oftă – nu avea chef să discute cu Hunt despre asta acum. Se uită la o femeie de pe partea îndepărtată a trotuarului care ținea un copil care plângea. Făcu ochii mari când zări o siluetă obscură în spatele ei în...

Auzi un pocnet cu o fracțiune de secundă înainte să-i explodeze o presiune în umăr. Corpul lui se dădu înapoi. Telefonul mobil îi zbură din degete. Femeia de pe trotuar urlă și trase copilul spre clădire. Țeasta lui Alec se lovi de caldarâm, dar datorită timpului petrecut în Afganistan și Irak și în punctele fierbinți din lume unde făcuse fotografii pentru Associated Press, știa exact ce-l nimerise.

Un glonț.

Nenorocitul îl împușcase. În lumina zilei, ca un laș, cum mereu fusese.

capitolul 14

Raegan voia să arunce cafeaua peste birou direct în fața bărbatului care îi ținea acum morală. Din moment ce era șeful ei, cu care ea recent o terminase, se gândi că n-ar fi fost cea mai inteligentă mișcare din partea ei.

– Mai mult, zise Jeremy, contrar a ceea ce crezi tu, această televiziune nu este aici să-ți finanțeze agenda personală, oricare ar putea fi aceea. Ți-am dat o misiune, am crezut că lucrai la aceasta și acum aflu că n-ai făcut nimic ca să-mi dai reportajul? Raegan, aici nu merg lucrurile așa!

Era supărat că ea îi dăduse papucii. Se purtase ca și cum nu-i păsa, dar clar îi păsa. Știa și ea asta. Știa că de aceea se lua de ea acum și știa că trebuia să fie înțelegătoare. Dar era greu. Mai ales că el știa că nu era vorba de orice reportaj; era ceva personal pentru ea.

– Jeremy, mi-ai cerut să fac un reportaj și asta fac. Fac cercetări, așa cum știi și tu că se construiește un reportaj.

El își dădu ochii căprui peste cap.

– Tu nu construiești un reportaj. N-ai nici măcar o persoană intervievată pe cameră. Nici măcar nu l-ai sunat pe Larry să te însoțească la aceste așa-zise interviuri.

Larry era cameramanul pe care ea îl folosise deseori în misiuni, iar Jeremy avea dreptate; nu-l sunase pe Larry să i se alăture, pentru că încă nu era pregătită să ia nimănui interviuri pe cameră despre acești copii dispăruți. Nu era sigură că avea să fie vreodată, dar lui nu putea să-i spună asta.

Inspirând pentru a se calma, își aminti să-și păstreze calmul.

– Îl sun pe Larry când sunt gata.

El se ridică în picioare și amestecă dosarele de pe birou.

– L-am sunat eu deja pentru tine. Te așteaptă în sala de conferințe.

– Poftim?

– Am nevoie de ceva pentru știrile de la ora 17.00. El va adăuga legătura ta personală cu povestea. O să ruleze împreună cu înregistrarea despre mașina descoperită de poliție pe Autostrada 26, unde au găsit acel băiețel. Te las să adaugi orice detalii crezi tu că sunt importante

din cercetările tale, dar reportajul se difuzează în seara asta. Când vei avea mai mult, vom da și restul.

Raegan simți o senzație de greață în stomac când se ridică în picioare și-l privi pe Jeremy cum ridică un dosar și-l mută pe birou de parcă terminase cu ea.

– N-a fost niciodată vorba despre reportaj, zise ea pentru sine.

– Ce ai zis?

El ridică privirea. Prin ea trecu șocul că nu văzuse adevărul mai devreme.

– Ideea pentru reportajul ăsta ți-a venit în ziua în care am fost sunată în legătură cu fetița din spital.

– Nu fi ridicolă!

– Ai văzut cum am reacționat la acea veste. Pielea i se înfierbântă, dar nu într-un mod bun. Ai văzut și ai hotărât să te folosești de asta ca să obții un Emmy.

Dumnezeule, avea sens! Se apropiau de sfârșitul lunii ianuarie. Data-limită pentru nominalizările la Emmy era mijlocul lunii martie. Știa că el n-avea alte reportaje emoționante cu care să intre în concursul ăla idiot de știri. I se plânsese de asta săptămâni întregi la întâlnirile lor înainte de acea noapte.

Duse o mână la frunte, simțindu-se ca o proastă.

– Nu-mi vine să cred că te-am crezut.

El lăsă dosarul pe birou și o țintui cu o privire care spunea „Fii serioasă!" Dar ochilor lui căprui le lipsea aceeași concentrare furioasă de mai devreme.

– Îți imaginezi. Du-te să-ți scrii articolul și vorbim când nu ești așa de emotivă!

Nu, nu aveau să discute. Nu avea de gând să-l lase să se folosească de tragedia ei personală pentru a câștiga profesional.

Scoase legitimația de serviciu din haină.

– Îmi dau demisia.

Peste trăsăturile lui trecu o expresie tulburată.

– N-am timp de dramatism astăzi, Raegan. Fă isteri-cale pe timpul tău! Eu am de lucru. Și tu de altfel, așa că du-te să muncești!

Ea clătină din cap, înaintă și lăsă legitimația pe biroul lui. Aterizează cu un bufnet peste dosare.

– Îmi pare rău că te-am rănit. Nu a fost niciodată intenția mea. Și aș fi de acord cu asta dacă ai vrea reportajul pentru ca numele fetei mele să fie în fața publicului, dacă aș crede că vrei să ajuți celelalte familii, dar nu vrei asta. Tu vrei legătura mea personală cu acei copii, nu legătura cu Emma, nu detaliile despre copiii dispăruți. Jeremy, eu nu sunt un reportaj. *Ea* nu este un reportaj. Și nici acei copii nu sunt. Părinții lor merită să știe ce s-a întâmplat cu copiii lor la fel de mult ca mine. Dar nu merită să fie folosiți ca niște pioni într-o întrecere după rating. Așa că demisionez.

Se întoarse, deschise ușa biroului și făcu doi pași în afară înainte să-l audă înjurând și zicând:

– Raegan, vino înapoi!

Ea continuă să meargă, dorindu-și doar să plece din acea televiziune și să se întoarcă la Alec. El nu o urmă. Știa că nu ar fi urmat-o pentru că nu îndrăznea să provoace o scenă în fața angajaților lui.

Venită direct de pe platou, Anna Chapman se apropie în grabă de ea.

– Hei, iată-te! Biletul ăsta a fost lăsat pentru tine la recepție, zise ea fără aer.

Raegan băgă biletul în buzunar fără să se uite la el și dădu colțul spre cabina ei.

– Probabil altă morală de la Jeremy.

Anna se grăbi pentru a ține pasul cu ea.

– V-ați certat?

– N-am făcut nimic.

Raegan se opri la biroul ei, își luă poșeta din sertarul de jos și scoase cheile.

– Raegan, ce se întâmplă?

Anna stătea la intrarea în cabina ei fără să priceapă că Raegan nu avea chef să stea de vorbă.

– Nimic, doar că în sfârșit am văzut lumina.

În spatele Annei se auzi gălăgie. Raegan privi în acea direcție și văzu un grup de oameni în jurul unei femei grizonante, îmbrăcate cu un costum elegant, care părea să fi coborât din paginile revistei *Vogue Senior*.

– Despre ce-i vorba? întrebă Raegan în timp ce-și băga în poșetă balsamul de buze, peria și restul lucrurilor personale de pe birou.

– Oh, aia? Anna privi peste umăr la micul grup și apoi înapoi la Raegan. Miriam Kasdan dă un interviu televizat. Raegan recunoscu numele. Femeia era o mare filantroapă în oraș. Jeremy încerca să o agațe pentru un reportaj de interes special. Deci tu și Jeremy ați terminat-o definitiv? Chloe Hampton a zis că acum câteva zile a fost chiar supărat după ce ai fost tu aici.

Raegan simți un pic de vinovăție, dar dispăru repede când își aminti felul în care Jeremy voia să se folosească de Emma pentru rating. Luă fotografia înrămată a Emmei din colțul biroului și o băgă în geantă.

– Uite, Anna, eu chiar trebuie să plec.

Telefonul îi vibră în poșetă. Raegan îl scoase când trecea pe lângă Anna și o lua spre lift.

– Sunt Raegan.

– Raegan, sunt Ethan.

– Hei, Ethan. Raegan simți un fior de îngrijorare pe coloană când își dădu seama că vocea lui era încordată. Ce s-a întâmplat? Este totul în regulă?

– Nu.

Picioarele i se opriră.

– Ce s-a întâmplat?

– Alec.

I se scurse sângele de pe față și strânse telefonul până ce i se albiră degetele.

– Ce s-a întâmplat?

– A fost împușcat. Ambulanța îl duce chiar acum la Urgențe.

– Sunt bine. Nici măcar nu mă doare. Alec se așeză în fund pe targă în sala de la Urgențe, tresări la durerea pe care nu voia ca doctorul și asistenta să o vadă și încercă să stea. Puneți-mi un bandaj și dați-mi drumul!

Asistenta care scria la calculator în colțul încăperii veni și-l împinse la loc, în timp ce doctorul, care părea să aibă în jur de 40 de ani, scoase bandajele puse de paramedici în ambulanță. Alec simți alt junghi de durere în umăr, făcându-l să scrâșnească din dinți.

– Domnule, trebuie să te calmezi sau va trebui să te sedăm.

Durerea se înfipse în pieptul lui Alec când coloana i se lovi de saltea. Durerea din umăr din cauza acelui glonț și cea din spatele capului unde se lovise de caldarâm erau groaznice, dar erau cele mai mici griji ale lui acum. Nu avea telefonul mobil, nu știa unde era sau ce se întâmplase cu el. Nu putea să sune pe nimeni ca să se ducă să o găsească pe Raegan și era gata să urle dacă asistenta agasantă nu-i dădea drumul mai repede ca să se poată asigura că Raegan era bine.

Se chinui să aibă răbdare în timp ce încerca să stea nemișcat pentru ca doctorul să se poată uita la brațul lui.

– Bine, dar faceți-o repede! Trebuie să plec de aici.

– Nu pleci nicăieri până ce nu ne asigurăm că nu-i mai serios decât pare, zise doctorul către el. Hai să-i punem o perfuzie cu antibiotic! Vreau și radiografii la umăr ca să fim siguri că n-a rămas șrapnel, zise către asistenta care îl ținea pe Alec.

– Da, doctore.

Asistenta ieși din cameră în timp ce doctorul se uită la umărul lui Alec și îi puse din nou un bandaj.

– Vom şti mai multe după ce facem nişte radiografii. Va veni cineva să te ia în câteva minute.

Radiografiile aveau să dureze ore. Panica îi cuprinse pieptul şi-l strânse ca un piton.

– Măcar lăsaţi-mă să folosesc un telefon. Este important. Soţi...

Pe hol se auziră paşi. Alec ridică privirea exact când Raegan epuizată apăru în uşă, cu părul ei roşcat în jurul feţei, cu ochii mari şi speriaţi, cu haina atârnându-i pe un umăr şi în jos pe braţ de parcă nu avusese timp să o îmbrace ca lumea.

– Oh, Dumnezeule, Alec! Privirea ei se mută de la umărul bandajat la doctor şi înapoi la el în timp ce intră grăbită în cameră şi ocoli patul spre partea lui nerănită. Eşti bine? Se uită la doctor. Este bine?

– Raegan.

Uşurarea căzu peste Alec precum o cascadă. Se întinse spre ea cu braţul sănătos imediat ce ea fu aproape, ignorând junghiul ascuţit de durere din braţul rănit, şi îşi petrecu braţul strâns în jurul ei pentru a se asigura că ea era bine, că idiotul nu ajunsese şi la ea.

– O să fie bine. Doctorul îşi sprijini mâna pe patul lui Alec. Pare să fie afectat mai mult ţesut moale. Glonţul fie a ricoşat din muşchiul braţului exterior, fie a trecut prin el. Vom şti mai multe după ce vom face câteva radiografii. Se uită la Alec. Mai ai nevoie de telefon sau eşti bine acum?

– Sunt bine, respiră Alec, uitându-se la Raegan şi strângându-i mâna.

– Bine. Doctorul se retrase, îşi scoase mănuşile şi le aruncă în coşul de gunoi de lângă uşă. Asistenta îţi va pune o perfuzie, apoi cineva te va duce la radiologie. După aceea, te coasem şi poţi să pleci.

– Mulţumesc, zise Alec, concentrat încă asupra lui Raegan, uşurarea fiind aşa de dulce încât alunga durerea.

Cu ochii mari și fără să se concentreze complet, Raegan se uită spre ușă în timp ce doctorul pleca.

Imediat ce plecă, Alec se așeză mai drept, tresărind din cauza durerii din umărul rănit și o trase în jos ca să o țină lângă el.

– Oh, Dumnezeule, Alec! Ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui și-l ținu la fel de strâns. Când m-a sunat Ethan și mi-a zis că ai fost împușcat, am crezut...

– Știu.

Slavă Domnului că era la telefon cu Hunt când se petrecuse mizeria asta. Și slavă Domnului că fusese conștient să-i spună lui Hunt unde era. Hunt îl sunase pe Ethan imediat după ce sunase la 911.

Înghiți nodul din gât, închise ochii și inspiră parfumul ei dulce, nemaisimțind durerea din umăr, nemaisimțind durerea de la ceafă, nemaisimțind altceva în afară de ea. Și el crezuse la fel – că sosise clipa, că totul se termina, că nu o mai putea vedea niciodată. Gâtul i se uscă. Nu era pregătit să renunțe la ea. Știa că nu avea să fie niciodată.

– Sunt bine, zise el, luptându-se cu vocea frântă. Știind că trebuia să o liniștească pe ea... și pe el. Înghiți greu. Nu-i decât o zgârietură.

Referința lui idioată la Monty Python scoase din pieptul ei un sunet pe jumătate râset, pe jumătate mormăit. Desprinzându-se, ea se așeză lângă el pe marginea tărgii. Dar în ochii ei verzi sclipitori nu era amuzament când se uită la el cu adevărat îngrozită.

– Dacă ar fi fost câțiva centimetri mai la stânga...

– Dar n-a fost. El îi strânse mâna. Sunt bine, Raegan.

Asistenta veni cu perfuzia, atrăgându-i atenția. O agăță de bară și se învârti prin cameră, aducând materiale.

– Nu te speria! Alec se uită la Raegan. Este doar ca măsură de precauție.

Ochii lui Raegan se umplură de lacrimi.

– Am crezut că te-am pierdut. Chiar după ce te-am regăsit.

În gâtul lui se adunară emoțiile pentru că ea îl putea iubi așa de mult după tot acest timp. Pentru că era al naibii de norocos să o aibă în viața lui. Pentru că fusese un prost să o lase vreodată să plece.

Petrecându-și din nou brațul sănătos în jurul ei, o trase lângă el și o ținu aproape.

– Nu o să mă pierzi. Niciodată, bine? O sărută pe tâmplă. Nu plec nicăieri.

Ea încuviință din cap și-l ținu strâns, trăgându-și nasul și luptându-se, știa și el, cu lacrimile care voiau să o copleșească.

Asistenta își drese vocea.

– Îmi pare rău că vă întrerup, dar trebuie să-i pun perfuzia și am nevoie de brațul sănătos ca să fac asta.

– Oh! Raegan se ridică repede și-i dădu drumul lui Alec, ștergându-și obrajii cu mâinile tremurânde. Sigur.

Se mută pe partea cealaltă a patului, aproape de umărul lui rănit, și privi în jos. Pe trăsăturile ei se văzu că îi era rău în timp ce asistenta lega un bandaj elastic în jurul brațului lui sănătos și căuta o venă.

– Raegan, uită-te în altă parte! I se face rău din cauza sângelui, zise el către asistentă.

Asistenta ridică privirea.

– Puteți aștepta pe hol dacă vreți. Vă chem când termin.

Raegan își încrucișă brațele peste piept.

– O să fiu bi...

Dincolo de ușă se auziră iarăși pași și Alec se uită în acea direcție chiar când Hunter O'Donnell băgă capul lui brunet după colț.

– Hei! Pot să intru?

– Hunt. Alec respiră mai ușor. Da, intră și blochează-i vederea lui Raegan ca să nu vadă asta.

Raegan se încruntă.

– Sunt bine.

Nu, nu era bine. Emoțional era tulburată și încă tremura. Ignorând sprâncenele ridicate ale lui Hunt și întrebarea lui nerostită „Ce dracu' caută ea aici?", Alec zise:

– Nu vreau să leșine.

Îmbrăcat în blugi, o cămașă neagră cu nasturi și o haină de piele, Hunt intră în cameră și se opri între Raegan și pat.

– Îmi amintesc de asta. N-ai ajuns să ai nevoie de propriile radiografii? Au crezut că ți-ai spart capul când te-ai lovit de targa aia.

– A fost doar un cucui, zise Raegan cu o notă de iritare în voce.

Hunt chicoti.

– Ce cucui!

Raegan oftă.

– Ethan a zis că vorbeai la telefon cu Alec când s-a întâmplat. Poliția l-a prins pe cel care a făcut asta? Au vreo pistă?

Alec tresări când asistenta îi băgă cateterul în venă.

– Nu știu. Hunt își băgă mâinile în buzunarele din față ale blugilor. Sunt sigur că vor ajunge destul de curând aici ca să-i ia declarația lui Alec. Se uită peste umăr la Alec în timp ce asistenta îi desfăcea cordonul elastic de pe braț. Îți amintești ce s-a întâmplat?

– Da, îmi amintesc. Maxilarul lui Alec se încleștă, când asistenta puse un plasture peste perfuzie. Îmi amintesc totul, chiar și fața idiotului.

– L-ai văzut?

Hunt se întoarse spre Alec. În spatele lui, Raegan veni mai aproape, uitându-se la perfuzia lui și apoi repede înapoi la fața lui.

Alec încuviință din cap.

– A fost John Gilbert.

Culoarea se scurse din obrajii lui Raegan.

– Ești sigur?

– Absolut.

O trădare amară îl străbătu pe Alec când ridică privirea spre Raegan. Avea o grămadă de motive să-l urască pe John Gilbert, o grămadă de motive să bănuiască faptul că acesta fusese implicat în dispariția Emmei, dar niciodată într-un milion de ani nu s-ar fi așteptat ca tatăl lui – carne din carnea lui și sânge din sângele lui – să încerce să-l omoare cu sânge-rece în mijlocul unei străzi din centrul orașului.

Alec văzu roșu în fața ochilor și vru să ia mâna lui Raegan pentru a se liniști, dar ea stătea lângă umărul rănit, iar asistenta încă umbla la perfuzia lui. Făcu un efort să se uite la Hunt, să se concentreze asupra faptelor, nu asupra urii ce fierbea în el.

– Traversam strada, vorbind cu tine la telefon, când am auzit plângând un bebeluș mai încolo pe trotuar. Am ridicat privirea și atunci l-am văzut. Stătea chiar în spatele femeii cu copil, la intrarea spre o alee.

– Le-ai spus polițiștilor? îl întrebă Hunt.

– Da. Dar până când au ajuns ei acolo, el plecase de mult. Ar fi trebuit să mă aștept la așa ceva. Alec clătină din cap, simțindu-se ca un idiot. El i-a lăsat acel bilet lui Raegan. El a atacat-o pe alee și a amenințat-o. Eu doar mă bucur că am fost eu și nu ea.

O văzu cu coada ochiului pe Raegan cum scoase ceva din buzunarul hainei și privi în jos. Obrajii ei pălirăși mai mult. Când Alec se uită la ea, îngrijorarea se infiltră, amestecându-se cu ura.

– Ce e?

– Eu... Ridică bucata de hârtie. Cineva mi-a lăsat asta la recepția televiziunii. Eu... nu m-am gândit s-o citesc până acum.

Îi dădu hârtia lui Hunt, acesta o citi și se încruntă, apoi o ridică să o vadă și Alec. Pe pagină era doar un rând scris.

N-ai ascultat. Poate că astăzi în sfârșit o s-o faci.

Furia fierbea în Alec, o furie familiară legată de ani de abuzuri și provocări, doar că acum era alimentată de ceea ce se petrecuse în acea zi și de faptul că idiotul se dusese la Raegan.

– Este scrisul lui Gilbert. Ridică privirea spre ea. A fost la tine la televiziune?

– Nu știu. Eu nu l-am văzut niciodată.

Hunt scoase telefonul mobil din blugi.

– Îl sun pe tipul de la Poliția Portland și-i cer să trimită pe cineva la KTVP să ia o declarație. Cine ți-a dat biletul, Raegan?

– Anna Chapman.

Hunt încuviință din cap și ieși din cameră ca să aibă semnal.

Când rămaseră singuri, Alec se uită la Raegan și văzu că își acoperise fața cu mâinile. Un pic din furia lui se mai diminuă, fiind înlocuită de un val de ușurare că Gilbert nu o atinsese.

– Hei, zise el încet, disperat să se întindă după ea, dar nefiind încă în stare, pentru că ea se afla pe partea lui rănită. Totul e bine.

– Nu-i bine. Ea își coborî mâinile. Tu mi-ai spus că a fost el, iar eu nu te-am ascultat. Când a lăsat biletul acela, când... Arătă spre propria față, incapabilă să rostească. Nu am vrut să cred că ar putea fi el, așa că am ignorat asta. Este tatăl tău. Tații n-ar trebui să facă genul ăsta de lucruri. Și acum tu ești în patul ăsta și...

– Nu face asta!

Ea își șterse cu furie obrazul.

– Ce să nu fac?

– Nu te învinovăți! Dacă vrei să dai vina pe cineva, dă vina pe el.

– Nici măcar nu se știe unde este, Alec. Și dacă a avut legătură cu toți acei copii dispăruți...

– Atunci o să-l prindem. Raegan, nu-i un om inteligent. Este un traficant de droguri și un drogat. Dacă

e implicat în indiferent ce-o fi asta, îți garantez că nu este el creierul. El e o gorilă, iar gorilele fac greșeli. Ca astăzi. Azi a făcut o greșeală imensă. Îți garantez că nu i-a zis nimeni să tragă în mine. A făcut-o pentru că acum câteva zile m-am dus să-l văd. Se hrănește din rahaturi din astea, știind că mă afectează. Alec ridică ochii la chipul ei îngrijorat. I se făcu greață pentru că avea un presentiment că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă el nu s-ar fi dus la acea pușcărie. Eu am declanșat asta. Eu i-am spus că făceam cercetări legate de cazurile acestor copii dispăruți, și el a profitat de asta pentru că știa că mă va afecta. La fel cum știe că mă afectează dacă se ia de tine pentru că încă te iubesc. Dacă nu m-aș fi dus să-l vizitez, mă îndoiesc că ți-ar fi lăsat acel bilet pe mașină. Nu te-ar fi atacat - i se strânse stomacul la gândul cu John Gilbert singur cu ea - pe acea alee. Astăzi n-ar fi venit la tine la televiziune.

Ea veni mai aproape de pat și se așeză lângă brațul lui rănit.

- Dacă e adevărat, atunci de ce să facă asta? De ce să încerce să te omoare?

- Nu sunt sigur că încerca să mă omoare. Cred că a vrut doar să-mi spună că ar putea dacă ar vrea.

Când fruntea ei se încreți, trădând o îndoială evidentă, el își puse mâna peste mâna ei și-i strânse degetele, chiar dacă asta îl făcu să resimtă durerea învolburându-se în sus prin rana din umăr.

- N-ar fi palpitant să mă omoare așa cum este să mă chinuie. Trage bine. Când eram mic, obișnuia să mă ducă în pădure ca să poată trage în cutii de bere cu pistolul. De câteva ori m-a pus să țin vreo două. M-a speriat îngrozitor, dar niciodată n-a ratat. Lui i se părea foarte amuzant. Vrea să mă sperie, Raegan. De asta a venit după tine. De asta a făcut-o. Azi, când a tras era la vreo douăzeci de metri distanță de mine. Dacă ar fi vrut să mă omoare, nu mă îndoiesc că ar fi putut.

Raegan închise ochii, pe chipul ei citindu-se un adevărat supliciu. Asta îl făcu pe Alec să se ridice. Se strâmbă de durere, dar ridică brațul sănătos și își petrecu mâna în jurul gâtului ei, apoi își sprijini fruntea de a ei.

– Nu-ți face griji, bine? Ce a făcut astăzi a fost o mișcare proastă. Poliția va fi pe urmele lui acum. Asta-i bine, Raegs. Îl vor prinde. Nu-i suficient de inteligent să se ascundă mult timp. Și când îl vor găsi, vom ști ce a făcut și cum este implicat în toate astea. Nu va mai putea să ne rănească.

– Și dacă te înșeli? șopti ea. Dacă nu-l vor găsi niciodată?

Lui Alec i se strânse stomacul. Știa totuși pe cineva care știa unde să-l găsească pe Gilbert. Îi dăduse numele ei lui Hunt, dar când Hunt o contactase, ea îi spusese că nu-l văzuse pe Gilbert de mai bine de un an. Alec bănuia că mințea, știa că ea mereu îl acoperea pe Gilbert, dar nu se dusese să vorbească cu ea pentru că nu voise să o lase singură pe Raegan. Nici nu voise vreodată ca ea să vadă cocina în care crescuse.

Dar nu mai putea să o ignore. Ar fi făcut orice ca Raegan să fie în siguranță, chiar să-și înfrunte vechii demoni din copilărie, indiferent cât de dezgustător putea să fie.

Cu gâtul uscat, zise:

– Dacă nu-l vor prinde până ce ieșim de aici, am o idee unde să căutăm.

Raegan înălță capul și se uită în ochii lui.

– Unde?

Alec îi zări în ușă pe Ethan și pe mama lui. Nu mama care îl născuse, ci mama care îl crescuse și-i arătase adevărata semnificație a iubirii.

– Alec? îl întrebă Raegan.

Ethan chemase clar toată familia. Lucrurile urmau să fie un haos. Trase o gură de aer, care nu-l făcu deloc să se simtă mai bine și se concentră din nou asupra lui Raegan.

– La Charlene Briggs. Femeia despre care cândva am crezut ca un prost că era mama mea.

Raegan își simțea nervii zdruncinați și tensionați ca un fir electric care se rupea.

Se uită la Hannah, care îl privea pe tehnicianul de la imagistică în timp ce omul scotea patul lui Alec din cameră și o lua pe hol pentru a-i face radiografii la umăr. Femeia intrase și preluase controlul situației ca un medic de urgențe cu experiență, așa cum era. Nu conta că nu era spitalul ei sau că fiul ei se plângea că era un bărbat de 32 de ani care n-avea nevoie ca mama lui să meargă cu el. Hannah știa ce trebuia făcut și acționa. Iar Raegan își dorea la rândul ei să aibă tăria de a face același lucru în acel moment.

Dar n-avea idee de unde să înceapă.

Peste rezerva goală se lăsase tăcerea când ieșise Ethan să-i sune pe tatăl lor și pe ceilalți frați ca să le spună că Alec avea să fie bine. Și cum Hunt încă era într-un apel cu poliția din Portland pentru a verifica locația lui John Gilbert, Raegan rămăsese singură. Se așeză pe scaunul din plastic albastru de lângă perete și încercă să-și calmeze nervii, dar nu putea. Și nu ajuta nici felul în care mâinile continuau să-i tremure.

„Fii puternică! Poți să treci peste asta."

Da, doar că de data asta mantra internă nu funcționa. Alec ar fi putut să moară din cauza ei. Ar fi putut să moară și ea ar fi putut să-l piardă din nou.

Se cutremură și își lăsă capul în mâini. În urmă cu o oră credea că lucrul cel mai traumatizant din viața ei era că își dăduse demisia. Acum i se părea un nimic în comparație cu asta.

– Poliția se duce la KTVP ca să ia o decla... Vocea lui Hunt se opri și ghetele îi scârțâiră când se opri în ușă. Unde-i Alec?

„Fii puternică..."

– L-au dus la radiografie, răspunse Raegan fără să ridice capul, concentrându-se doar să respire ca să nu-și piardă complet cumpătul în fața celui mai bun prieten al lui Alec.

Tăcere. Apoi Hunt zise:

– Ești bine?

Nu, nu era bine. Bărbatul pe care îl iubea aproape că fusese omorât pentru că ea nu se putea opri să caute răspunsuri pe care era posibil să nu le găsească niciodată. Pe lângă asta, nu putea să scape de dubiile ce o asaltau. Dubii pe care cu greu reușise să nu le dea glas de-a lungul anilor pentru că, dacă le-ar fi dat glas, ar fi frânt-o. Cele care șopteau deja: „Dacă te înșeli? Dacă e deja moartă? Ești dispusă să-l pierzi și pe Alec?"

– Raegan?

Ceva moale îi atinse cotul și își dădu seama că Hunt stătea pe scaunul de lângă ea, nesigur ce să spună sau să facă, dar ea nici măcar nu-și putea înălța capul.

– Sunt bine. Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii și-i alunecară peste gene înainte să le poată opri. Chiar sunt... bine.

– La dracu'! Hunt puse un braț în jurul umărului ei și o trase în mod ciudat spre el. O bătu peste umăr în timp ce ea se lupta cu lacrimile inutile care nu voiau să se oprească. O să fie bine. Totul o să fie bine. Alec este bine.

– Știu asta.

Își trase nasul, urând că ceda tocmai în fața lui Hunt dintre toți oamenii, dar neputând să se oprească. Simți o greutate gata să se prăbușească în jurul ei. Își dorea așa de mult ca Emma să fie în viață, dar cu ce cost? Nu-l putea pierde din nou pe Alec. Nu din cauza încăpățânării ei.

Își șterse lacrimile stupide, urlându-și să *fie puternică* și se îndepărtă.

– Știu că va fi bine, dar n-ar fi aici dacă n-aș fi fost eu.

– Cum ți-ai dat seama? N-ai apăsat tu pe trăgaci.

– Nu, doar i-am dat lui John Gilbert un motiv să o facă.

Hunt mijii ochii căprui.

– Despre ce vorbești?

– Nu știu. Își șterse lacrimile inutile. N-avem nici o dovadă că Emma este în viață.

– Nu, zise el cu precauție. Dar nici o dovadă că nu mai este în viață.

Umerii lui Raegan se prăbușiră.

– Știu asta. Doar că... Clipi repede și privi prin încăpere, urând ce urma să spună. În acești ultimi ani m-am agățat așa de strâns de ceva, mi-a fost teamă că, dacă îi dau drumul, voi cădea într-un abis. Că voi înceta să exist. Și am încercat așa de tare ca să mă asigur că nu se întâmplă asta, încât am lăsat ca totul în jurul meu să se prăbușească – relația cu părinții mei, prieteniile, chiar și căsnicia. Lacrimile se adunară din nou și închise ochii din cauza înțepăturii și clătină din cap. Nu pot permite ca această credință să-l distrugă pe Alec.

– Stai așa! Hunt o apucă de brațe și o întoarse cu fața spre el. Mai ușor. Hai să începem cu începutul... Părinții tăi... Eu nu știu multe despre ei, doar că o dată Alec mi-a zis că mereu ai avut o relație tensionată cu ei. Dacă nu au fost alături de tine în ultimii ani, atunci e problema lor, nu a ta. Prietenii tăi? Pot să-ți spun din experiență că prietenii nu știu mereu ce să spună sau să facă atunci când dispare un copil. Sunt convins că destrămarea unor prietenii nu a fost din vina ta, iar dacă acei oameni te-au abandonat, atunci nu-ți erau prieteni adevărați. Și în ce privește căsnicia ta... Trebuie să-ți amintești că este nevoie de doi oameni ca un mariaj să funcționeze, așa cum este nevoie de doi să-l termini. Tu îți iubești copilul, Raegan. Vrei ca ea să fie bine. Nu-i greșit să crezi că este în viață.

Inima lui Raegan se strânse.

– Și Alec a iubit-o.

– Da... Buzele lui Hunt se lăsară în jos când el îi dădu drumul pentru a-și sprijini antebrațele pe genunchi. Alec are probleme. Știm amândoi asta. El a făcut față dispariției Emmei în singurul mod în care a știut. A fost modul corect? Sigur că nu. Dar nu mai este acel tip. Și dacă asta contează, din ce mi-a spus Alec despre aceste cazuri, cred că începe să gândească la fel ca tine.

De asta îi era și ei teamă. Inima o înjunghie așa de puternic, încât fu nevoită să respire, suportând durerea.

– Și dacă eu mă înșel? Alec începe deja să creadă că dispariția Emmei are legătură cu aceste cazuri și, indiferent ce spui tu, este vina mea. Eu i-am cerut să cerceteze împreună cu mine copiii dispăruți. Eu l-am împins să ancheteze cazuri la care altfel nu s-ar fi uitat de două ori. Nu, n-am apăsat eu astăzi pe trăgaci, dar dacă Gilbert este implicat în toate astea, atunci în mod indirect eu i-am dat un motiv să se ia de Alec. Eu l-am pus pe Alec în pericol din cauza a ceva la care nu pot renunța. Nu vreau să mai fac asta.

– Poliția îl va prinde pe Gilbert. Nu se poate ascunde după fapta de azi. Fac pariu că deja este pe fugă. A dat-o în bară, Raegan. Știu că nu crezi, dar ce s-a întâmplat astăzi probabil că a fost un lucru bun.

– Nu mă refer la faptul că Alec a fost împușcat.

Confuzia îi încruntă sprâncenele lui Hunt.

– Atunci la ce te referi?

Ea inspiră tremurând, dar asta nu-i ușură presiunea zdrobitoare din piept.

– Dacă Alec începe să spere că Emma este în viață, iar la finalul acestei anchete descoperim ceva îngrozitor? Crezi că ar putea să suporte așa ceva? Pentru că eu nu sunt sigură că poate. Ethan mi-a spus ce a încercat Alec să facă după divorț. Astăzi, când am aflat că a fost împușcat, eu doar... Clipi repede ca să-și alunge lacrimile. Eu știu că sunt două evenimente diferite. Nu sunt

nebună. Dar tot timpul cât am stat cu el lângă acel pat, chiar dacă știam că era bine, nu puteam decât să văd imaginea lui în bucătărie cu acea sticlă și acea – înghiți greu și abia rosti cuvântul – armă. Nu pot să fiu iar motivul pentru asta. Nu pot permite ca nevoia mea de a crede să-l distrugă.

Hunt oftă și se uită în podea. Rămase tăcut așa de mult, încât Raegan nu era sigură că mai era acolo. Dar apoi o surprinse când vorbi.

– Eu știu că mereu ai crezut că nu te plac, Raegan. Vreau să știi că nu-i adevărat. Eu cred că ești inteligentă, isteață și amuzantă. Cred că ești o femeie chiar grozavă. Niciodată n-am crezut că nu ești destul de bună pentru Alec. De fapt, mereu am crezut opusul.

Nu era sigură încotro se îndrepta el, dar curiozitatea îi oferi timp să se adune și să asculte. Ștergându-și lacrimile, se uită la el și aștepta.

– Alec, zise Hunt, privind în tavan de parcă încerca să găsească vorbele potrivite, are o personalitate dependentă. De asta a apelat la alcool când era copil și de asta se chinuie de atunci. De asta a devenit dependent de o carieră care îl trimite în locuri periculoase pe tot globul și nu renunță. Și de asta s-a îndrăgostit așa de tare de tine când v-ați cunoscut. Se întoarse să se uite la ea. Eu am locuit cu el în colegiu. L-am văzut ieșind cu nenumărate fete. Niciodată nu l-am văzut îndrăgostindu-se așa de tare și repede cum a făcut-o cu tine. Tu ai devenit noua lui dependență. Ai umplut acel loc gol din interiorul lui într-un fel în care alcoolul n-a putut să o facă niciodată. Și când a fost grozav, a fost la un maximum pe care el nu l-a cunoscut niciodată înainte. Dar că n-a fost și când s-a întâmplat cu Emma... Hunt privi prin încăpere, cu o expresie sumbră. Trebuie să știi că nu-l rodea doar vinovăția că el fusese cu ea în acea zi. Nu era doar că ea nu mai era. A iubit-o – ai dreptate –, *încă* o iubește, la fel de mult ca orice părinte. Tu ai fost motivul. Când

a trebuit să-ți spună că ea a dispărut, când a văzut cum ți-a frânt inima... Asta l-a dărâmat atunci. Clătină din cap. Dacă ai fi fost oricare dintre acele fete cu care ieșea, cred că ar fi trecut peste asta. Ar fi suferit îngrozitor. I-ar fi fost teribil de dor de Emma și tot ar fi purtat cu el o tonă de vinovăție pentru că era acolo când ea a dispărut, dar cred că ar fi găsit o cale prin suferință. Poate că astăzi ar fi crezut la fel ca tine că Emma este pe undeva. Dar pentru că erai tu, nu s-a întâmplat asta.

Lacrimile umplură iarăși ochii lui Raegan, începțoșându-i vederea. Adevărul cuvintelor lui o lovi puternic și-i tăie respirația.

– Te iubește mai mult decât ar trebui, zise Hunt simplu. Mai mult decât este sănătos. Mereu te-a iubit. Am văzut asta înainte și nu m-am băgat pentru că nu era treaba mea. Dar acum... Ei bine, tu ai întrebat. Se întoarse și-i întâlni privirea. Ar supraviețui dacă și-ar face speranțe cu Emma, ca apoi să-i fie distruse? Da, eu cred că ar putea. Însă n-ar supraviețui dacă ți-ar frânge iarăși inima. Și nu știu cum poți să oprești asta dacă lucrurile nu vor ieși cum vrei tu...

Se opri și privi din nou spre podea, iar în timp ce Raegan se chinuia să respire, știa că el voia să o scutească de și mai multă suferință. Dar nu voia să fie salvată de asta. Nu mai voia. Trebuia să înfrunte faptele și să înceteze să fie orbită de speranță, pentru că nu era vorba despre ea. Era vorba despre Alec...

Și asta era realitatea. În Statele Unite, un copil dispărea sau era răpit la fiecare 40 de secunde. Străinii răpeau mai mult fete decât băieți. În răpirile nonfamiliale, 20% din copiii raportați la Centrul Național pentru Copii Dispăruți și Exploatați nu erau niciodată găsiți în viață. Și 74% din copiii care până la urmă erau omorâți piereau în primele trei ore de la răpire.

Raegan știa aceste date pe dinafară. Și le imprimase în creier după dispariția Emmei. Și concluzionase

că fiica ei nu era în acele statistici pentru că nu aveau nici o dovadă de nici un fel. Timp de trei ani, continuase datorită credinței oarbe, crezuse că Emma avea să fie până la urmă în cei 80% găsiți în viață. Chiar se convinsese că Emma trecuse de fereastra de trei ore pentru că cealaltă opțiune era prea groaznică pentru a fi luată în calcul. Dar acum... Acum nu știa ce să creadă. Un animal de pluș găsit în portbagajul unei mașini nu însemna nimic. Cu fiecare zi care trecea, șansele lor de a o găsi în viață, sănătoasă și întreagă scădeau. Și era îngrozitor de speriată să continue această anchetă dacă doar aveau să afle că Emma chiar era moartă. Pentru că știa că asta i-ar fi frânt inima. Și în mod inevitabil l-ar fi distrus pe Alec.

– Hei! Mâna lui Hunt se așeză ușor peste mâna ei. Probabil am fost brutal de onest. Îmi pare rău.

– Nu. Ea clătină din cap și își trase nasul. Ai dreptate. Ai dreptate întru totul. Eu doar... nu știu ce să fac.

– Nu cred că poți să faci ceva. Nu acum, oricum. Îi strânse mâna. Și, la dracu', eu sunt ultimul care ar trebui să dau sfaturi despre relații. Doar vorbește cu el despre temerile tale. Dacă acum trei ani el s-ar fi deschis în fața ta, poate că lucrurile ar fi fost diferite. Voi, femeile, o faceți mai bine decât noi, bărbații. Noi suntem programați să ținem totul în interior. Nu-l lăsa să se afunde în întuneric când lucrurile vor deveni dificile! Ai grijă să știe că nu e singur. Și, pentru Dumnezeu, dacă există vreo șansă să nu-l iubești la fel de mult cum te iubește el, atunci pleacă acum! Înainte ca lucrurile să scape de sub control.

Ea încuviință din cap, uitându-se la mâinile lor unite. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era că îl iubea pe Alec cu toată ființa ei. Dar până și asta o speria acum.

Oftând, Hunt îi dădu drumul și se ridică în picioare.

– Uite, cum Alec are toată familia aici și cum se pare că în curând vor apărea mai mulți, eu plec. O să fii bine?

Ea încuviință din cap și încercă să nu-i tremure vocea când vorbi:

– Da.

Dar își dădu seama că dăduse greș când el se încruntă.

– Spune-i lui Alec că îl sun când aflu ceva de la tipul meu de la poliția din Portland.

– Bine. Mulțumesc, Hunt.

El îi zâmbi trist și apoi ieși din rezervă. Rămasă singură, mintea lui Raegan trecu peste ultimele zile. Găsirea animalului de pluș. Faptul că îl auzise pe Alec crezând că Emma putea să fie în viață. Mărturisirea lui că voia a doua șansă și că o iubea. Că mereu o iubise.

Erau cuvintele pe care tânjise să le audă timp de trei ani și voia și ea acea a doua șansă pentru ei mai mult decât ar putea vreodată să o exprime în cuvinte. Dar nu dacă însemna că într-o zi putea să-l piardă definitiv.

capitolul 15

– Asta-i o idee proastă. Stând în camioneta lui Alec, Raegan își încordă maxilarul, își încrucișă brațele la piept și strânse din buze. N-ai nevoie de stresul ăsta peste toate celelalte. Poliția poate vorbi cu ea la fel de bine ca tine. Ar trebui să fii acasă odihnindu-te și clar n-ar trebui să conduci.

Alec încercă să nu se enerveze că ea nu-l susținea și se uită prin parbriz în timp ce conducea. Trecuseră deja prin asta de câteva zeci de ori.

– Brațul meu este bine. Ai auzit ce a spus medicul. Atât timp cât îmi iau pastilele de durere, pot să revin la rutina normală.

Ea pufni și se uită afară la peisajul în trecere.

– Asta nu-i rutina ta normală și nu-mi pasă ce a zis medicul. Tot în pat ar trebui să fii.

– Aș fi – îi zâmbi, sperând să-i schimbe starea de spirit –, dar cineva n-a stat acolo cu mine.

În loc să se uite la el, cum ar fi vrut ca ea să facă, Raegan se încruntă și continuă să se uite pe geam.

Oftând, el se concentră asupra drumului și își zise să nu-i interpreteze starea. Dar îi era greu să nu facă asta. De când fusese externat, ea se purta ciudat. Trecuseră două zile în care-și petrecuse mare parte din timp în apartamentul ei, ea așteptându-l. Noaptea se băgase în pat cu el și-l cuprinsese în brațe, dar în timpul zilei îl lăsase singur în timp ce făcuse curat în apartament, spălase rufele murdare sau lucrase pe laptop. Nu vorbise niciodată despre acei copii dispăruți, nici măcar pe Emma nu o menționase. Și de fiecare dată când el spusese să-l contacteze pe Bickam de la FBI pentru a afla dacă știa ceva despre acel animal de pluș, ea îi spusese că avea să sune cineva când avea informații de dat și că trebuia să aibă răbdare.

Lui Raegan Devereaux nu-i stătea în fire să fie răbdătoare. Lui îi plăcea nerăbdarea ei. Îi plăcea că știa ce voia și se ducea după acel lucru, chiar dacă uneori el nu era de acord. Dar cu asta era de acord. De când văzuse acel animal de pluș, dorise să-și extindă cercetările și să-și găsească fata. Doar că acum Raegan era cea care tărăgăna.

Știa că o speriase ce i se întâmplase lui, dar instinctul îi spuse că era mai mult de atât. Ceva o rodea. Ceva ce nu discuta cu el.

O luă la stânga pe un drum neasfaltat, presărat cu gropi. Camioneta se zdruncină, făcându-l să simtă un junghi ascuțit de durere în braț. Tresări, dar mască durerea repede pentru ca ea să nu poată vedea.

– Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat la KTVP acum câteva zile. Este totul în regulă? Cum ea nu-i răspunse, el o privi. Raegan?

– Totul e bine.

– Bine.

Iată-l! Cuvântul lui preferat. Clar se întâmpla ceva cu ea.

Ridicând piciorul de pe accelerație, trase camioneta pe marginea drumului neasfaltat și opri motorul.

– Ce faci? Sprâncenele ei se unire. S-a întâmplat ceva cu camioneta?

Vocea ei ridicată la această posibilitate era un pic cam prea plină de speranță, făcându-l să fie și mai bănuitor.

– Nu-i nimic în neregulă cu camioneta. Se răsuci spre ea, ignorând durerea din braț. Dar ceva este în neregulă cu tine, așa că spune tot!

Umerii ei căzură. Se concentră la ce era dincolo de parbriz, atentă să-și ferească ochii de ai lui, observă el.

– Sunt bine. Hai să continuăm!

– Nu până ce nu vorbim. Te porți ciudat și vreau să știu de ce.

Ea își încreți buzele, dar nu se întoarse spre el.

Abordarea directă clar nu funcționa. Trebuia să încerce să flirteze.

– Ridurile ale mici dintre ochii tăi o să rămână acolo dacă nu ai grijă. Se aplecă spre ea și-i luă mâna. Le-aș putea săruta ca să dispară, dacă vrei.

Ea închise ochii, iar suferința pe care o văzu pe chipul ei îi transformă bănuielile în îngrijorare. Îi duse mâna la buze și sărută fiecare încheietură, una câte una.

– Haide, iubito! Vorbește cu mine! Am zis că nu vom mai avea secrete, îți amintești? Spune-mi ce s-a întâmplat la televiziune.

– Nu-i vorba de muncă. Mi-am dat demisia alaltăieri. Nici măcar nu-mi mai pasă de televiziune.

– Ți-ai dat demisia?

Ea deschise ochii.

– Da. Nu ți-am spus din cauza a... tot ce s-a întâmplat. Jeremy voia să-mi spun povestea. Nu cazurile

pe care le-am investigat noi, ci povestea mea personală. Despre Emma. N-a fost niciodată vorba despre ceilalți copii dispăruți. Doar m-a îndreptat spre acele articole pentru că spera că eu voi săpa până ce voi crea o legătură cu cazul Emmei. Apoi el ar fi putut folosi dispariția ei pentru a avea reportajul lacrimogen câștigător la Emmy.

Părerea proastă a lui Alec despre idiot deveni și mai proastă. Și asta spunea multe pentru că impresia inițială fusese deja proastă.

– Bănuiesc că l-ai trimis de unde a venit.

– Normal că da. N-am de gând să-l las să ne folosească fiica drept șiretlic pentru rating.

El se gândi o clipă la asta.

– Doar dacă ne-ar ajuta să o găsim.

Ea oftă și umerii îi căzură.

– Știu asta. Și aș fi fost de acord dacă așa ar fi stat lucrurile, dar nu stau așa. El voia ca eu să fiu în centru, nu Emma. Privi afară pe geam. Oricum, pot să-mi găsesc alt loc de muncă. Și am fondul fiduciar între timp.

Fondul fiduciar pe care îl ura pentru că de fiecare dată când îl atingea – cum o făcuse când Emma dispăruse și angajaseră cei mai buni detectivi să o găsească – părinții ei egoiști o făceau să se simtă vinovată de la mii de kilometri depărtare.

– N-ai nevoie să te atingi de fondul tău. Mă ai pe mine.

– Doar nu o să începi să-mi plătești facturile.

– Raegs, ăla a fost apartamentul nostru.

– Dar nu mai este, zise ea încet.

– Și dacă eu vreau să fie?

Privirea ei trecu peste a lui, plină cu un milion de dubii, toate dansând pe trăsăturile ei superbe.

– Alec...

– Nu, ascultă-mă... Pieptul i se încordă ca o tobă, dar era o încordare benefică. Una potrivită. Una care

îi plăcea pentru că îi spunea că era în viață. Eu nu vreau doar să petrec noaptea la tine. Vreau să fie la noi. Te vreau în fiecare zi și în fiecare noapte. Așa cum ar fi trebuit să fim în ultimii trei ani.

Ea nu se întinse spre el. Nu se topi în brațele lui cum sperase el. În schimb, se uită în jos la mâinile lor unite cu o tristețe care îl lovi în inimă.

– Și ce se întâmplă dacă nu o găsim pe Emma? Sau mai rău, dacă ce găsim nu este ceea ce amândoi sperăm să găsim?

El o strânse mai tare de mână pentru că ceva din vocea ei tristă îl făcu să simtă că ea era pe cale să se retragă.

– Atunci trecem prin asta împreună.

Ea închise ochii.

– Alec...

– Vrei garanții? Panica i se infiltră sub coaste, făcând găuri în acea tobă. Se întinse după cealaltă mână a ei, de parcă dacă făcea asta putea să o țină cu el. Nu ți le pot da, Raegan. Nu știu ce vom găsi. Tot ce pot să fac este să-ți spun că te iubesc. Că te-am iubit mereu și că te *voi* iubi mereu. Nimic din ce vom descoperi astăzi, mâine sau peste douăzeci de ani nu va schimba acest fapt.

O lacrimă alunecă pe obrazul ei. Una care îi strânse inima și-l trase mai aproape de ea ca un colac de salvare. O cuprinse în brațe, simțind umezeala lacrimilor ei pe gât, sperând că ea simțea adevărul în bătaia pulsului acolo unde obrazul ei era lipit de gâtul lui.

– Știu că e un risc. Știu că antecedentele mele sunt de rahat. Dar dă-mi o șansă, iubito! Dă-ne o șansă! Te iubesc așa de mult, Raegan. Mai mult decât vei ști vreodată.

Ea se îngropă în el și își petrecu brațele în jurul taliei lui, ținându-l la fel de strâns.

– Și eu te iubesc. Eu doar... nu vreau să te pierd din nou. Nu vreau să se mai întâmple ce s-a întâmplat. Nu vreau ca nimic din astea să fie motivul...

Vocea i se frânse, dar nu trebuia să vorbească pentru ca el să știe la ce se referea. Vorbele nerostite îl loviră cu forța unui marfar, răsucindu-i inima precum metalul ce se îndoia.

Nu voia ca el să ajungă iarăși la limita de jos și să hotărască că nu avea pentru ce să trăiască.

Încet, pentru că îi tremurau mâinile, el îi cuprinse chipul și o trase ușor ca să-i poată vedea ochii.

– Uită-te la mine! Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Mă auzi? Am fost prost și egoist în ziua aia și-mi doresc ca tu să nici nu fi aflat despre asta, dar îți promit că nu se va mai întâmpla asta. Am prea multe lucruri pentru care să trăiesc.

Pleoapele ei se lăsară.

– Dar...

– Raegan. Își încordă degetele pe maxilarul ei, obligând-o să deschidă ochii și să se concentreze asupra lui. Chiar dacă acum nu am fi împreună, chiar dacă, Doamne ferește, s-ar întâmpla ceva în viitor și tu ai hotărî că nu mă mai vrei, tot nu aș mai face asta. Pentru că, dacă aș face-o, dacă aș părăsi așa această lume, n-aș avea nici o șansă să te revăd și să-ți demonstrez că vorbesc serios. Pentru că o fac. La bine și la rău, îți amintești? Este pentru totdeauna.

– Îmi este teamă, șopti ea. Ridicând brațele, își petrecu mâinile în jurul gâtului lui și își lipi buzele de ale lui. Îmi este așa de frică!

Și el era speriat. Speriat de ce aveau să găsească, speriat de adevăr, de moarte și de necunoscut. Dar mai mult decât orice îi era teamă să nu o piardă din nou.

Indiferent ce urma să fie, nu avea să mai lase să se întâmple asta.

Raegan strânse degetele în jurul degetelor lui Alec în timp ce mergea alături de el pe drumul neasfaltat plin

de gropi și se uita la rulotele cu un singur nivel din dreapta și din stânga ei.

– De unde știi că e aici? întrebă ea, pășind peste o băltoacă cu noroi și încercând să ignore mirosul din jur.

Nu prea reușea să-și dea seama ce era. Un amestec de urină și gunoi, care o făcea să se bucure că nu luase prânzul înainte să vină acolo.

„Afară" era singura descriere pe care o avea pentru locul unde se aflau. Cum Alec nu o lăsase să conducă și nu-i spusese unde mergeau, fusese nevoită să stea și să admire peisajul. Știa că se aflau undeva în nordul Portlandului, pe dealuri, dar parcul de rulote era înconjurat de copaci așa de înalți, blocând tot peisajul, încât nu știa în ce direcție era autostrada sau cum ar fi ieșit vreodată de acolo dacă s-ar fi despărțit de Alec.

– Pentru că aici stătea ultima dată când a luat legătura cu mine, în căutare de bani.

Nu spuse când fusese *ultima dată*, dar Raegan știa că el venise aici după ce dispăruse Emma. Atunci își căuta tatăl, convins că el știa unde era Emma. În acel moment, Raegan încercase să meargă cu Alec, măcar pentru a se asigura că nu-l omora pe John Gilbert și ca să nu ajungă el în închisoare, dar Alec nu o lăsase să vină. Pe vremea aia, în zilele și săptămânile de după dispariția Emmei, Alec nu o voise pe Raegan în preajma lui.

Acea amintire o răni până în adâncul inimii, dar înghiți durerea și își spuse că John Gilbert nu avea să fie acolo. Din câte îi spusese Alec, poliția o chestionase deja. Hunt o chestionase și el. Gilbert nu era așa de prost să se ascundă acolo.

Raegan îl strânse pe Alec de mână și încercă să zâmbească, sperând să-l asigure – pe el, dar și pe ea însăși – că totul avea să fie bine.

– Poate că acum nu va fi aici.

El pufni.

– E aici. Nu are unde să se ducă.

Raegan continua să-l țină strâns de mână, dar simți furnicături pe spate când cotiră și se văzură patru rulote. Majoritatea erau vechi, rablagite, cu metalul cojindu-se. Mașinile parcate în fața lor nu erau mai breze. Rable din anii '70 și poate '80, majoritatea vechi și deteriorate, câteva pe butuci. Peste tot era împrăștiat gunoi pe jos.

– Oh, Dumnezeule! zise ea înainte să se poată opri.

Pulsul lui Alec crescu lângă al ei, dar când ea ridică privirea, văzu că el nu o privea; se uita la rulote cu un amestec de dezgust și furie care îi spuse că își amintea clar cum crescuse într-un loc precum acesta.

– O să încerce să scoată bani de la tine. Asta fac dependenții. Să nu-i dai nimic!

„Dependent..." Cuvântul se învârti în capul lui Raegan în timp ce continuară să meargă, dar inima ei bătea mai repede pentru că o făcuse să-și amintească de cuvintele lui din camionetă. El voia să se mute împreună. Oh, și ea dorea asta cu aceeași disperare, dar era speriată. Speriată de efectul cercetărilor lor asupra lui. Speriată de lucrurile pe care Hunt i le zisese la spital. Speriată că el avea să își piardă controlul din nou și că de data asta îl putea pierde pentru totdeauna.

El îi spusese că nu avea să mai lase să se întâmple asta, dar nu putea să garanteze. Recunoscuse și când spusese că mereu fusese un dependent. N-ar fi fost mai bine să-i dea drumul acum, înainte ca amândoi să fie prea implicați, decât să se întrebe dacă și când avea să cadă totul?

Inima ei urla că nu. Era deja implicată. Îl iubea mai mult decât îl iubise vreodată și știa că motivul principal era ce îndurase el ca să revină la ea. Nu putea să-l părăsească acum; știa că, dacă doar încerca, avea să regrete pentru totdeauna. Tot ce putea să facă era exact ce-i spusese Hunt la spital – să vorbească cu el, să nu-l lase să se cufunde în întuneric și să-l iubească. În fiecare zi,

ca el să știe că nu era niciodată singur. Apoi să spere și să se roage că avea să fie de ajuns.

Îi strânse mâna, dorind să-l liniștească și încercând să se liniștească și pe ea în același timp. Privirea lui era fixată înainte în timp ce o conducea printre două rulote dărăpănate, pe un drum noroios care se lăsa sub ghetele ei negre până la gleznă. Inima îi bătea tare și repede când ocoliră o pubelă din metal căzută pe o parte, apoi ieșiră dintre rulote în ceea ce ea bănui că ar fi putut fi considerată o curte.

În mare parte era o zonă plată noroioasă înconjurată de copaci. Spre Raegan pluti fum de țigară, urmat de o tuse și o voce groasă mormăind:

– La dracu'! Am crezut că ai zis că nu mai vii vreodată pe aici, băiete!

Raegan păși din spatele lui Alec și se uită spre spatele rulotei, unde o femeie osoasă, cu păr sârmos și o față ciupită de vărsat stătea într-un scaun de plastic, pufăind dintr-o țigară.

– Charlene.

Vocea lui Alec era mai încordată și mai profundă decât o auzise Raegan vreodată. Ea înghiți greu, sperând că acesta nu avea să fie momentul declanșator pentru el.

Femeia expiră lung și se uită la el cu dezgust și superioritate.

– Văd că încă încerci să-mi dai clasă. Numele e Charlie, știi și tu asta. Ridică bărbia ascuțită spre Raegan. Aia cine e?

Raegan rămase nemișcată, încercând să nu pară șocată de femeia care îl crescuse pe Alec, deși *crescuse* era un termen subiectiv. Nu era mama lui biologică – mama lui biologică îl părăsise când era doar un bebeluș –, ci femeia cu care tatăl lui trăise de când Alec fusese foarte mic până când ea dispăruse, când el fusese arestat la 13 ani.

Raegan înghiți greu, încercând să nu tragă concluzii, știind instinctual că aceasta nu era genul de mamă pentru nici un copil.

– Eu sunt...

– Doar o amică, interveni Alec, fără să-și ia o dată privirea de la Charlene – sau Charlie.

Charlie se întinse după cutia albastră de bere de pe masa de plastic din stânga ei, cu degetele încrețite și osoase ca fața ei, făcând-o să pară de 80 de ani în loc de 50 cât probabil avea.

– Doar o amică, mormăi ea. Ți-ai adus *amica* până aici să-ți cunoască mama?

– Tu nu ești mama mea.

Ea stinse țigara într-o scrumieră deja plină.

– Eu am fost mamă pentru tine mai mult decât femeia aia căreia îi zici acum mami, dar te doare în fund. M-ai lăsat să putrezesc aici, ca un copil nerecunoscător cum ai fost mereu. Am probleme de sănătate. Tuși pentru efect. Copiii ar trebui să aibă grijă de părinții lor. Dar numai pentru că eu n-am o grămadă de litere în urma numelui meu, tu ai uitat complet de mine.

Raegan se înfurie și se simți frustrată că această femeie – că acești oameni din trecutul lui Alec – îi cereau socoteală, așteptând mereu momentul în care să-și înfigă ghearele și să-l tragă înapoi când era aproape liber.

Alec înaintă spre Charlie.

– Nu sunt aici să vorbesc despre mine. Vreau să știu unde e Gilbert.

– John? Buzele ei subțiri se lăsară în jos, apoi femeia clătină din cap în timp ce scotea altă țigară din pachet. Nu știu nimic de John.

– Da. Am auzit că te-au întrebat de el, iar tu ai zis că nu l-ai văzut.

– Și nu l-am văzut, răspunse ea pufăind. N-aș minți polițiștii sau... Cine a fost tipul ăla care a sunat să vorbească cu mine?

– Un prieten, răspunse Alec.

– Da, alt prieten. Se lăsă pe spate în scaun și se uită la Raegan de parcă voia să-i scoată ochii. Ai tot felul de prieteni acum, nu-i așa, băiete?

– Uite ce e... Tonul lui Alec îi spuse lui Raegan că el se apropia repede de limita răbdării. Știm amândoi că tu ai o relație toxică cu tatăl meu. Ești prima persoană la care apelează când are necazuri.

– Ce necazuri mai are acum? întrebă ea, trăgând din țigara dintre buzele ei de parcă habar n-avea, deși știau cu toții că nu era așa.

Alec păși spre ea.

– Charlene, nu te juca cu mine! Știu că a venit la tine după ce acum câteva zile a fost eliberat. Vreau să știu ce voia.

Ea se uită la el cum se uită o pisică la un peștișor auriu, așteptând momentul în care acesta sare din greșeală din bolul lui în gura pisicii. Trecură momente lungi, tensionate care îi ridicară părul pe ceafă lui Raegan. Într-un final, Charlie scutură țigara pe marginea scrumierei și zise:

– Să zicem, de dragul discuției, că am auzit... ceva. Mie ce-mi iese?

Alec își încleștă puternic maxilarul. Luând portofelul, scoase o bancnotă de 10 dolari și o întinse în fața ei. Ochii ei gri-albaștri se măriră și își linse buzele, dar privirea trecu la portofelul din mâna lui.

Evident, era un joc cunoscut. Raegan privi cu ochii mari cum Alec mai pune o bancnotă de 10 dolari pe masă.

Charlie luă ambele bancnote și le băgă în bluză.

– Voia doar un loc unde să stea câteva zile. A plecat ieri, nu l-am văzut de atunci.

– Deci ai mințit poliția.

Ea ridică din umeri.

– Am omis. Nu-i același lucru. Și apoi ce o să faci? Le spui? Știu că nu o s-o faci pentru că vrei să te ajut.

– Unde se ducea?

Ea ridică din nou din umeri și pufăi din țigară.

Alec o privi fix, apoi mai puse o bancnotă de 10 dolari pe masă.

Charlie o luă ca să o pună lângă primele două și rânji.

– Nu știu. N-a zis.

Un mușchi din maxilarul lui Alec tresări când mai puse o bancnotă de 10 dolari pe masă.

– A zis ceva despre mine?

Ea chicoti și luă banii.

– A zis că îi încurci treburile la muncă. Tu și o fată. Încuviință din cap spre Raegan. Probabil e aia de acolo. E destul de frumușică. Se aplecă spre Alec. El ți-a făcut vânătaia aia, scumpete? Recunosc opera bătrânului John Gilbert când o văd. Te-a aranjat bine, nu-i așa?

Raegan simți furnicături pe coloană și se uită la Alec, dorindu-și ca el să nu cedeze.

Alec se uită câteva secunde la Charlene, apoi scoase o bancnotă de 20 de dolari din portofel și o ridică.

– Pentru cine lucrează, Charlene?

– Să fiu a dracului dacă știu!

Mai scoase 20 de dolari și flutură banii în fața ei. Ea se întinse după ei, dar înainte ca degetele ei murdare să-i apuce, el retrase bancnotele.

Pe fruntea și în jurul ochilor lui Charlie se văzură riduri de frustrare când ea se uită urât la el.

– O parașută bogată din oraș.

– Ce face pentru ea?

Ea oftă, fără să-și ia o clipă ochii de la banii din mâna lui.

– Nu știu.

Cum el nu-i dădu banii, ea se uită urât.

– Îți zic adevărul. Știu ce făcea pentru ea înainte să ajungă la pârnaie. Din cauza ta. Dar atât.

– Și ce făcea? întrebă Alec, fluturând banii în fața ei.

Privirea ei urmări banii.

– Transporta chestii. Muta chestii dintr-un loc în altul.

– Ce fel de chestii?

Ridurile de pe fața ei se adâncirâ. Raegan își dădu seama că se lupta cu nevoia de bani și dorința de a tăcea.

Probabil și Alec văzu asta, pentru că scoase o bancnotă de 100 de dolari lângă cele de 20.

– Ce fel de chestii muta, Charlene?

Ea își încreți buzele. Se uită fix la bani. Chipul i se coloră precum o roșie chiar înainte să sară din scaun.

– Nimic. Nu muta nimic. Am terminat cu asta. Se răsuci spre ușa rulotei. Puteți să vă cărați singuri.

Alec o prinse de brațul osos înainte ca ea să pună degetele pe clanță. Ea mârâi când el o trase înapoi și cu cealaltă mână o apucă de gât.

– Alec, interveni Raegan când își dădu seama ce făcea și-l prinse de braț. Oh, Dumnezeule, dă-i drumul!

Alec nu se clinti. Nu-i dădu drumul femeii.

– Spune-mi ce muta, Charlene!

Ochii lui Charlie deveniră niște cărbuni negri duri.

– Ești exact ca tăticuțul tău.

– Da, sunt *exact* ca el. Am învățat totul de la maestru. O trânti de lateralul rulotei, iar vocea îi deveni de gheață. Spune-mi!

– Eu nu...

Cuvintele îi murirâ cu un geamăt. Cu ochii mari, ea se luptă în strânsoarea lui, care nu făcea decât ca fața să-i fie mai roșie și ochii să-i iasă și mai mult din orbite.

– Alec! Înnebunită, Raegan îl trase de cot pe Alec, disperată să-l facă să-i dea drumul, dar era așa de puternic, încât abia îi înghionti brațul. Alec McClane! Nu asta-i calea. Dă-i drumul!

– Nu, se răsti el, este singura cale pe care o înțelege. Se concentră la Charlie cu ochi amenințători și cu un mârâit jos. M-am săturat ca tu și tatăl meu să-mi distrugeți viața. Spune-mi ce muta!

– Plozi, gâfâi ea. Ca tine.

capitolul 16

Alec încremeni. O clipă nu se mișcă. Nu era sigur că auzise bine. „Ca tine?" N-avea cum să fi vrut să spună asta.

Când Charlene gâfâi, el relaxă strânsoarea. Inima îi bătea dintr-odată mai repede, iar transpirația îi aluneca pe piele în aerul rece. Lângă brațul lui, Raegan îl trase din nou de cot, încercând să-l facă să-i dea drumul, dar el o ignoră.

Nu se putea concentra la nimic în afară de scursura de om din fața lui.

– Ce ai zis? șopti el.

Charlene se uită urât la el chiar când se agita. Nu o rănea – cel puțin nu încă. Era cea mai mare escroacă de pe planetă. Învățase demult asta. Dar era gata să o rănească dacă nu-i spunea ce voia să audă.

– M-ai auzit.

Se agăță de toată furia pe care o ținuse adânc blocată în el de-a lungul anilor, fierbând și dând pe afară. Cu maxilarul încordat, încordă degetele în jurul gâtului ei și strânse.

Charlene deschise ochii când își dădu seama că era serios.

– Alec! strigă Raegan, trăgându-l mai puternic de braț.

– Bine!

Vocea răgușită a lui Charlene era cu o octavă mai ridicată din cauza fricii. Alec relaxă strânsoarea suficient ca ea să poată vorbi.

– Am zis că muta plozi exact ca tine pentru parașuta aia bogată.

Mâna lui Raegan căzu de pe brațul lui Alec. Știa că era cu gura căscată. Știa că se holba la femeia țintuită de strânsoarea lui, complet uluită, dar nu putea să reacționeze. Nu știa în ce să aibă încredere sau să creadă. Nu era sigur că auzise bine. Lent, mai mult pentru că nu avea încredere în el, îi dădu drumul lui Charlene, dar nu se dădu înapoi.

Charlene, mereu sfidătoare, își frecă încheietura și se uită din nou urât.

– Oh, nu face pe arogantul acum! Poate că nu-mi plăcea prea mult parașuta aia pentru că se uita de sus la mine, dar tatăl tău știa că făcea lumii mult bine. Copiii ăia veneau din cămine rele. Ea îi salva, le găsea familii bune. Iar John făcea bani frumoși până când ai fost tu arestat și trimis la școala de corecție. Apoi l-ai turnat și totul s-a dus dracului.

„Muta copii... Le găsea cămine..."

– Nici n-ai de ce să te plângi, se răsti Charlene, făcând un pas în stânga, mai aproape de ușa rulotei. Te-a salvat din unul din căminele alea de rahat. Te-a adus la mine pentru că eu nu puteam să am copii. Dar tu mereu ai fost un ingrat. Și când erai mic. Mereu ai avut atitudinea asta arogantă, exact ca parașuta aia. N-am fost surprinsă când l-ai turnat pe taică-tu. I-am zis că într-o zi o să faci asta. El ți-a dat o viață mai bună decât meritai, iar tu te-ai pișat pe el.

Pulsul lui Alec se transformă într-un zumzăit în urechile lui, iar pielea i se înfierbântă și se încordă când înțelese sensul cuvintelor ei.

„Muta copii... Le găsea cămine... Făcea bani frumoși cu asta..."

Văzu roșu în fața ochilor și prin vene i se stârni o furie pe care nu o cunoscuse niciodată. Lovi cu mâinile

în lateralul rulotei, la câțiva centimetri de capul lui Charlene.

– El mi-a luat fata?

Charlene se smuci, cu ochii plini de o teamă adevărată, în timp ce se dădea înapoi, încercând să se îndepărteze.

– Nu... nu știu.

– Spune-mi!

– Nu știu! Vocea îi tremura în timp ce își lipi mâinile de rulotă. Jur! L-am văzut doar de câteva ori de când a ieșit din pușcărie. Până anul trecut, nici măcar n-am știut că ți-ai pierdut copilul. Înainte să-l întreb despre asta, a fost arestat din nou pentru încălcarea aia a eliberării condiționate. Încerca doar să-și găsească de lucru. Nu făcea nimic greșit. Am încercat să-l întreb zilele trecute când a fost aici, dar n-a vrut să vorbească.

– Unde s-a dus?

– Nu... nu știu.

Alec plonjă înainte și o prinse iar de gât. Charlene gâfâi. De data asta, Raegan nu se mișcă în spatele lui.

– Dacă aflu că m-ai mințit...

– Nu mint. Jur! Când a fost aici era nervos. Se tot plângea că parașuta aia bogată îl pune să facă lucruri pe care n-ar trebui să le facă.

– Mută alți copii? întrebă Alec.

Ea clătină din cap.

– Nu cred că era asta. Înainte era bun la asta doar pentru că avea camioneta aia mare, o știi. Era ușor să ia copii, să-i arunce în spate și să-i ducă la locul de livrare fără să știe cineva. Acum nu mai are camioneta de când a ieșit de la pârnaie. A zis că făcea altceva. Ceva ce nu-i place. Ceva ce o să-l bage în belele dacă află vreodată polițiștii.

Pentru prima dată de când sosiseră, Alec se uită la Raegan. Și în ochii ei el văzu neîncredere, șoc și groază.

Alec se concentră încă o dată asupra lui Charlene.

– Când îl vezi din nou, mă suni. Ai înțeles?

Charlene încuviință repede din cap.

– Bine, te sun. Dar nu se mai întoarce.

– De unde știi?

Ea își încreți buzele de parcă tocmai își dăduse seama că spusese prea multe.

Încordându-și încă o dată degetele în jurul gâtului ei, Alec zise:

– Vorbește!

– A zis că pleacă din oraș. A zis că lu... lucrurile sunt prea periculoase pentru el acum.

– Unde? Unde se duce?

– Nu știu.

– Charle...

– Nord, OK? A zis că se duce spre nord. A furat camioneta lui Bobby de peste drum și a fugit. Asta-i tot ce știu. Jur! Jur că asta-i tot ce știu!

Alec știa că ea nu mai mințea. Trăise destul cu ea ca să știe când îl manipula, iar în ultimele minute nu exista nici o manipulare în cuvintele ei, ci doar teamă.

Îi dădu drumul. Ea se poticni, dar se îndreptă repede și țâșni spre rulotă. Ușa șubredă se trânti în urma ei, apoi se auzi un clic.

Furia vibra prin venele lui Alec în timp ce el rămase în tăcere, uitându-se la metalul ce se cojea pe lateral, cu mintea la cuvintele lui Charlene.

„Muta copii... Le găsea cămine... Plozi ca tine..."

Ceva moale îi atinse brațul, scoțându-l din rememorarea pe repede-înainte. Raegan șopti:

– Alec.

„Plozi ca tine..."

Pulsul îi bătea tot mai repede până ce ajunse un urlet în urechile lui. Întorcându-se cu spatele la rulotă, înaintă pe drumul noroios de pe lângă rulotă, prin mintea lui învârtindu-se ca o tornadă acele trei cuvinte. Avea nevoie de aer. Avea nevoie să gândească. Avea nevoie...

– Alec, stai!

„Sfinte Sisoe! Plozi ca tine..."

Plozi ca *el*.

Șocul fu înlocuit de neîncredere și într-un final de isterie. Scoase telefonul mobil, verificând dacă avea semnal și descoperi că nu avea deloc.

– La dracu'! Nici un semnal.

Trebuia să sune poliția. Trebuia să sune FBI-ul. Trebuia să cheme pe cineva acolo înainte ca Charlene să-și dea seama ce tocmai făcuse și să încerce să fugă. Trebuia...

– Alec! Raegan veni grăbită în fața lui, obligându-l să încetinească. În ochii ei se citeau îngrijorarea și teama. Vorbește cu mine!

Nu existau cuvinte. Cuprinzând-o în brațe, o trase spre el și își îngropă chipul în părul ei în timp ce isteria din interiorul lui se transforma într-un râset pe care nu-l mai putea reține.

– Alec. Mâinile ei încremeniră pe pieptul lui. Ești bine?

– Dacă sunt bine? Sunt mai bine decât bine. Mă simt fantastic.

– Nu înțe...

Știa că ea nu înțelegea. Se purta ca un nebun, dar nu se putea abține. Ușurarea – faptul că știa adevărul – era așa de dulce...

– Nu-i tatăl meu, zise el în părul ei, strângând-o mai mult. N-ai idee cum mă face asta să mă simt. Nu-i tatăl meu adevărat. Este nimic. Este... Închise ochii și inspiră ceea ce i se păru prima gură de aer eliberator. Sunt liber. Sunt așa de liber!

– Liber? Desprinzându-se, ea se uită la fața lui cu confuzie și neîncredere. Ești ușurat? Credeam că o să fii supărat. Toată viața ta a fost...

– Toată viața mea a fost o minciună și sunt împăcat cu asta. Îi cuprinse chipul în mâini. În tot acest timp

am crezut... Emoțiile i se adunară în gât și clătină din cap, luptându-se cu vocea care i se frângea. Dar el nu este tatăl meu. Nu sunt rudă cu el. Tot ce am stricat am stricat doar eu. Nu-i genetic. Nu sunt el. Nu voi deveni niciodată ca el.

– N-am crezut niciodată că erai ca el.

Dumnezeule, o iubea! O iubea așa de mult. Chiar și când îl văzuse în cel mai groaznic moment, ea fusese de partea lui.

– Acum cinci minute am dovedit contrariul.

– De ce? Pentru că ai apucat-o pe Charlie? Are noroc că n-am pus eu mâna pe ea. Eram gata să-i smulg membrele dacă hotăra să-și țină gura.

Râsetul ieși din nou din pieptul lui și o cuprinse în brațe, ținând-o iar aproape. Inima ei bătea la fel de repede ca a lui.

– Ar fi trebuit să te las să te iei de ea de la bun început. Aș fi economisit niște bani.

– Este un om îngrozitor, zise Raegan fără amuzament în voce, și tu nu semeni deloc cu ea sau cu John Gilbert. Deloc.

Alec închise ochii și doar o ținu, știind că nu era adevărat. Firea lui iute, alcoolul și lupta internă pe care încă o ducea zilnic pentru că nu era suficient de bun, de inteligent sau vrednic erau lucruri pe care le luase de la Gilbert. Erau lucruri cu care avea să se lupte în continuare. Dar măcar acum știa că nu era o luptă pierdută. Nu avea să devină bărbatul pe care îl ura mai mult decât pe oricine.

O nouă emoție se trezi în el. Una pe care nu o simțise. O emoție care îi dădea forță.

Speranță.

– Știi ce mai înseamnă asta, nu-i așa? întrebă el, încă ținând-o în brațe pe Raegan. Înseamnă că ea e pe undeva. Înseamnă că Emma este pe undeva și e în viață.

Dacă m-a luat pe mine, dacă i-a luat pe ceilalți copii, asta înseamnă că ea e cu altă familie chiar acum.

Raegan se dădu înapoi și se uită în ochii lui scânteietori.

– Oh, Alec!

– O vom găsi. Îi cuprinse din nou fața, coborându-și capul și apăsându-și buzele calde peste buzele ei reci. O vom găsi și o vom aduce acasă.

Ea își petrecu brațele în jurul lui și-l sărută.

Nu voia decât să se piardă în ea, dar nu aveau timp. Dându-i drumul, îi strânse mâna și o trase pe drum spre camionetă.

– Trebuie să ajungem la autostradă, unde avem semnal, ca să-l sun pe Bickam. Vreau ca Charlene să fie arestată înainte să decidă să fugă sau să-și facă o supradoză. Abia așteaptă să cheltuiască banii ăia pe care i-am dat.

Raegan își târî picioarele ca să țină pasul cu pașii lui mai lungi.

– Dacă pleacă după ce plecăm noi?

– O să așteptăm la baza drumului până ce apar agenții federali. N-are pe unde să iasă decât pe dealuri. Și dacă hotărăște să o ia pe acolo, nu va ajunge departe.

Se întoarse și-i zâmbi, iar când ea îi răspunse cu un zâmbet cald, fericită, plină de speranță, îi crescu inima și își dădu seama că în sfârșit – *în sfârșit* – totul avea să fie bine.

Își primea familia înapoi. Și nimic și nimeni nu-l putea opri.

– La dracu'!

John Gilbert se uită la telefonul mobil cu cartelă ce vibra lângă el pe bancheta de plastic sfâșiat în timp ce conducea. O singură persoană avea numărul noului său telefon.

Ignoră apelul. Avea suficienți bani de la prima plată ca să ajungă până în Seattle. Acolo putea să găsească

un falsificator care să-i facă documente cu care să treacă graniţa. În ceea ce privea banii cu care să ajungă la graniţă, ei bine, era un bărbat care mereu se descurca. Charlie, curva aia, se dovedise un adevărat eşec la capitolul bani, dar măcar îl ajutase să fure rabla asta F150.

Mişcându-se pe scaun, se întinse spre butonul radioului. Telefonul vibră din nou lângă el.

Fir-ar al dracului! Încetini camioneta şi trase pe marginea drumului neasfaltat. Uitându-se la telefon, cu inima bătându-i rapid, se gândi la ce opţiuni avea, apoi hotărî că, cu cât ei ştiau mai puţin, cu atât era mai bine. Dacă nu răspundea, aveau să ştie că fugise. Dacă răspundea, aveau să creadă că era în continuare prin preajmă, făcându-le munca de rahat.

Ridică telefonul la ureche.

– Da. Sunt aici.

– Domnule Gilbert, se auzi o voce tensionată de partea cealaltă a liniei. Nu ai răspuns la telefon.

Se abţinu să spună că îi părea rău, pentru că nu-i părea.

– Nu l-am auzit.

Apoi tăcere.

– Un bărbat pe nume Alec McClane a fost dus la Urgenţe alaltăieri seară cu o rană prin împuşcare. Nu cumva ştii ceva despre asta?

Inima lui Gilbert alerga precum o iapă în călduri, ce se îndepărta de armăsar.

– Nu. Nu ştiu nimic despre asta.

– Hm... Treaba ta era să ţii departe o reporteriţă curioasă de un articol care ar putea fi dăunător intereselor noastre.

– Prin orice mijloace necesare, zise el. Aşa mi s-a zis. Am făcut exact ce mi s-a spus să fac.

– Nu ţi-am spus să tragi cu arma ziua în amiaza mare pe o stradă aglomerată din centrul oraşului. Şi în fiul tău, culmea!

Furia se insinuă până pe obrajii lui Gilbert.

– Nu-i fiul meu. N-a fost niciodată.

– Angajatorul nostru vrea să te întâlnească pentru a discuta despre progresul tău. Ora 22.00 în seara asta. Este un doc la capătul North Sever Road. Să nu întârzii! Şi să nu-ţi dea prin cap să fugi, domnule Gilbert. Ştim unde să te găsim.

Replica îi răsună în ureche.

Sângele pulsa prin venele lui Gilbert, făcând să-i tremure mâna pe telefon. Era mort dacă se ducea la acea întâlnire. Un doc la capătul unui drum necirculat, noaptea târziu? Sub nici o formă!

Ridicând privirea, se uită la parbrizul crăpat şi îşi încordă mâna în pumn în jurul telefonului, un nou val de furie urlând în el.

Era vina lui Alec. Ar fi trebuit să-l omoare pe nenorocit cu glonţul ăla în loc să-l rănească. Îşi dorise ca Alec să sufere, iar acum era o bătaie de cap, fiindcă acel copil inutil pe care n-ar fi trebuit să-l ia niciodată se întorsese să-l muşte de mai multe ori decât putea să numere.

Carcasa telefonului se sparse între degetele lui. Dându-şi seama că degetele îi erau albe, lăsă telefonul să cadă pe scaunul de lângă el.

La dracu' cu angajatorul lui! La dracu' cu ce voia paraşuta aia. El terminase. Băgă în viteză şi ieşi pe autostradă. Pleca din oraşul ăsta nenorocit definitiv.

Imediat cum mai făcea o treabă.

Întoarse maşina şi se îndreptă înapoi spre Portland.

Alec închise uşa apartamentului şi o luă pe Raegan în braţe. Ea se apropie de el fără ezitare şi ridică gura spre a lui, deschizând-o pentru sărutul lui cu aceeaşi căldură, nevoie şi speranţă ce se învolburau în venele lui.

Aşteptaseră treizeci de minute să apară Bickam la parcul de rulote. Alec nu fusese niciodată aşa de fericit ca în momentul în care îi văzuse pe agenţii federali scoţând-o

pe Charlene cu cătușe printre copaci. Încercase să fugă – cum se așteptase –, dar nu ajunsese departe. Și era furioasă pe el când îl văzuse stând acolo și privind. Alec voise să participe la interogatoriul ei, să știe ce anume nu-i spusese când își spusese povestea, dar Bickam refuzase rapid și-i trimisese pe el și pe Raegan acasă cu promisiunea că urma să-i sune imediat ce avea vreo informație.

Vreo informație... Putea să fie în seara asta sau a doua zi. Dar pentru prima dată după ani întregi spera că avea să vină. Până atunci, tot ce voia era să savureze orice moment al acestei vieți pe care ar fi trebuit să o trăiască în ultimii trei ani. Această viață uimitoare, minunată, perfectă din care nu avea să mai plece niciodată.

Ridicând chipul lui Raegan cu mâna, o sărută mai pasional și-i lipi spatele de zidul de la intrare.

– Mm, Raegs... Mâinile îi alunecară pe gât, pe coaste și în jurul spatelui ei. Am nevoie de tine. Acum.

– Da. Ea se ridică în vârful degetelor și-l sărută mai apăsat. Da, zise ea lipită de el, mișcându-și mâinile pe umerii lui, dar având grijă să-i evite brațul rănit.

Degetele ei ajunseră pe talia lui și la nasturele blugilor pentru că nu mai putea să aștepte.

Întregul lui corp tremura.

– Te iubesc, zise ea, deschizând nasturele și pătrunzând cu degetele ei ispititoare pentru a-i mângâia șoldurile. Ți-am zis asta în ultima vreme?

El gemu sub atingerea ei senzuală.

– Și eu iubesc să te aud spunând-o. Își coborî mâinile, îi ridică un picior senzual pentru a-l pune în jurul șoldului său și se împinse în ea. Mai spune-o!

Ea râse și șopti.

– Te iubesc.

El zâmbi. O sărută în colțul gurii. Alunecă pe maxilarul ei până ce-i găsi gâtul, ciugulind.

– Din nou.

– Te iubesc. Capul ei căzu pe spate spre zid și își flexă șoldurile, frecându-se de bărbăția lui tare. Oh, Alec, ce bine este! Să nu îndrăznești să te oprești!

N-avea de gând să se oprească. Continuă să coboare, sărutând-o pe gâtul delicat, își alunecă mâinile sub marginea bluzei și își urcă degetele pe coastele ei, atingându-i sutienul de satin.

Ea se arcui, oferindu-i sânii, oferindu-i totul.

– Alec...

Un zumzăit ajunse la urechile lui. Ridicându-se de pe gura ei, se opri și ascultă, apoi își dădu seama că nu tremura. Era telefonul lui vibrând în buzunarul de la spate.

Adrenalina se dezlănțui și scoase telefonul.

– Stai un pic! Îmi sună telefonul.

– Deja? Raegan privi telefonul din mâna lui cu buzele umflate și chipul îmbujorat. Este Bickam?

– Nu pot...

Alec încremeni când văzu „Număr necunoscut" pe ecran. O voce slabă urla să nu răspundă, dar altceva, un instinct tăcut din adânc, îi spuse să nu ignore acest apel.

Apăsă pe „Răspunde" și lipi telefonul de ureche.

– Cine-i?

– Știi foarte bine cine este, zise Gilbert.

Totul în Alec se răci. Se îndreptă, lăsând să cadă pe podea piciorul lui Raegan.

– Ce vrei?

– Alec?

Vocea fără aer a lui Raegan șopti în apropiere, iar el îi simți degetele atingându-i abdomenul, dar nu se putea concentra decât la vocea gravă de la celălalt capăt al liniei.

– Un tată nu-și poate suna fiul ca să vadă ce face?

Tocmai voia să-i răspundă la comentariul legat de tată, când își dădu seama că Gilbert probabil nu știa că Charlene fusese arestată sau că spusese totul.

– Ce vrei? zise Alec.

Degetele lui Raegan căzură de pe pielea lui, iar el o privi. Ochii ei erau mari și înspăimântați. Îi strânse mâna ca să o asigure că totul era în regulă.

– Te sun doar să-ți spun la revedere. Nava mea a sosit în sfârșit.

Da, nava care avea să-l ducă înapoi la închisoare. Din nou, Alec își mușcă limba.

– Nu puteam să plec fără să-mi iau la revedere cum trebuie, continuă Gilbert. Și un mic cadou ca să mă ții minte. Ieși pe balconul fostei tale neveste!

Stomacul lui Alec se strânse, iar privirea i se îndreptă spre fereastră.

– Da, zise Gilbert pe un ton arogant. Știu că ești acolo. Știu totul, băiete! Ți-am lăsat un cadou afară.

Adrenalina lui Alec crescu când se uită spre ușa balconului de la camera de zi și la luminile orașului de dincolo. Nenorocitul era afară, privind? Era undeva prin apropiere cu altă armă, așteptând momentul perfect să atace?

Lăsând telefonul în jos, Alec acoperi microfonul cu mâna și-i șopti lui Raegan:

– Sună la 911.

– Ce se întâmplă? șopti ea, cu panică în voce.

– Gilbert este afară, zise el în șoaptă.

Chipul ei se făcu cenușiu. Dezlipindu-se de perete, făcu un pas pe lângă el ca să o ia spre camera de zi.

Alec o prinse de încheietură și o trase înapoi. Clătină din cap.

– Stai departe de ferestre, șopti din nou, acoperind încă o dată microfonul. Sună din dormitor!

Ea încuviință din cap și trecu în grabă pe lângă el spre camera ei.

Când ea dispăru, Alec se întoarse spre ușile balconului.

– Bine, sunt atent. Ce-i acolo?

– Îți e prea frică să te uiți? îl provocă Gilbert. Mereu ai fost un fricos.

– Nu mi-e frică de tine.

– Nu, ți-e frică de adevăr. Ieși afară, Alec!

Rațiunea urla „Nu o face!", dar Alec păși în camera de zi și se uită oricum la ușa de sticlă, atent să nu fie în dreptul geamurilor.

– De ce-i așa de important dintr-odată pentru tine?

– Uită-te și o să vezi! Doar dacă nu ți-e prea frică.

Pe fruntea lui Alec apăru transpirația în timp ce se apropia de ușă, atent să rămână în umbre, pentru ca Gilbert să nu-l poată vedea. Când fu suficient de aproape, se uită pe geam. Pe micul balcon erau doar două scaune de fier și o mică masă de fier.

„*Întoarce-te*! Nu-i face jocul! Nu te uita!"

Inima îi bătea repede și puternic în timp ce se apropia. Miji ochii ca să vadă prin geamul întunecat. Zări ceea ce părea a fi o pungă de plastic pe masa rotundă.

Din camera cealaltă pluti vocea șoptită a lui Raegan, dar Alec nu-i desluși cuvintele. Ajungând la zid, aprinse lumina de afară. Pe mijlocul mesei se afla o bucată de pânză într-o pungă de plastic închisă.

Sângele se scurse de pe chipul lui Alec când se uită la bucata de material alb presărat cu mici inimi roz. Pânză pătată cu roșu de sânge uscat. Pânză care se potrivea cu rochia pe care Emma o purtase în parc în ziua în care dispăruse.

– Eu am omorât-o, zise Gilbert în urechea lui. Fata ta este moartă. Mereu ai zis că vrei să știi adevărul. Ăsta-i adevărul, *fiule*!

– Nu!

Lui Alec i se uscă gâtul în timp ce se chinuia să găsească o explicație așa cum un om care se înecă luptă pentru aer. Era un șiretlic. Nu era adevărat. Nu putea să fie real. Gilbert își bătea joc de el. Așa cum își bătuse joc de fiecare dată. Telefonul îi tremură în mână și picioarele i se înmuiară. Dar nu auzea decât urletul din urechi.

– Nu, nu te cred.

– Oh, mă vei crede! zise Gilbert. Ți-am zis că o să te fac să plătești, băiete. Urmează să o faci. De pe Autostrada 26 se desprinde un drum forestier, chiar după Elsie, spre munți. La capătul drumului vei găsi o groapă puțin adâncă și toate răspunsurile blestemate pe care le meriți.

– Nu vor găsi nimic, zise Raegan cu voce tare mai mult pentru ea decât pentru Alec. Se cutremură sub haina groasă și se uită la agenții FBI din față, care săpau prin zăpadă într-un loc în apropierea capătului drumului forestier. Își bătea joc de tine. Ca întotdeauna. Asta face. Ai zis că asta face.

Lângă ea, Alec nu răspunse. Stătea stoic și tăcut, privindu-i pe bărbații care săpau sub reflectoare.

Frica îi strânse gâtul lui Raegan. El abia vorbise de când găsise punga cu materialul însângerat pe balconul ei. Nu se întorsese nici măcar o dată spre ea în felul în care o făcuse după ce plecaseră din acea parcare de rulote. Încercă să nu interpreteze prea mult asta. Știa că era speriat, la fel ca ea. Dar nu putea să oprească teama ce se transforma în groază în timp ce se strecura în pieptul ei pentru a-i cuprinde inima cu o mână înghețată.

Se întâmpla. Oh, Dumnezeule! Se legănă pe picioare, dar nu pentru a se lupta cu frigul, ci ca să nu cadă. Interveni furia și se luptă cu groaza. Nu avea să renunțe. O mai făcuse. Plecase. Îl lăsase pe Alec să-și piardă controlul. Nu avea să mai facă asta.

– Alec! Îl prinse puternic de braț și-l trase cu fața spre ea. Alec! Îl voia, avea nevoie de Alec din urmă cu câteva ore. Cel care fusese așa de plin de speranță încât o făcuse să creadă că orice era posibil. Uită-te la mine, fir-ar să fie!

El întoarse lent privirea spre ea, dar când ochii lui albaștri se întâlniră cu ai ei, ea nu văzu teamă, stres sau suferință, cum se așteptase. Nu văzu nimic. Doar

o privire goală, stinsă, pe care o mai văzuse în urmă cu trei ani.

– Nu face asta, şopti ea, apucându-se mai strâns de haina lui. Nu-l lăsa să-ţi facă asta! Nu te gândi la ce-i mai rău!

– McClane!

Privirea lui Alec trecu de ea, iar inima lui Raegan bătu puternic când se uită şi ea peste umăr la Jack Bickam, care venea spre ei dinspre locul în care se săpa.

I se strânse stomacul. Chipul lui Bickam era încordat şi tras, în timp ce ghetele îi scârţâiau pe zăpadă. Afundându-se mai adânc în haina lui bej, Bickam ridică telefonul din mână.

– Tocmai am fost anunţat. Poliţia statului Washington l-a văzut pe Gilbert într-un F150 furat la 48 de kilometri sud de Olympia. A fugit, desigur. L-au urmărit. A pierdut controlul maşinii. S-a rostogolit de trei ori. Este dus la spitalul Providence St. Peter chiar acum.

– Este în viaţă?

Lui Raegan îi reveni speranţa. Dacă Gilbert era în viaţă, le putea spune că îl minţise pe Alec. Asta se putea termina. Puteau să meargă acasă. Să uite că asta se întâmpl...

– Momentan, răspunse Bickam. Dar nu-i conştient. Medicii nu sunt siguri că va supravieţui.

Raegan simţi iarăşi un nod în stomac şi se uită la Alec. Chipul lui era în continuare inexpresiv. Aceeaşi privire goală în timp ce se uita dincolo de Bickam spre lumini, privire pe care ea şi-o amintea prea bine.

„Alec, te rog..." Îl strânse de braţ prin haina groasă, sperând ca el să o simtă. Dacă nu se uita la ea, putea găsi altă cale să ajungă la el.

– Ascultă, zise Bickam cu un oftat. Asta ar putea dura zile întregi. Dacă e ceva aici, vom găsi, dar îţi garantez că nu vom găsi în noaptea asta. Hai să chem pe cineva să vă ducă pe amândoi acasă! Vă sun imediat dacă cev...

– Aici! strigă cineva de sub lumini. Am găsit ceva aici!

Bickam se întoarse şi plecă alergând de lângă ei. Fără vreun cuvânt, Alec se desprinse de lângă Raegan şi-l urmă. Raegan simţi transpiraţie pe toată şira spinării şi inima îi bubui în piept în timp ce se grăbea să-l prindă din urmă.

„Nu este ea. Nu este ea. Nu poate să fie ea", îşi repeta în minte, apropiindu-se de grupul de bărbaţi care se uitau în jos la groapa puţin adâncă din pământul îngheţat.

Vocile se transformară în şoapte nedesluşite. Agentul FBI chel care îi adusese pe ea şi pe Alec acolo se întoarse şi se uită la ea. Grupul păşi încet înapoi. Ea auzi vag.

– Nu contaminaţi scena. Trebuie să sigilăm zona. Presa nu intră şi iese de aici.

Alec se oprise în faţa ei şi se uita în groapă. Limbajul lui corporal nu spunea nimic. Umerii nu-i erau tensionaţi sau relaxaţi. Nici măcar nu se mişcă.

Pulsul lui Raegan bubui puternic, bătându-i în urechi când veni lângă el şi se uită peste margine.

Totul se opri când văzu craniul mic şi oasele mici a ceea ce îşi dădu imediat seama că fusese cândva un copil.

capitolul 17

– Nu! zise Raegan lângă Alec. Nu este ea. Nu cred.

Pădurea se mişca lent în jurul lui Alec, devenind tulbure şi eterică. Privi ca prin ceaţă cum Raegan se dădu înapoi, clatină din cap şi zise:

– Nu. Nu este ea. N-ar fi fost aici. Este cu altă familie. Charlie a zis că le găseau familii noi copiilor.

Undeva în adâncul lui ştia că ea avea nevoie de el. Ştia că şi el avea nevoie de ea. Dar nu putea să ajungă în acel loc. Învârtindu-se, se îndepărta de el. Luând toată

bucuria, fericirea și speranța pe care le simțise cu doar câteva ore înainte. Lăsând în urmă nimic, doar... nimic.

Privirea i se îndreptă iar spre rămășițele din fundul gropii ieșind din noroiul înghețat. Era un copil, știa că era un copil, dar trebuia să vadă totul. Trebuia să vadă ce material era în groapă cu acele oase, trebuia să vadă pantofii. Ar fi fost încă acolo. Pantofii nu s-ar fi descompus. Trebuiau să fie mai multe. Trebuia să fie ceva...

– Nu ne putem da seama de genul unui copil după oase, zise încet Bickam în spatele lui. Va trebui să vă facem niște teste ADN ție și lui Raegan.

Alec găsi cumva forța să încuviințeze din cap. Nu era sigur cum o făcuse. Se simțea de parcă se mișca printr-o pâclă deasă, cu membrele grele, cu ochii încețoșați, cu inima... Nu știa unde-i era inima pentru că nu o putea simți. Și nu avea să-și permită să simtă nimic până când nu avea să fie sigur.

– Nu poate fi ea. Vocea lui Raegan, tot mai ridicată, fu frântă de suspine. Nu este ea. Nu este ea, repeta, ca și cum voia să se liniștească. Știu că nu este ea. Alec, spune-le! Zăpada scârțâi, urmată de o voce șoptită: Nu, zise Raegan, n-am nevoie să mă calmez. Sunt bine. Nu, nu plec.

– Luați-o de aici, mormăi Bickam.

– Nu! Mai multă zăpadă scârțâi, urmat de foșnet de material. Oh, Dumnezeule, să nu fie ea!

Suferința din vocea ei îl aduse lent pe Alec înapoi, dar încă se mișca prin acea pâclă deasă, incapabil să proceseze lucrurile în timp real. Când o văzu, un agent o așeza deja pe bancheta din spate a unei mașini și închidea portiera.

„Du-te la ea!"

Inima îi alerga. În mijlocul pieptului său. Chiar acolo unde o simțise trezindu-se la viață când Raegan îl sărutase, îl iubise și revenise la el. Respirația i se înteți când se uită la farurile aprinse ale mașinii.

„Du-te la ea!"

Cu bătăile grele veni și un foșnet iute de durere orbitoare, chiar în același loc, dar cumva, undeva în interior, știa că putea să treacă peste asta. Atât timp cât era cu Raegan.

Păși spre mașină, retrăgându-se, și tocmai voia să ridice mâna pentru a flutura spre șofer când un agent din spatele lui, care stătea peste groapa puțin adâncă, zise:

– Ăsta ți se pare un pantof?

Întregul corp al lui Alec încremeni.

– Da, zise alt agent cu o voce sumbră. Un pantof mic. Cheamă-l pe Jack aici! S-ar putea să putem identifica genul până la urmă.

Raegan își trecu degetele prin părul încă ud de la duș și se uită la reflexia ei în oglindă. Pielea de sub ochi era marcată de cearcăne negre din cauza lipsei somnului, iar stresul și îngrijorarea în exces o făceau să arate ca și cum avea să cedeze în orice moment.

„Fii puternică! Poți să treci prin asta."

Privirea îi ajunse la telefonul mobil de pe blat și alt val de frică se învolbură în sângele ei. Își spuse să nu cedeze în fața acestei frici. Simțea că ducea o luptă pierdută.

Alec nu venise acasă cu o noapte în urmă. Nici măcar nu se uitase la ea când acei agenți FBI o luaseră de la locul faptei. Îl așteptase, sperând că avea să se întoarcă la un moment dat, dar el nu se întorsese. Și acum, la 9.00 dimineața, fără SMS-uri sau telefoane drept răspuns la eforturile ei de a ajunge la el, îi era frică să se gândească unde se afla și ce făcea.

Se făcu simțită panica, amenințând să o tragă cu ea. Mergea pe o frânghie, prinsă între a se speria și a încerca să rămână lucidă. El nu știa asta? Inspirând adânc, își spuse să rămână calmă, să gândească rațional și să se concentreze asupra datelor.

Noaptea trecută, singură în camera ei, petrecuse mult timp făcând asta, iar singurul adevăr pe care îl știa sigur era că nu exista nimic clar care să demonstreze că acel copil din pădure era fiica lor. Dacă în acea groapă nu existau alte obiecte, identificarea acelor oase avea să le ia săptămâni – poate chiar luni. Și după ce cercetase online noaptea târziu, știa că nici un medic legist nu le putea spune dacă oasele erau de băiat sau de fată pentru că oasele puteau spune genul numai dacă victima trecuse de vârsta pubertății. Nu, nu avea să creadă ce era mai rău până când nu avea dovada în fața ei. Spera doar ca Alec să nu creadă nici el și să nu-l fi rătăcit, pierdut în aceeași vinovăție și suferință care îl îndepărtaseră de ea cu mult timp în urmă.

Luându-și telefonul mobil de pe blat, apelă și se îndreptă spre camera de zi.

– Hei, zise Hunt, răspunzând după ce telefonul sună de două ori. Tocmai voiam să te sun.

Picioarele i se opriră lângă canapea, și teama cu care se luptase toată noaptea se adună în ea precum un gheizer. Era oare cu Alec?

– Da?

– Am găsit niște informații despre asistentul social mort și o acțiune caritabilă în care a fost implicat. Am încercat să-l sun pe Alec, dar nu răspunde.

Închise ochii și respiră lent, dar asta nu-i ușură presiunea din piept.

– Nu răspunde nici la apelurile mele.

– Alec nu este cu tine?

– Nu de azi-noapte. Mâna lui Raegan transpiră pe receptor și nu voia să spună, dar trebuia. Azi-noapte FBI-ul a găsit cadavrul unui copil într-o groapă puțin adâncă în munții de lângă Autostrada 26.

– Oh, ce rahat!

Chiar așa era. Totul era un rahat și era tulburător de asemănător cu rahatul din urmă cu trei ani, dar nu avea

să se concentreze la asta. Avea să se concentreze la prezent, la ce putea face ca să demonstreze că nu era fata ei.

– Spune-mi ce ai aflat despre acțiunea caritabilă!

– Raegan.

– Spune-mi despre asta, Hunt!

O ardeau ochii, dar refuza să plângă. Se întoarse spre bucătărie, se opri în lumina soarelui care intra prin fereastra din bucătărie și clipi de câteva ori, permițând căldurii să-i dea forță.

Hunt oftă, iar ea îi auzi îngrijorarea din voce, dar refuză să cedeze.

– N-a fost ușor de găsit, dar am un nume. Organizația caritabilă Copiii Sunt Viitorul Nostru este gestionată de o corporație. BLK Conglomerates. Este o afacere de import/export. Mută produse prin toată lumea. Au birouri în LA, New York, Londra și Shanghai. Directorul este Arnold Kasdan.

Numele îi era vag cunoscut.

– Locuiește în Portland?

– Nu. Reședința principală este în New York. Dar este din Portland.

– A crescut aici?

– Da. Are 42 de ani. Tatăl este decedat – el este cel care a înființat BLK Conglomerates în urmă cu vreo cincizeci de ani. Copil unic, necăsătorit. Mama lui locuiește încă în Portland.

– Cum o cheamă?

– Miriam Kasdan.

Numele se învârti prin capul lui Raegan. Îl mai auzise. Știa că îl auzise recent. O scânteie scăpără când își aminti unde.

– Am văzut-o zilele trecute la televiziune. Îi luau un interviu pentru o emisiune despre artă. Este o susținătoare importantă a artelor plastice în comunitate.

– Da. Asta am aflat și eu. Este în consiliul de administrație al Muzeului Copiilor și al Companiei de Balet Portland.

– Este implicată în Copiii Sunt Viitorul Nostru?

– Nu. BLK Conglomerates se ocupă de fondurile lor, dar n-am descoperit nimic care să o lege de CSVN. Cu excepția unei fotografii a fiului ei, Arnold Kasdan, stând cu Conner Murray în fața Muzeului Copiilor, pe care ea îl sprijină, cu un grup de copii de la CSVN. Poate să nu însemne nimic, dar se pare că Arnold Kasdan îl știa totuși pe Murray, chiar dacă doar din scurtul tur la muzeu.

Nu era o conexiune directă, dar era ceva ce merita cercetat.

– O voi suna mai târziu și voi încerca să programez un interviu. Poate aflu dacă fiul ei este implicat direct în CSVN și cât de bine îl cunoștea pe Murray.

– Bine. În dimineața asta mi-a trecut ceva prin minte legat de Gilbert.

– Ce anume?

– Păi, după ce m-a sunat Alec ieri după-amiază și mi-a spus despre întâlnirea voastră cu Charlene, am început să mă gândesc... Dacă Gilbert lucra pentru cineva, trebuie să existe o evidență a acestui lucru, nu? Conturi bancare, depozite, genul ăsta de lucruri.

– Da, dar el n-a ieșit din pușcărie de așa de mult timp. Crezi că ar fi avut timp să deschidă conturi? Este fugar. Vrea bani lichizi.

– Adevărat, dar când Alec era copil, nu era fugar. Dacă este adevărat ce a spus Charlene, Gilbert lucra cu oamenii ăștia pe vremea aia. Cred că merită verificat.

– Așa este, sunt de acord.

Nu-i venea să creadă că nu se gândise și ea la asta. „Desigur, ieri ai avut de înfruntat multe lucruri – întâlnirea cu Charlie și dezvăluirea faptului *că Alec era și el un copil răpit*, apoi telefonul de la Gilbert, punga lăsată

pe balconul tău și într-un final rămășițele găsite în acea pădure." Era de mirare că nu se gândise la asta? Nu avusese prea mult timp să se gândească la altceva în afară de frică.

Își îndreptă spatele, hotărâtă să nu cedeze în fața acelei frici.

– O să cercetez fondurile lui Gilbert și-ți spun dacă găsesc ceva, zise Hunt, atrăgând-o înapoi în conversație. Din mașina lui Murray n-a rămas prea mult după ce a căzut de pe terasament. Moartea lui este pusă pe seama alcoolului. Contactul meu de la poliția din Portland mi-a zis că au găsit o vopsea albastră ciudată pe bara de protecție care nu se potrivea cu vopseaua mașinii lui. Asta îi face să creadă că pe drum mai era o mașină în spatele lui când a căzut, dar n-au putut găsi nici un martor.

– Adică poliția crede că a fost lovit din spate?

– La asta s-au gândit prima dată, dar n-au găsit nici o dovadă să susțină acea teorie. În acel loc au ieșit de pe drum câteva mașini. Este posibil ca mașina lui să se fi atins de un bolovan sau de ceva care să fi fost deja atins de vopsea de la un accident anterior.

Posibil, dar foarte puțin probabil după părerea lui Raegan.

– O să încerc să-l sun pe Alec, zise mai încet Hunt, să-i spun și lui asta.

– Bine. Pe Raegan o duru iar inima. Nu voia să-l târască pe Hunt în relația lor. Se bazase deja prea mult pe el zilele trecute la spital, dar știa că, dacă Alec ar fi apelat la cineva, probabil ar fi fost el. Dacă afli ceva de la el, îi spui să mă sune, te rog?

– Sigur că da. Poate că doar încearcă să proceseze totul.

– Poate. Se uită în jos și își reprimă lacrimile. Dar i-am trimis mesaje, l-am sunat de câteva ori de azi-noapte

și nu răspunde. Mi-e teamă... Vocea i se sparse și înghiți greu. Vreau doar să știu că e bine.

– Știu că vrei. O să încerc să văd dacă pot să aflu unde este.

– Mulțumesc. Nu se va frânge. Nu acum. Avea prea multe de făcut. Clipind din nou în lumina soarelui, inspiră adânc. Trebuie să închid. Sună-mă când știi mai multe despre fondurile lui Gilbert.

– Așa o să fac. Să fii puternică, Raegan!

Ea apăsă pe „Închide" și se uită la ecranul telefonului. Exact asta plănuia să facă: să fie puternică.

Imediat după ce afla numărul lui Miriam Kasdan și stabilea o întâlnire.

Pe Alec îl durea tot corpul, din creștetul capului până în vârful degetelor de la picioare. O durere orbitoare, arzătoare care îi consuma fiecare mușchi.

Își frecă gura cu o mână când se așeză pe scaunul de la bar în cârciuma slab luminată în care intrase în urmă cu o oră și se uită la paharul de whisky din mâna lui. Noaptea trecută avusese intenția de a se întoarce acasă. De a face ce făcea ea în fiecare zi și de a rezista, dar când îi auzise pe agenți vorbind despre acel pantof, nu se putuse mișca.

Când îl scoseseră fusese negru din cauza pământului. Un tenis Converse de copil. Nici unul dintre agenți nu-și dăduse seama ce mărime era și nu căzuseră de acord nici măcar asupra culorii originale, dar Alec nu se putuse gândi decât la faptul că în ziua în care el o dusese pe Emma în acel parc ea purta o pereche de Converse albi. Din acel moment nu mai putuse să facă altceva decât să stea și să se uite, așteptând să vadă dacă mai găseau în acea groapă ceva ce aparținuse fiicei lui.

Roti lichidul chihlimbariu în pahar și privi cum se lipea de pereți și aluneca treptat. În cap îi apăru imaginea pielii care cădea de pe oase în timp ce se descompunea.

I se făcu greață, crezând că avea să vomite. Alungând greața și imaginea, inspiră pe nas până când greața trecu. Dar durerea încă era acolo, lovindu-l în piept ca un boxer profesionist ce lovea un sac de box. Imaginea acelei gropi, a oaselor, a zăpezii, acel pantof – toate îi trecură prin fața ochilor din nou și din nou până când îi veni să urle.

Așa ajunsese în cârciuma asta în loc să se ducă la apartamentul lui Raegan. În timp ce revenea în oraș în dimineața aceea, durerea devenise așa de insuportabilă încât fusese nevoit să tragă pe dreapta. Și înainte să-și dea seama ce făcea, ajunsese pe acest scaun de bar, uitându-se la băutura asta.

Telefonul mobil, aflat pe bar lângă el, vibră, iar când se uită, văzu numele lui Hunt pe ecran.

La dracu', probabil că Hunt aflase deja veștile de la Raegan. Alec știa că ea se întreba unde naiba era el și de ce nu venise încă acasă, dar nu putea să dea ochii cu ea până ce nu se aduna. Ce avea să-i spună? Nu avea încă răspunsuri pentru ea, iar de fiecare dată când își amintea hohotele ei panicate când acei agenți o luaseră de la locul faptei noaptea trecută, acea suferință din pieptul lui se intensifica până ce ajungea să-l doară când respira.

Se uită din nou la whisky-ul lui. Un pahar. Putea să bea un pahar ca să se liniștească, să omoare un pic din suferința asta și să amorțească. Apoi putea avea forța să dea ochii cu Raegan, cu Hunt, cu frații lui și cu părinții – toți oamenii care în mod inevitabil aveau să sune.

Ridică paharul de pe bar și își aminti de Raegan stând în mijlocul acelui drum noroios după ce se duseseră să o vadă pe Charlene, uitându-se la el cu ochii verzi delicați, iubitori când îi spusese: „N-am crezut niciodată că ești ca el"

Amintirea fu urmată rapid de alta. Gilbert urlând la el să-i aducă *băutura* când el avea în jur de zece ani. El intrând în bucătăria mizerabilă din acea rulotă în care trăiau cu Charlene. Dând laoparte vasele murdare şi urcându-se pe blat ca să găsească sticla de Jack Daniel's. Uitându-se la sticlă şi întrebându-se ce avea lichidul chihlimbariu aşa de apetisant. Scoţând capacul şi luând o gură mare care îl arsese ca un foc pe gât şi-l făcuse să tuşească. Gilbert râzând ca un maniac din uşă şi rânjind.

- Aşa, băiete! Nu eşti mai bun decât mine, rahat cu ochi!

Se uită la whisky-ul din paharul lui, amintindu-şi cum Jack Daniel's i se aşezase ca o bucată de cărbune în burtă în acea zi. Cum dorise să-l pună pe tot la loc. Cum înghiţise altă gură plină doar ca să-i facă în ciudă lui. Şi cum se simţise zece minute mai târziu. Ca şi cum nu-l mai interesa nimic din ce zicea sau făcea Gilbert.

Acela fusese începutul unei dependenţe de o viaţă cu care încă se lupta. Da, alcoolul amorţea suferinţa, dar nu te scăpa niciodată de ea. Când trecea agitaţia, când ochii i se limpezeau, totul încă era acolo. Alcoolul nu rezolvase lucrurile pentru Gilbert, nu-i aşa? Nu făcuse nimic în afară de a-l transforma într-un om rău, cum Alec nu voia niciodată să fie.

Puse paharul pe bar. Degetele albe eliberară paharul. Îşi retrase mâna pentru a privi cum culoarea îi revine lent pe piele. La fel cum viaţa revenise lent în sufletul lui începând cu ziua în care o cunoscuse pe Raegan.

Pulsul i se iuţi când se gândi la ultimele zile cu ea, cum ea îl făcea să se simtă în viaţă, cum nu voia să fie amorţit când erau împreună. Voia să simtă totul cu ea - plăcerea, chiar şi suferinţa, pentru că suferinţa alături de ea nu era niciodată aşa de rea cum se simţea când era singur. Şi uitându-se acum la acest pahar, îşi dădu seama de ce. Pentru că ea credea în el. Pentru

că ea îl sprijinea. Pentru că ea îl iubea într-un fel în care nimeni nu-l mai iubise.

Simți ca și cum inima îi reveni la viață în piept, până când nu mai simți decât cum pompa rapid în coastele lui. Putea să stea acolo și să fie precum Gilbert, dând vina pe alții pentru agonia lui, înecat în vinovăție, pierzând-o definitiv pe Raegan sau putea să aleagă. Să sufere, să plângă și să trăiască. Să trăiască prin suișurile, coborâșurile, bucuriile și suferințele acestei nebunii numite viață. Și putea să facă totul cu Raegan. Dacă ea încă nu renunțase la el.

Mâinile îi tremurau când se dădu jos de pe scaun și scoase 20 de dolari din portofel.

Barmanul ridică privirea de la vasele pe care le spăla la capătul barului.

– Pleci? Nici măcar nu te-ai atins de băutură.

– Nu, nu m-am atins. Și nu avea să o mai facă niciodată. Mulțumesc.

Deschise ușa grea de oțel și clipi în lumina orbitoare a soarelui de dimineață. Nu făcuse duș de ieri-dimineață. Trebuia să se întoarcă acasă la el și să-și ia un schimb de haine. Dar mai mare nevoie avea de Raegan. Tânjea să-i spună că o iubea și că nu putea să trăiască fără ea. Scoase telefonul din buzunar, tastă numărul ei și lipi telefonul de ureche cu degetele tremurânde.

Sună de cinci ori înainte de a intra mesageria vocală.

– Aici este Raegan Devereaux. Îmi pare rău că nu ne-am auzit. Lasă un mesaj și revin cât de repede pot.

Nu voia să vorbească cu el. Nu o putea învinovăți. Nu-i fusese alături noaptea trecută. Dar era hotărât să se revanșeze față de ea acum.

Se îndreptă spre camionetă și așteptă până ce auzi semnalul.

– Raegs, sunt eu. Îmi pare rău că nu te-am sunat mai devreme. Am... procesat. Lacrimile îl ardeau în spatele ochilor când se urcă în mașină și se uită prin parbriz

la cârciuma îndesată. Asumându-şi fiecare gram de suferinţă, îşi trecu mâna tremurândă prin păr. Nu ştiu nimic. Nu ştiu dacă acela a fost sau nu copilul nostru. Vocea îi deveni mai groasă, dar făcu un efort să continue. Ştiu doar că te iubesc şi am nevoie de tine. Voi ajunge în zece minute.

Apăsă pe „Închide" şi porni maşina. Şi ştia că, indiferent ce se întâmpla acum, nu avea să se mai întoarcă niciodată la sticlă. Se rugă doar ca de data asta să nu o fi îndepărtat pe Raegan aşa de mult, încât ea să închidă definitiv uşa relaţiei lor.

capitolul 18

Inima lui Raegan galopa în timp ce ea stătea pe locul şoferului în maşina ei cu portiera deschisă şi privea cum numele lui Alec dispărea de pe ecranul ei.

Ar fi vrut să-i răspundă, era disperată să vorbească cu el, dar fusese prea speriată ca să apese pe acel buton. Vinovăţia o apăsa ca o greutate pe umeri. Dacă auzea cel mai mic îmţipleticit al vocii lui, ştia că asta ar fi distrus-o – şi nu putea să i se întâmple acum. Nu când era pe cale să se întâlnească cu Miriam Kasdan.

Spunându-şi că făcea lucrul corect, că avea să-l sune pe Alec când urma să termine aici, băgă telefonul în torpedou ca să nu fie distrasă de el în timpul întâlnirii, coborî din maşina pe care o parcase pe aleea rotundă din cărămidă şi îşi puse cureaua poşetei peste umăr. După ce băgă cheile în buzunar, îşi legă trenciul în jurul taliei, puse cheile în buzunar şi se îndreptă spre scările mari din ciment ale vilei impunătoare în stil Tudor de pe dealurile de sud-vest.

Când sunase mai devreme şi vorbise cu secretara lui Miriam Kasdan, femeia îi spusese că doamna Kasdan îi răspunde cu plăcere la al doilea interviu pentru

televiziunea ei. Raegan spera doar că vârstnica doamnă Kasdan nu-i văzuse poza în ziua în care femeii îi fusese luat interviul în fața camerei.

Sună la ușă, uitându-se la vilă cu un amestec de uimire și dezgust. Proprietatea de un hectar și ceva era atent îngrijită, părând că venea direct din ținuturile englezești cu garduri vii joase și grădini demne de invidiat care, chiar și în mijlocul iernii, arătau imaculate. Însă Raegan se îndoia că oamenii care locuiau în interior erau la fel de perfecți ca proprietatea. Părinții ei dețineau asemenea proprietăți, iar viețile lor erau doar o harababură gigantică, haotică, distrugătoare de suflete. Viața era mai mult decât se vedea. Mai mult decât să acumulezi obiecte și să le etalezi. Niciodată nu se simțise mai în viață ca în ziua în care plecase de lângă familia ei și în sfârșit se îndepărtase de genul ăsta de avere.

Nu, nu era adevărat. Se simțise mai vie. Când era cu Alec. Chiar și când viața fusese crudă și sfâșietoare, mereu se simțise în viață cu el. La bine și la rău, prin suișuri și coborâșuri, prin fiecare moment al fiecărei zile. Și nu voia să piardă asta. Voia totul înapoi. Totul. Îl voia pe el cu toate defectele și luptele lui pentru că erau și defectele și luptele ei.

Pieptul i se strânse și se întoarse spre mașină, disperată să-l sune acum înapoi, nu mai târziu. Dar ușa de la intrarea vilei impozante se deschise înainte ca ea să ajungă la prima treaptă. Întorcându-se, se uită la o tânără într-o fustă neagră lungă și o bluză albă, cu părul blond strâns într-un coc la spate.

– Domnișoara Chapman? o întrebă femeia.

Raegan zâmbi forțat.

– Da. Anna Chapman, minți ea. Domnișoara Hennessy? Când blonda încuviință din cap, Raegan zâmbi. Am vorbit mai devreme.

– Desigur. Secretara lui Miriam Kasdan se dădu la o parte ca Raegan să poată intra. Intrați, vă rog!

Raegan intră în holul de marmură și ridică privirea la tavanul înalt de deasupra pe care era pictat un cer complex, apoi la lucrările de artă scumpe de pe pereți, pe care nu se vedea nici un fir de praf.

– Doamna Kasdan vă așteaptă în bibliotecă. Secretara o conduse printr-un salon bogat decorat și printr-un hol larg înainte de a se opri în fața unor uși duble. Deschise ambele uși, se dădu deoparte și zise:

– Eu voi fi în bucătărie dacă aveți nevoie de mine.

Raegan încuviință din cap și intră în bibliotecă. Sute de volume în piele umpleau rafturile de cireș ce încercuiau încăperea. Un perete de ferestre dădea spre curtea de piatră și gazonul verde întins. Vizavi trosnea un foc într-un șemineu imens și, așezată pe canapeaua spre foc, o femeie cu părul grizonant și îmbrăcată într-un taior bleumarin se întoarse spre Raegan.

Părul lui Miriam Kasdan era tuns într-un bob perfect până la bărbie. Pielea din jurul ochilor se încreți sub machiajul perfect când zâmbi. Puse cartea pe canapea și se ridică.

– Domnișoara Chapman? întrebă ea.

– Da. Raegan ocoli canapeaua și îi întinse mâna. Spuneți-mi Anna!

– Mă bucur să te cunosc. Femeia mijì ochii gri. Nu cred că ne-am întâlnit la televiziune zilele trecute.

– Nu, nu ne-am întâlnit. Raegan se simți ușurată că nu fusese recunoscută. Mulțumesc că mă primiți.

Încuviințând scurt din cap, Miriam Kasdan îi făcu semn lui Raegan să ia loc.

– M-ai prins într-un moment perfect. Trebuie să fiu la Muzeul Copiilor la ora 14.00.

– Minunat! Raegan puse poșeta pe podea lângă picioare și carnețelul în poală. Nu va dura mult. Dădu o pagină albă și scoase un pix din poșetă. Știu că la interviul în fața camerei ați vorbit despre lucrurile minunate

pe care le faceți pentru comunitatea de arte plastice din Portland.

– Așa este. Am vorbit pe îndelete despre Compania de Balet din Portland și în ce direcție se îndreaptă.

– Ați făcut multe pentru ca Muzeul Copiilor să devină accesibil celor mai puțin norocoși din orașul nostru.

– Așa este. Doamna Kasdan își puse mâinile în poală, stând dreaptă și adecvat. Mereu mi-am dorit ca Muzeul Copiilor să fie un loc pentru tot tineretul din orașul nostru, cel privilegiat și cel mai puțin privilegiat.

– Puteți să vorbiți mai mult despre lucrurile pe care le faceți ca să deschideți muzeul pentru copiii cu probleme?

– Desigur. Eu și consiliul am lucrat cu diferite organizații caritabile ca să aducem copiii din oraș la muzeu cu autobuzele. Cum știi, muzeul se află pe dealul din afara orașului. Nu-i chiar așa ușor de ajuns dacă un copil locuiește în partea de est. În vara aceasta avem de gând să organizăm două tabere de câte o săptămână, unde vom oferi transport pentru copii spre tabără și de la tabără spre zonele periferice.

Nu menționa în mod specific organizația caritabilă Copiii Sunt Viitorul Nostru. Raegan își mușcă buza, alegând altă abordare.

– Această dorință de a-i ajuta pe cei mai puțin norocoși este ceva specific dumneavoastră sau și alți membri ai familiei au această pasiune?

Doamna Kasdan înclină capul.

– Nu cred că înțeleg la ce te referi.

Raegan se foi pe materialul scump.

– Adică munca în folosul comunității, în special în ce privește soarta copiilor, este ceva la care soțul dumneavoastră a ținut în mod deosebit înainte să moară?

– Walter? Se gândi o clipă. Lui Walter îi păsa de foarte multe lucruri.

– Și fiul dumneavoastră?

Doamna Kasdan mijì ochii gri.

– Credeam că acesta este al doilea interviu referitor la munca mea legată de artele plastice.

– Oh, este, zise repede Raegan. Directorul meu a fost aşa de impresionat de acţiunile dumneavoastră de caritate încât mi-a cerut să obţin o imagine de ansamblu a altor lucruri pe care le faceţi în comunitate. Adică dumneavoastră şi familia dumneavoastră.

– Hm... Doamna Kasdan o privi sceptică. Fiul meu, Arnold, este un om foarte ocupat, dar el crede în puterea de a oferi mai mult comunităţii. Mereu a crezut.

Nu era ce sperase Raegan. Numele fiului era rostit pentru efect.

– Există acţiuni caritabile aici, în Portland, în care el să fie implicat?

– Nu sunt sig...

Uşile duble se deschiseră, iar domnişoara Hennessy băgă capul în cameră.

– Îmi pare rău că vă întrerup, doamnă Kasdan, dar aveţi un telefon important.

– Cine-i, Claire?

– Tony. Spune că e urgent!

Maxilarul lui Miriam Kasdan se încordă. Fu o mişcare foarte subtilă, dar Raegan o surprinse.

Zâmbindu-i încordat lui Raegan, doamna Kasdan se ridică.

– Îmi pare rău. Va dura puţin.

Femeia mai în vârstă se îndreptă spre uşi cu mişcări grăbite. Pantofii ei scumpi răsunară pe parchet precum cuiele bătute într-un coşciug. De pe hol se auziră voci tensionate, şoptite, apoi tocurile doamnei Kasdan făcură zgomot până ce se pierdură în tăcere.

Lui Raegan i se strânse stomacul când puse carneţelul pe masa din faţa ei şi se ridică. Interviul nu mergea bine. Doamna Kasdan nu spunea nimic şi, mai rău, începea să devină bănuitoare.

Raegan se uită printre rafturi după ceva personal despre care putea vorbi ca să creeze o legătură cu femeia mai în vârstă și să alunge tensiunea. Poate, dacă îi amintea sau îi vorbea despre familie, avea să fie un pic mai deschisă.

Raegan se mișcă prin încăperea decorată profesionist cu mobilier scump și fleacuri care păreau scoase direct din paginile catalogului Pottery Barn. Nu exista nici o poză personală pe rafturi sau pe pereți. Nici una cu familia Kasdan sau cu fiul doamnei. Nici una despre pretinsele pasiuni ale doamnei Kasdan – Compania de Balet sau Muzeul Copiilor.

Lui Raegan i se păru ciudat. Dacă asta ar fi fost casa ei, ar fi avut poze cu Emma și Alec pe toate acele rafturi. Inima i se strânse când se gândi din nou la Alec, dar inspiră și continuă să cerceteze. La capătul bibliotecii zări o ușă grea de lemn care o făcu să se oprească.

Rațiunea îi spuse că doamna Kasdan se putea întoarce oricând și că n-ar trebui să-și bage nasul, dar era curioasă. Privind peste umăr spre hol, ascultă și așteptă. Nu se auzeau nici o voce și nici pași. Puse mâna pe mâner și răsuci. Spre surprinderea ei, mânerul se roti complet și ușa se deschise.

Un cabinet personal se deschise în fața lui Raegan cu un birou lung din cireș ocupând centrul camerei, suprafața fiind impecabilă, cu excepția unei lămpi Tiffany și a unui pix auriu. Un scaun capitonat era împins sub birou. Alt perete cu ferestre din spatele biroului dădea spre alt gazon perfect, iar în capătul îndepărtat al camerei erau grupate trei scaune, formând o zonă de relaxare. Dar atenția lui Raegan fu atrasă de pereți. Deasupra șemineului și de-a lungul ambelor părți. Rânduri și rânduri de mici rame negre, în fiecare aflându-se o bucată de material în formă de inimă de diferite culori.

Erau zeci de inimi. Numără cel puțin patruzeci. Întorcându-se, văzu și mai multe inimi înrămate pe pereții de lângă geamuri, așa de multe încât o făcură să clipească de parcă vedea stele.

– Văd că mi-ai descoperit colecția.

Raegan se sperie și privi spre ușa unde stătea Miriam Kasdan cu o expresie goală pe chipul ei machiat perfect.

– Îmi pare rău. N-am vrut să-mi bag nasul. Eu doar... căutam o toaletă.

Tresări pentru că scuza suna penibil chiar și pentru propriile urechi.

Doamna Kasdan intră în birou și privi spre pereți.

– Bănuiesc că pentru un străin poate părea o prostie. Pentru mine însă... O expresie de mândrie profundă apăru pe chipul ei. Unele femei în vârstă tricotează, altele fac plăpumi. Eu mă relaxez înrămând obiecte care mi se par frumoase.

Raegan nu era sigură că erau frumoase, dar când se uită în dreapta ei, unde pe o masă mică se afla o bucată de pânză în formă de inimă dintr-un denim decolorat cu dungi mici, înconjurat de câteva mulaje de rame pentru tablouri așteptând să fie unite, i se strânse stomacul pentru că își dădu seama că acestea erau mai mult decât niște obiecte frumoase.

– Este... chiar uimitor, zise Raegan, luptându-se cu căldura ce i se întindea pe coloană. Toate acele inimi... Toți acei copii dispăruți... Prin fața ochilor îi trecu imaginea bucății de material lăsate de Gilbert în punga de plastic din balconul ei. Câte inimi ați înrămat?

– 58, domnișoară Devereaux.

Raegan încremeni.

Miriam Kasdan înclină capul.

– La telefon a fost șeful echipei mele de securitate, întrebând de ce Raegan Devereaux, mama unui copil dispărut cercetat într-un dosar de anvergură, a fost

surprinsă de camera video de supraveghere intrând pe proprietatea mea.

Raegan se întoarse lent să o înfrunte pe femeie. Era cu cel puțin treizeci de ani mai tânără decât Miriam Kasdan, dar femeia era mai grea decât ea cu vreo nouă kilograme și bloca singura ușă de scăpare. Femeia arăta precum cineva care nu îmbătrânise deloc în ultimii ani.

„Gândește, repede!" Trebuia să iasă de acolo înainte ca Miriam Kasdan să știe ce bănuia ea.

– Eu... am mințit în privința numelui meu. Îmi pare rău pentru asta. Nu credeam că ați vrea să mă primiți dacă ați ști numele meu real, ținând cont că nu mai lucrez la KTVP.

– Știu foarte bine că nu mai lucrezi acolo. Toată prefăcătoria și tonul prietenos din vocea lui Miriam Kasdan dispărură. Ce cauți aici, domnișoară Devereaux?

Transpirația alunecă pe coloana lui Raegan. Dacă această femeie știa că ea nu mai lucra la televiziune și știa despre dispariția Emmei, n-ar fi mers să o mintă. Singura șansă era să joace pe cartea mamei și să spere că Miriam Kasdan putea să empatizeze, ținând cont că ea era mamă.

– Fiica mea a dispărut acum trei ani. Am căutat-o peste tot, dar n-am găsit-o niciodată.

– Îmi amintesc că am auzit despre răpirea fiicei tale la știri. Îmi pare rău pentru pierderea ta. Dar nu are legătură cu mine.

Cuvintele erau reci și tensionate, dar lui Raegan i se strânse stomacul pentru că nu le credea.

– Știu. Și vă mulțumesc. Vă cer scuze că v-am deranjat, dar zilele trecute v-am văzut la televiziune, iar după ce am ajuns acasă, când mi-am dat seama cine sunteți și m-am gândit... „Haide, minte-o!" Ei bine, m-am gândit că o persoană ca dumneavoastră, cu o astfel de poziție socială înaltă în comunitate și cu toată munca dumneavoastră caritabilă, ar putea să mă ajute.

– Să te ajut, zise speculativ femeia.

– Da. Căldura urcă pe gâtul lui Raegan când rosti minciuna și continuă: Să pornesc o acțiune caritabilă. Vreau să pornesc o acțiune caritabilă ca să ajut familiile copiilor dispăruți. Să cauți un copil îți ia timp și este scump. Ca să nu mai zic cât te afectează emoțional. Familiile aflate în astfel de situații au nevoie de consiliere, au nevoie de timp liber de la muncă, au nevoie de bani ca să continue căutările. Înainte să plec de la KTVP, cercetam un caz în care un băiat de doi ani a dispărut din curte și m-am tot gândit prin ce trecea familia și cum...

– De ce?

Minciuna elaborată pe care Raegan o născocea îi șovăi pe limbă.

– Poftim?

– De ce continui să cercetezi cazuri care nu te privesc? Mai ales că munca nu-ți mai cere să o faci?

Întrebarea o lovi.

– Pentru că știu prin ce trec acele familii. Vor doar răspunsuri legate de copiii lor.

– Și crezi că tu ești persoana potrivită care să le ofere acele răspunsuri?

– Nu știu. Poate. Cineva trebuie să-i ajute.

Doamna Kasdan se uită câteva momente la Raegan, apoi zise din nou:

– De ce?

– Nu sunt sigură că înțeleg.

– De ce merită răspunsuri acei părinți? Oh, și eu mă uit la știri, domnișoară Devereaux. Știu foarte bine că majoritatea copiilor care dispar sunt fie neglijați, fie victime ale stilului egoist de viață al părinților. Dependenți de droguri, imigranți, prostituate... Genul ăsta de oameni nu merită să aibă copii dacă nu pot avea grijă de ei, nu ești de acord?

Acel tremur de neliniște din stomacul lui Raegan se transformă într-un val puternic în timp ce se uita la Miriam Kasdan cum se duse la masa mică și își trecu cu unghiile roz peste bucata de denim în formă de inimă. În acel moment știu sigur că nu era deloc un obiect frumos. Era un trofeu, unul care o făcu pe Raegan să își simtă bila în gât.

– Nu înțeleg la ce vă referiți, minți Raegan, știind exact la ce se referea femeia.

Privirea i se îndreptă spre ușa din spatele lui Miriam Kasdan, gândindu-se la traseul de ieșire și întrebându-se cât de repede putea să contacteze poliția.

– Și cum rămâne cu copiii? continuă femeia de parcă Raegan nici nu vorbise. Ei ce merită? O viață în mizerie, ca frații lor mai mari, să nu se aștepte la nimic altceva decât la următoarea bătaie cu gașca pe afară sau să învețe propriile șiretlicuri? Asta nu-i o viață pentru un copil. Ridică bucata de denim cu dungi și o mângâie cum o mamă mângâie părul unui copil. Dacă acei copii ar primi a doua șansă, dacă acum ar fi cu familii care nu doar că ar ține la ei, ci le-ar oferi ce-i mai bun din orice – cea mai bună educație, excursii de vară în străinătate, un viitor cu bani și privilegii –, tot ai vrea să le ajuți părinții biologici egoiști să-i găsească? Le-ai lua oportunitatea de a ieși din mizeria sărăciei și i-ai condamna la o viață de disperare și fără speranță? O țintui pe Raegan cu o privire dură. Nu cred că ai face-o.

– Ba da, aș face-o, zise Raegan, luptându-se să-și păstreze controlul și să nu se dea de gol. Pentru că acei copii încă au părinți, frați și oameni care îi iu...

– Oameni care îi neglijează! se răsti Miriam Kasdan, trântind materialul în formă de inimă pe masă. Le văd frații mai mari. Văd acei copii venind la biroul caritabil al fiului meu după o mână de ajutor. Angajații lui încearcă să-i asocieze cu mentori din comunitate, dar

când un copil are deja nouă sau zece ani este prea târziu. Mediul i-a modelat la fel de mult ca ADN-ul lor.

Furia explodă în Raegan. Nu și-o mai putu ține în frâu.

– Și atunci ce faceți? Le furați frații mai mici? Traficul cu copii este o infracțiune.

– Eu nu văd lucrurile așa, zise cu calm Miriam Kasdan. Mie mi se pare un act de eroism. Am salvat copii din vieți oribile și cu un viitor groaznic. Fiecare copil pe care l-am ajutat este acum într-un loc mai bun datorită mie. Rânji și ridică mâna spre o ramă de pe perete. Până și acela.

Raegan se întoarse să vadă spre ce arăta femeia și observă o bucată de pânză albă cu inimioare mici roz pe care nu o observase înainte în marea de inimi – același material din rochia purtată de Emma în ziua în care dispăruse.

Sângele i se scurse de pe chip și își simți inima oprindu-se în piept.

– Nu!

– Ba da, zise Miriam Kasdan cu un zâmbet îngâmfat. În loc să mă judeci, ar trebui să-mi mulțumești. Eu ți-am salvat fata de degeneratul ăla de Gilbert și aș face-o din nou dacă aș avea ocazia.

Raegan nu era în apartament.

Alec ieși din dormitorul ei și se duse în camera de zi, privind în jur ca să vadă dacă își lăsase cheile sau telefonul mobil, sperând că doar ieșise un minut și avea să se întoarcă repede. Ambele lipseau, la fel poșeta ei.

Scoase telefonul din buzunar și verifică dacă îi trimisese un mesaj sau îi răspunsese la mesajul vocal. Nu o făcuse.

– La naiba!

Tocmai voia să o sune când îi vibră telefonul în mână. În locul numelui lui Raegan, pe ecran apăru numele lui Bickam.

Ritmul inimii i se acceleră. Simți în stomac un amestec de teamă și groază și se gândi din nou la whisky, dar știa că nu l-ar fi băut indiferent ce avea să audă. Cu degetele tremurând, apăsă pe „Răspunde" și ridică telefonul la ureche.

– Da.

– McClane? Sunt Bickam. Tocmai voiam să o sun pe Raegan, dar am zis să-ți spun ție primul. Mă uit la raportul criminalistic al bucății de material pe care ai găsit-o în balconul lui Raegan.

– Și?

Închise ochii și se concentră asupra respirației. Inspiră și expiră. Pe rând.

– Sângele nu-i de om.

Alec deschise ochii.

– Poftim?

– Este sânge de vacă.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu-i sângele fetei tale.

Speranța se zbătu între coastele lui Alec precum fulgerele către inima lui.

– Oasele din munți. Ați...

– Nu avem răspunsuri pentru asta. Încă nu putem să spunem dacă sunt de băiat sau de fată. Băieții și fetele așa de mici au o structură identică.

Alec știa asta. Bickam îi spusese același lucru noaptea trecută. Dar Alec fusese așa de sigur că rămășițele acelea erau ale Emmei, încât abia ascultase. Acum...

Acum, știind că sângele nu era al ei, își dădu seama că era foarte probabil ca Gilbert să-și fi bătut joc de el în același fel în care o făcuse mereu. Nenorocitul își dorise o reacție în fața materialului însângerat, iar când Alec

nu avusese nici o reacție, abia atunci îi dăduse locația acelor rămășițe.

Inima lui Alec bătu și mai puternic când se gândi cât de mulți copii purtau Converse. Erau foarte populari și erau unisex. Își dădu seama și că, dacă Gilbert era implicat într-un soi de rețea de răpire de copii, cum pretinsese Charlene, acele rămășițe erau ale altui copil.

Nu voia să se gândească la alt copil suferind, dar nu putea opri acea speranță din interiorul lui care îi cuprindea inima pentru a-i da forță.

– Când vei ști... dacă e Emma?

– Într-o săptămână. Poate două. Am solicitat urgentarea testelor ADN, dar depinde cât de aglomerat este laboratorul. Raegan este cu tine sau ar trebui să o sun să-i spun aceste lu...

Alec nu mai auzi ce mai avea Bickam de zis. Apăsă pe „Închide" și formă numărul lui Raegan. Trebuia să vorbească cu ea. Trebuia să-i dea chiar el vestea. Trebuia să-i spună că era un prost și să o implore să nu renunțe la el.

Telefonul ei sună și sună, apoi în sfârșit intră mesageria vocală.

– Fir-ar să fie!

De ce nu răspundea?

– Raegan, sunt Alec din nou. Este important. Trebuie să mă suni imediat.

Apăsă frustrat pe „Închide" Privi prin apartament. Încercă să-și dea seama unde ar fi putut să se ducă. Își dăduse demisia de la televiziune. Clar nu era cu Bickam. Nu avea familia în zonă. Cum el nu petrecuse mai mult de o săptămână cu ea recent, nu știa nici măcar ce prieteni avea acum.

Instinctul îi spuse că cineva de la KTVP putea să știe cu cine socializa. Menționase o fată care o adusese acasă în seara atacului de pe acea alee. Ashley, Amy... Nu, Anna.

Se duse spre ușa de la intrare. Telefonul din bucătărie sună, oprindu-l din mers. Speranța explodă în el când băgă telefonul în buzunar și traversă camera alergând.

– Raegan?

– Nu, sunt Hunt. Tu ești, Alec?

„La dracu'!"

– Da. Alec se uită spre ușa de la intrare, luptându-se cu impulsul de a-i închide telefonul prietenului său ca să o poată căuta pe Raegan. Eu sunt.

– Bine, atunci. În vocea lui Hunt se simți surprinderea. Pot să vorbesc cu Raegan?

Surprins, Alec își uni sprâncenele, pentru că Hunt n-avea nici un motiv să o sune pe Raegan. Cei doi nu fuseseră niciodată ceea ce se putea numi *prieteni*, iar asta pentru că Hunt o considerase pe Raegan motivul dependenței lui Alec.

– Ce se întâmplă? De ce o suni?

– Pentru că nu sunt un nesimțit ca tine.

Alec tresări. Merita asta. Raegan clar vorbise cu Hunt în acea dimineață.

– Punct lovit. Mulțumesc că ai verificat ce face.

– Am încercat să te sun de câteva ori mai devreme, dobitocule, dar n-ai răspuns. Ești beat?

– Nu. Alec își trecu o mână prin păr, enervat că purtau această conversație când el nu voia decât să o găsească pe Raegan. N-am băut.

– Mă minți? O să aflu dacă minți. Nu te pricepi să minți, doar știi.

– Nu mint. Alec puse mâna pe blatul de granit. Uite, am fost într-un bar. Am comandat un pahar. Nu l-am băut.

– Deloc?

– Nici măcar un strop. Nu mă mai întorc acolo. Ce ți-a zis Raegan în dimineața asta?

– A zis că ești un nesimțit. Unul mic, minuscul, ca ăla din pantalonii tăi.

Alec se încruntă.

– Am înțeles. Treci mai departe.

– Cu plăcere. Cum în sfârșit ți-ai revenit, îți spun pentru ce am sunat-o. Am informații legate de finanțele lui Gilbert. În această dimineață am stabilit cu ea să verific asta și să văd dacă pot să aflu pentru cine lucra Gilbert înainte să ajungi tu la școala de corecție.

Pulsul lui Alec se acceleră. În timp ce el se tăvălise în suferința lui, Raegan concepuse strategii, se luptase și nu renunțase niciodată la fata lor, ca întotdeauna. Îl copleși uimirea. Uimirea și iubirea.

– Ce ai descoperit?

– Niște chestii interesante. Înainte ca Gilbert să fi fost trimis la pușcărie acum optsprezece ani, era plătit de Rightways Trucking.

– Nu înțeleg. Conducea o camionetă. Știam asta.

– Da, dar Rightways Trucking este o subsidiară a BLK Conglomerates, aceeași companie care se ocupă de organizația caritabilă Copiii Sunt Viitorul Nostru. Aceeași organizație cu care avea legătură Conner Murray.

– Cum?

– Încă nu sunt complet sigur. Arnold Kasdan este director general al BLK. I-am spus lui Raegan că am găsit o poză cu Kasdan și Murray în fața Muzeului Copiilor de aici, din Portland. Nu găsesc vreo plată către Murray din partea BLK, dar secretara de la sediul CSVN cu care am vorbit și-a amintit că îl vedea pe Murray în clădirea lor cel puțin o dată pe lună. A zis că l-a crezut un voluntar, dar sunt prea multe coincidențe. Fac pariu că geniul din spatele întregii afaceri este Kasdan. Murray era probabil contactul lui cu familiile. Un asistent social ca Murray ar ști unde sunt copiii ăia tot timpul. Gilbert, bănuiesc, era cel care se ocupa de ridicări și livrări.

Lui Alec i se strânse stomacul când se îndepărtă de blat. Hunt vorbea despre răpiri. Gilbert fusese cel care răpise acei copii inocenți și-i dusese departe.

– Am nevoie să-i dai informațiile astea lui Jack Bickam de la FBI.

– I le dau. Dar voiam să-i spun lui Raegan să nu se ducă să se vadă cu Miriam Kasdan.

– Poftim?

– Spune-i să nu se ducă. FBI-ul va avea suficiente informații ca să-l interogheze pe Arnold Kasdan despre Gilbert și toată afacerea. Nu vrem să-i dăm de veste sau să-i dăm un motiv să fugă. Nu reușesc să-l localizez pe individ, așa că nu știu dacă e aici, în Portland, sau undeva prin lume.

– Ia-o mai încet! Sunt confuz. Cine-i Miriam Kasdan?

Hunt oftă.

– Mama lui Arnold Kasdan. Ea trăiește aici, în Portland. Raegan urma să se întâlnească cu ea în dimineața asta și să tatoneze terenul.

Sângele se scurse de pe fața lui Alec în timp ce o nouă frică îl străbătu.

– La dracu'!

– Ce e?

Alec privi prin apartamentul gol.

– Raegan nu-i aici.

– A plecat deja?

Scoase mobilul din buzunar și se uită la ecranul gol.

– Și nici nu răspunde la apelurile noastre.

capitolul 19

Raegan o ocoli pe Miriam Kasdan și abia se abținu să nu o strângă de gât.

– Spuneți-mi ce s-a întâmplat!

Femeia mai în vârstă își strânse mâinile în față și reveni la ușă, blocând ieșirea lui Raegan din birou.

– Fiica ta nu era genul de copil pe care de obicei să îl salvăm – fără frați mai mari, cu părinți educați

și de succes –, dar unul dintre curierii noștri a luat-o din greșeală.

– Un curier, repetă Raegan, uitându-se la femeia mai în vârstă în timp ce prin stomac i se învârtea ca o tornadă neîncrederea. Adică John Gilbert. Știm amândouă că nu a luat-o din greșeală.

– Da. Gilbert. Buzele lui Kasdan coborâră, dezgustate. Era expert în mutarea mărfii, dar era un pericol când era vorba de viața lui personală.

Femeia vorbea despre acești copii de parcă erau niște obiecte, nu persoane vii, care respirau. Raegan simți greața amestecându-se cu dezgustul.

– Din păcate pentru tine, continuă Kasdan, afacerile personale ale domnului Gilbert se împleteau cu ale soțului tău. Când eu am aflat ce făcuse Gilbert, era prea târziu să corectez eroarea. Repercusiunile ar fi fost nenumărate. Apoi am verificat trecutul soțului tău și, ei bine, am știut că va fi mai bine pentru copil să fie relocat.

– Cum adică mai bine? se răsti Raegan. Nicăieri nu-i e mai bine decât alături de mine!

– Oh, ba îi este! Vezi tu, cu noua ei familie, niciodată nu va exista amenințarea ca John Gilbert să o mai atingă vreodată. Știi cât de periculos poate să fie acel bărbat. Uită-te la vânătăile de pe fața ta, domnișoară Devereaux. Este genul de om pe care să-l lași lângă un copil mic, vulnerabil? Imaginează-ți ce i-ar fi făcut acelei biete fetițe dacă eu nu aș fi intervenit să o salvez.

Un nou val de înțelegere o lovi pe Raegan când ridică mâna la broboanele de pe tâmple.

– L-ai angajat ca eu să renunț la acele cazuri?

Doamna Kasdan își încreți buzele.

– Un om foarte imprevizibil, într-adevăr. Am auzit că azi-noapte a fost implicat într-un accident de mașină. Se uită la manichiură. Cunoscându-l, probabil va supraviețui. Păcat, nu-i așa? Fiica ta tot nu-i în siguranță.

Ultima fărâmă de răbdare a lui Raegan erupse într-o furie ce coloră totul în roșu. Strânse pumnul și înaintă spre Miriam Kasdan.

– Unde-i fiica mea?

– Ai grijă, domnișoară Devereaux! Dacă-mi faci rău în orice fel, nu-ți vei vedea niciodată fata. Dacă, pe de altă parte, ești de acord să cooperezi, pot să te duc la ea.

Inima lui Raegan se strânse, oprind-o brusc.

– Ce înseamnă *să cooperez?*

– Înseamnă exact ce crezi tu. Să fii de acord să nu vorbești niciodată cu nimeni despre ceea ce știi. La schimb pentru tăcerea ta, eu îți dau fata. Tot ce va trebui să faci apoi este să pleci din țară. Am prieteni puternici, domnișoară Devereaux. Putem să vă dăm nume noi, identități noi. Spune cuvântul, și amândouă puteți avea parte de un nou început, așa cum le-am oferit zecilor de copii.

– Să dispar.

Privirea lui Raegan trecu peste inimile înrămate de pe pereți. Femeia voia ca ea să dispară la fel cum dispăruseră acei copii.

– Să dispari cu bani. Este o mare diferență. Haide! Dacă-ți iubești fata așa cum spui, vei dori ca ea să fie în siguranță, departe de oameni ca John Gilbert – și știm amândouă că atât timp cât Gilbert este în viață, ea nu va fi niciodată cu adevărat în siguranță. Nevoia lui de răzbunare este interminabilă. Se va folosi de fata ta imediat ce va putea ca să se răzbune.

Mintea lui Raegan era într-un vârtej. Era real? Femeia asta chiar o luase pe Emma? Se uită la Miriam Kasdan.

– Cum rămâne cu tatăl ei?

– Domnul McClane? Nu-i un alcoolic?

– Nu a băut de aproape trei ani.

– Sursele mele nu mi-au spus asta.

Raegan mijii ochii.

– Ce vrei să spui?

– Sursele mele m-au informat că în dimineața asta a fost văzut intrând într-un bar din zona de vest. A stat acolo mai bine de o oră. Ce faci într-un bar dimineața în afară de a bea, domnișoară Devereaux?

Inima lui Raegan se strânse. Nu, nu avea să creadă asta. Știa că Alec fusese supărat noaptea trecută, când FBI-ul descoperise acele rămășițe, dar îi spusese că nu voia să bea. Îi spusese că nu avea să se mai întoarcă niciodată în acel loc întunecat.

Doar că îi spusese că fiecare zi era un chin și că mereu avea să fie un dependent. Și noaptea trecută nu venise acasă. Înghițind greu, își dădu seama că el ar fi putut foarte bine să se ducă la acel bar. Ar fi putut să bea. Ar putea să bea chiar atunci.

Pulsul îi bătea puternic, accelerându-se până ce deveni un urlet în urechile ei, dar nu pentru că se gândea unde se afla el sau ce putea face chiar în acest minut. Ci pentru că îl iubea la bine și la rău. Asta spusese. O spusese serios. Nu avea să-l abandoneze acum sau altă dată. Și nu avea să-l lase să o îndepărteze din nou.

Întâlni privirea concentrată și lipsită de emoții a lui Miriam Kasdan.

– Nu-mi pasă.

– Ei bine, mie da. Maxilarul femeii mai în vârstă se încordă și, pentru prima dată de când își recunoscuse oribilele crime, Raegan văzu o scânteiere de furie. Am verificat cu atenție fiecare familie. Nici un părinte dependent de orice fel de vicii nu va primi vreodată aprobare pentru relocare. Poate că tu te prefaci că nu vezi realitatea, că fostul tău soț este un bețiv, dar eu, nu. Dacă vrei acest nou început alături de fiica ta, domnișoară Devereaux, va trebui să o accepți fără el. Alege acum!

Mintea lui Raegan se gândi la întrebările pe care le avea. Dar înainte să își răspundă la prima dintre ele, găsi răspunsul în privirea de oțel a celeilalte femei.

Nu exista o alegere. Miriam Kasdan nu avea să o ducă niciodată la Emma. Avea să o păcălească să plece din această vilă și apoi urma să scape de ea, probabil la fel cum scăpase de Conner Murray.

Instinctul se cuibări în stomacul ei. Un instinct care o făcu să abandoneze orice plan de a fugi și care îi spuse că era moartă dacă încerca să iasă din această cameră. Un instinct care îi spuse și că răspunsul la întrebarea unde se afla fiica ei putea fi găsit aici. În biroul personal al lui Miriam Kasdan, unde femeia își etala trofeele cu copiii furați și vânduți.

– Bine.

Femeia mai în vârstă ridică din sprâncenele perfecte.

Raegan încuviință din cap.

– Merg cu tine. Am nevoie de Emma mea. Asta-i tot ce contează.

– Mai mult decât soțul tău?

– Da. Mai mult decât... Alec, minți ea. Dacă astăzi era într-o cârciumă, l-am pierdut deja. Nu pot să o pierd din nou pe Emma.

Miriam Kasdan o studie speculativ pe Raegan, apoi încuviință lent din cap.

– O alegere înțeleaptă. Urmează-mă! Asociatul meu așteaptă să te ducă la fiica ta.

Raegan așteptă până când femeia fu cu spatele, apoi se întinse după lampa de pe marginea biroului și trase firul din perete.

– Ce nai...

Miriam Kasdan se întoarse doar pe jumătate înainte ca Raegan să o lovească cu baza lămpii în cap. Corpul femeii mai în vârstă se balansă în lateral, se lovi de tocul ușii și căzu la podea.

Raegan își ridică privirea și încremeni, ascultând dacă secretara sau oricine altcineva auzise ce tocmai făcuse. Cum nu auzi nimic, puse lampa spartă jos, păși peste

picioarele moi ale lui Kasdan și luă femeia de braţe ca să o tragă în cameră.

Îi tremurau mâinile când lăsă femeia nemișcată pe podea în spatele biroului. Mai păși o dată peste ea pentru a închide ușa biroului și o încuie. Nu se simţi deloc vinovată când verifică pulsul lui Kasdan. Moartea era ceva prea simplu pentru femeia asta. Raegan voia ca ea să sufere. În închisoare, tot restul vieţii ei, înconjurată de toţi acei oameni dezgustători despre care credea că nu meritau un copil. Găsi pulsul lent, dar constant al femeii, se ridică și scană biroul după un telefon, dar nu văzu nici unul.

La naiba! Al ei era în maşina ei. Nu avea timp să caute un telefon. Avea doar câteva minute înainte să vină cineva să o caute pe nenorocită.

Trase de sertarele biroului pe rând, știind că trebuiau să existe dosare pe undeva. Nu găsi decât cabluri de calculator, pixuri, hârtie și o cheie mică.

Închizând ultimul sertar, mai privi o dată în jur. O cuprinse teama. Nu existau fișete în cameră. Nu exista nici un calculator. Doar biroul, zona cu scaune, șemineul și un rând de rafturi. Nu exista nici măcar un loc în care să depozitezi dosare.

I se strânse stomacul când trecu pe lângă rafturi. Mișcându-se repede prin cameră, scană titlurile. Majoritatea cărţilor erau cartonate. Romane de dragoste. De mister. Nu volume clasice în piele precum cele văzute în bibliotecă. Acestea erau clar cărţile personale ale lui Miriam Kasdan. Ridicând mâna, Raegan scoase un teanc de pe raft și le frunzări.

Doar cărţi obișnuite. Nu erau ticsite cu note, cu poze, cu nimic.

Le lăsă să cadă pe podea și se întinse spre alt teanc. Și spre altul. În câteva minute scosese cărţile din toată etajera. Păși înapoi, cu mâinile tremurându-i din cauza înfrângerii, și se uită la etajera goală. Și își dădu seama...

Secțiunea de rafturi cu trei rânduri mai sus pe partea dreaptă arăta diferit de celelalte.

Înaintă și mijì ochii spre lemnul cu o nuanță mai închisă decât restul mobilierului. Ridicând mâna, își trecu degetele peste cotorul cărților până când ajunse la gaura unei chei. Una pe care n-ai fi găsit-o niciodată decât dacă ai fi știut că era acolo, pentru că era camuflată să pară ca restul raftului de lemn.

Chei...

Se întoarse la birou, deschise sertarul de sus și luă cheia găsită mai devreme. Cu pulsul bubuind, reveni la raft, băgă cheia în broască și o roti.

În camera silențioasă răsună un clic, dar Raegan nu-și auzea decât propriul puls bătând tare ca o fanfară. Cotorul fals se deschise. Îl dădu laoparte, iar în ascunzătoare văzu un teanc de dosare.

Îi tremurau degetele când le scoase și scană etichetele dosarelor. Fără nume, doar numere. Deschise dosarul de deasupra. În partea de sus a primei pagini scria William.

Puse dosarul pe un raft și luă altul. Mai multe nume de botez. Fără nume de familie. Jacob. Linda. Sally. Se opri când dădu de numele David. Răsfoi prin dosare până ce găsi numele Mary.

Billy Willig, David Ramirez și Mary Coleman. Cei trei copii dispăruți pe ai căror părinți ea și Alec îi intervievaseră săptămâna trecută.

Respirând mai repede, răsfoi frenetic prin dosare până ce-l găsi pe cel la care spera.

– Emma.

Plămânii i se contractară. Deschise dosarul și se uită la informațiile generale scrise ordonat pe hârtia albă.

Numele ei. Al lui Alec. Adresa lor. Numele părinților și al fraților fiecăruia. Sub numele tatălui lui Raegan erau scrise îngrijit cuvintele „Bogat, dar nu o amenințare. Înstrăinat de fată", de parcă făceau parte din descrierea ei.

Inima lui Raegan bubuia în timp ce dădu pagină după pagină, găsind legătura lui Gilbert cu Alec și perioada lui Alec la dezintoxicare, cu ce se ocupa fiecare McClane și cum asocierea lor cu Alec putea să provoace necazuri. Ultima pagină începea cu cuvântul „Relocare"

Smulse pagina, lăsă dosarul peste celelalte și citi cu frenezie. Numele Emmei nu apărea nicăieri pe pagină, ci era un alt nume.

- Emily Waldorf.

Era și o adresă. O adresă din Oregon, din zona înstărită a orașului Sherwood.

„Sherwood..." Conner Murray fusese omorât când îi ieșise mașina de pe terasament de pe un drum bătut de vânt în apropiere de Sherwood.

Dincolo de ușile bibliotecii se auziră voci, atrăgându-i atenția lui Raegan de la pagină. Ușa de la capătul îndepărtat al camerei se zgudui.

Ușile se zdruncinară mai puternic, iar vocile de afară deveniră mai sonore.

Privirea lui Raegan se îndreptă spre geamuri. Avea o singură cale de ieșire și pe acolo avea să plece.

Alec bătu cu pumnul în ușa vilei lui Miriam Kasdan pentru a treia oară, frustrarea întețindu-i focul din stomac pentru că erau ignorați.

- Mașina lui Raegan nu-i aici, omule! zise Hunt, privind gazonul îngrijit. Poate că s-a oprit undeva înainte de întâlnire. Sau poate că a fost deja aici și a plecat.

Partea „a fost deja aici și a plecat" îl îngrijora pe Alec.

- Ar fi răspuns la telefon dacă așa stăteau lucrurile.

Se întoarse, sări peste trepte și o luă pe alee.

- Unde te duci?

- Prin spate. Să văd dacă a lăsat cineva vreo ușă deschisă.

- Asta-i intrare prin efracție.

- Doar dacă mă prinde cineva.

Hunt înjură în timp ce se grăbea să-l ajungă din urmă. O luară pe drumul pavat din jurul casei. Un covor lung de gazon verde se întindea de la casă până pe panta dealului. În dreapta, o terasă înălțată era încadrată de o balustradă din ciment și în stânga erau parcate trei mașini în spatele unui garaj mare pentru șase mașini – un Rolls-Royce strălucitor și decapotabil, un Jaguar negru și elegant și o furgonetă albastră veche de douăzeci de ani cu partea din față lovită.

– La dracu'! mormăi încet Alec, uitându-se la furgonetă. N-ai zis că polițiștii au găsit vopsea albastră pe mașina lui Murray la locul accidentului?

– Da, așa am zis. Ușa laterală a garajului se deschise, iar Hunt puse o mână pe brațul lui Alec, împingându-l în tufișurile de rododendron. Vine cineva!

Din garaj ieșiră doi bărbați corpolenți. Unul avea la ureche un telefon mobil. Era greu să audă conversația de la distanță, dar Alec era sigur că tipul zisese:

– Da. Ne ocupăm. Vă sun când terminăm.

Priviră cum cei doi bărbați urcară în furgonetă. Porniră motorul. Câteva secunde după aceea, trecură pe lângă Alec și Hunt, aflați în tufișuri, și o luară pe aleea lungă și curbată spre drum.

Alec privi spre prietenul său.

– Când termină?

Neliniștea trecu peste trăsăturile de obicei plăcute ale lui Hunt. Scoase pistolul de .45 pe care îl avea în teaca de la spate.

– Nu-mi place cum a sunat asta.

Nici lui Alec nu-i plăcea. Simți un val de îngrijorare în piept în timp ce mergeau spre spatele casei și urcau pe terasa înălțată. Pe cimentul decorativ erau cioburi de geam spart.

Alec își simți inima în gât, se grăbi spre geamul spart și privi în ceea ce părea a fi un birou. Gaura din geam era suficient de mare ca un om să iasă prin ea.

Trăgându-şi mâna în mâneca hainei, sparse o bucată mare de sticlă în lateral ca să facă gaura mai mare, apoi urcă prin deschizătură şi se uită la zeci de dosare şi cărţi împrăştiate pe podea.

Lui Hunt i se tăie respiraţia când ajunse lângă Alec.

– Bine, acum chiar intrăm prin efracţie!

Alec se aplecă să ia cel mai apropiat dosar şi-l deschise. Nume, adrese, date de naştere şi istoric profesional. Dădu paginile, nefiind sigur ce vedea. Dădu peste ceea ce părea a fi un contract, iar în spatele acestuia găsi o chitanţă de încasare.

– Ce-i asta? întrebă Hunt.

– Nu ştiu.

Alec continuă să dea paginile. Penultima pagină părea a fi o chitanţă de ramburs, dar nu-şi dădu seama pentru ce. Degetele i se opriră pe ultima pagină. Nici un nume scris, doar o dată. Şi dedesubt o ştampilă cu „decedat"

– Doamne fereşte! mormăi Hunt. Asta e ce cred eu că este?

– Nu... ştiu.

Lui Alec i se făcu greaţă când îngenunche şi luă alt dosar. Dând paginile până la final, găsi altă dată, urmată de un nume şi o adresă.

– Aici înăuntru, răsună vocea unei femei de dincolo de o uşă un pic crăpată din partea cealaltă a camerei.

Alec şi Hunt ridicară privirea. Uşa se deschise chiar când Hunt ridica pistolul. Trebuie să curăţăm aici înainte să apară cinev...

Femeia mai în vârstă cu părul grizonant în jurul feţei învineţite şi cu un costum şifonat tresări când îi văzu.

– Oh, Dumnezeule! Duse o mână la inimă. Cine sunteţi? Cum aţi intrat? Domnişoară Hennessy, sună la poliţie! Am fost jefuiţi!

Blonda din spatele femeii mai în vârstă păşi înapoi cu ochii mari. Hunt îndreptă arma spre ea şi zise:

– Oh! Stai pe loc!

Blonda încremeni.

În ochii gri ai femeii mai în vârstă se văzu frica, dar emoția fu repede mascată de un val de furie care îi înroși fața. Era aproape la fel de roșie ca sângele ce-i curgea de la tâmplă.

– Nu puteți să intrați pur și simplu așa în casa mea. Aveți idee cine sunt? Poliția este deja pe drum.

Sângele lui Alec se înfierbântă când păși peste cărți și ridică dosarul din mâna lui.

– Bun. Sunt sigur că vor fi foarte interesați de asta, doamnă Kasdan. Unde-i fata mea?

De pe chipul lui Miriam Kasdan se scurse toată culoarea când se uită de la dosarul din mână la ochii lui.

– Fata ta?

– Și soția mea. Știu că a fost aici în dimineața asta.

Kasdan se uită la arma îndreptată de Hunt spre ea.

– Nu știu despre ce...

Telefonul din buzunarul lui Alec vibră. Îl scoase, simțind o explozie de ușurare când văzu numele lui Raegan pe ecran.

– Raegs, unde ești?

– Alec, ascultă-mă! Vocea îi era distantă, de parcă vorbea într-un difuzor. Este Miriam Kasdan. Persoana importantă care face acte caritabile. Ea este în spatele întregii afaceri. Ea a luat acei copii și...

– Știu. Sunt chiar în biroul ei. Raegan, unde ești?

– Mă duc să o iau pe Emma înainte să o mute. Este în Sherwood, Alec! 49273 Ridgeview Lan...

Vocea i se frânse cu un țipăt înăbușit.

– Raegan? Frica se strânse în jurul gâtului lui Alec. Raegan? întrebă din nou când ea nu răspunse. Raegan!

Apelul se întrerupse.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Hunt, cu arma încă îndreptată spre cele două femei.

Cu ochii mari, Alec ridică privirea spre prietenul lui, amintindu-și de cei doi bărbați masivi pe care îi văzuseră sărind în furgoneta albastră și luând-o pe alee.

– Trebuie să plec. Se întoarse urgent spre geamul spart. Trebuie să ajung la Raegan înainte să fie prea târziu.

– Du-te! Hunt scoase mobilul din buzunar și apelă cu o singură mână. Mă descurc. Ridică telefonul la ureche. Da, trebuie să vorbesc imediat cu agentul special Jack Bickam.

capitolul 20

Raegan vira pe drumul cu două benzi care șerpuia printre dealurile aflate mai sus de Sherwood. Furgoneta albastră apăruse de nicăieri și o lovise din spate. Forța loviturii o împinsese înainte, iar telefonul mobil îi zburase din mână prin mașină.

Icni, strânse mai bine volanul și apăsă pedala de accelerație pentru a lua următorul viraj în timp ce adrenalina îi creștea. Cartierul din stânga ei dispăru. Acum nu vedea decât copaci deși pe ambele părți ale drumului. După o privire în oglinda retrovizoare, își dădu seama că furgoneta mai veche nu putea să țină pasul cu Audiul ei. Rămăsese în urmă, dar știa că nu o pierduse, indiferent cine era. Dacă nu ajungea prima la Emma, aveau să ajungă ei. Și dacă se întâmpla asta, știa că nu-și mai putea găsi niciodată fata.

Apăsând pedala până în podea, luă virajele, ținându-se bine ca să nu piardă controlul. Inima îi bătea puternic. Palmele i se umeziră pe volan. Mașina se înclină spre stânga. În față văzu o alee pavată, blocată de o poartă din fier forjat. Pe semnul din piatră cu adresa scria „49273"

Apăsă pe frână, ieşind de pe drum pe marginea cu pietriş. Parcă maşina, deschise portiera şi coborî. Muşchii i se contractară în timp ce alergă spre poarta arcuită din metal, flancată pe ambele părţi de două coloane înalte de piatră pe care se aflau lumini decorative.

Nu avea timp să sune la interfon. Cu inima-n gât, se prinse de vârful porţii în cel mai jos punct, se urcă pe bara de jos şi se ridică. Metalul îi intră în mâini. Genunchiul i se lovi de vârful porţii când sări peste ea. Corpul îi pluti prin aer când căzu pe partea cealaltă şi ateriză pe cimentul tare.

Pe drum se auzi sunetul unui motor turat. Păşi în spate. Apoi se întoarse şi fugi.

Drumul cobora în stânga şi cotea în dreapta. Picioarele îi răsunau puternic pe ciment în timp ce alerga la vale, încercând să nu se împiedice şi să nu cadă. La capătul aleii zări o vilă modernă imensă ridicată pe o stâncă ce avea vedere la o mare de copaci. Forţându-se, alergă spre verandă şi urcă iute cele trei trepte lungi spre uşile duble ornamentate din lemn, de trei metri şi jumătate.

Lovi cu pumnul în uşi şi urlă:

– Hei?

Fără să mai aştepte un răspuns, puse mâna pe clanţa de fier şi apăsă, dar uşa era încuiată. Lovind din nou cu mâna în uşă, urlă:

– Hei? E cineva?

Pe alee se auziră paşi grei şi grăbiţi. Întorcându-se, Raegan zări doi bărbaţi solizi în negru venind spre ea. Ochii i se măriră. Dădu drumul uşii şi coborî treptele, sprintând pe lângă garajul lateral pentru trei maşini.

Din spatele garajului se deschidea un drum plat de ciment. Trei trepte duceau spre o uşă din spate. Trase de clanţă, dar o găsi încuiată. Sărind de pe terasă, coborî pe treptele alungite spre lateralul casei. Pulsul îi urla în urechi în timp ce se avânta spre nivelul de la bază.

O scară urca spre o terasă ce se întindea pe tot spatele etajului principal al casei. Se opri să-și tragă sufletul și scană terasa. Acolo nu avea unde să se ascundă. Cu inima bătând nebunește, se grăbi spre curtea de sub terasă.

La cel mai jos nivel, curtea se deschidea spre altă terasă ce se arcuia peste stâncă. Aici nu era lumină și chiar și mijlocul zilei, cu toți copacii din jur blocând lumina, era greu de văzut. Alunecă și se opri chiar înainte să cadă într-o groapă imensă octogonală în terasă.

Se dădu câțiva pași înapoi și gâfâi. Lemnul din jurul găurii era proaspăt, nepătat, de parcă fusese montat recent pentru un jacuzzi. Raegan scană balustrada de la capătul îndepărtat, dându-și seama că nici acolo nu avea unde să se ascundă. Se întoarse să o ia înapoi pe unde venise când de pe terasa de deasupra se auzi o voce.

Inima îi sări din piept, încremeni și se uită în sus. Încercă să asculte, dar nu-și auzea decât bătăile inimii. Și apoi...

În spatele ei se auziră pași chiar înainte ca altă voce să chicotească în apropiere.

– Iată-te! zise bărbatul din spatele ei. Bătăioasă, nu-i așa?

Raegan înghiți un urlet și se întoarse. Nu vedea mai mult de o siluetă, dar știa că bărbatul era mare, având cel puțin 1,90 și peste nouăzeci de kilograme. Panica i se urcă în piept, pielea i se înfioră și respirația îi încetini. Privi în dreapta și în stânga, dar descoperi că era blocată.

Bărbatul înaintă spre ea.

– Haide acum! Te-ai distrat. E momentul să mergem.

Sfidarea se răsculă în Raegan. Nu avea să plece. Nu fără fata ei. Se întoarse și fugi. Bărbatul din spatele ei înjură și sprintă după ea. Întinse mâna și-i atinse cotul. Forțându-se cât de mult putu, sări și se rugă ca el să nu sară cu ea. În spatele ei se auzi un geamăt în timp ce ea zbură prin aer, urmând un țipăt strangulat și apoi o bufnitură.

Corpul lui Raegan se lovi de balustrada din fier forjat. Aerul îi zbură din plămâni, dar se apucă de balustradă, ținându-se în timp ce privi peste stâncă. Bărbatul căzu prin gaura din terasă și se lovi de stâncile de jos.

Gâfâind, Raegan se îndepărtă poticnindu-se de balustradă și se întoarse înainte să cadă și ea în groapă. Dar nu avu mai mult de un moment pentru a-și trage sufletul. Pe veranda de deasupra răsună un strigăt, urmat de pași grăbiți. Adrenalina crescu din nou – știa că avea doar o fracțiune de secundă înainte ca al doilea bărbat să o găsească. Privind în jur, zări niște uși franțuzești ce dădeau în casă. Ocoli repede gaura, alergă înainte și apucă mânerul, rugându-se să fi fost lăsată descuiată. Mânerul se roti în palma ei.

Ușurarea scăpără prin venele ei ca un fir viu. Intră poticnindu-se, se întoarse și încuie ușa. Pășind înapoi, se uită în jur și în sus. Camera de jocuri era decorată cu un televizor imens pe un perete și un bar pe celălalt. Dincolo de bar, o arcadă dădea în altă cameră. În stânga ei zări niște scări ce duceau spre etaj.

Țâșni spre scări, ținându-se de balustradă când urcă. Scările coteau în sus spre dreapta. Sărind treptele, urcă în grabă la etaj și strigă:

– Emma!

Nici un răspuns. Nici o voce. Alergă prin camerele de la etaj, căutând.

– Emma!

Bucătăria modernă se deschidea spre o cameră imensă. În continuare nici o voce, nici un sunet nu ajunse la ea, nimic care să dea de înțeles că era cineva acasă.

– Emma!

Teama i se strânse în gât în timp ce verifica o cameră după alta – livingul elegant, biroul, biblioteca, camera de oaspeți –, găsindu-le pe fiecare goale și silențioase. La intrarea de marmură, urcă pe scara curbată și ostentativă și traversă în grabă pasarela ce flanca balustradele

ce dădeau spre intrare pe o parte și spre salon pe cealaltă. Îi șuieră ceva pe lângă ureche, iar în dreapta ei se auzi o lovitură.

Raegan făcu ochii mari în timp ce se smuci, întorcându-se și văzând o gaură în peretele prin care trecuse un glonț. Adrenalina crescu. O privire în lateral îi confirmă că bărbatul pe care îl auzise afară reușise să intre. În mijlocul salonului de dedesubt, acesta ridică din nou arma și ținti direct spre ea.

Un alt șuierat. Strigă și se aruncă după colț.

– Curvă mică! strigă bărbatul. Pașii lui răsunară pe marmura de la intrare. Vino înapoi!

Frica se strânse ca un laț în jurul gâtului lui Raegan. Se aruncă înainte și alergă pe hol, căutând un loc să se ascundă. La capătul holului erau niște uși duble deschise. Intră repede, se întoarse și închise ușile în urma ei. Cu pulsul crescut, încuie ușa cu mâinile tremurânde și se poticni, dându-se înapoi.

– Unde te-ai dus? strigă bărbatul. Nu te poți ascunde de mine! Eu nu mă întorc cu mâna goală.

Transpirația se adună pe fruntea lui Raegan în timp ce se tot retrăgea în cameră. Broasca încuiată nu avea să-l rețină mult timp. Era în capcană dacă nu găsea altă cale de ieșire. Se întoarse și scană repede dormitorul principal. Un perete din ferestre curbate dădea spre copaci. Un pat imens se afla lângă peretele îndepărtat. În stânga văzu niște uși și se întoarse în acea direcție ca să descopere un dulap. Panica îi crescu, făcându-i corpul să tremure. Bărbatul acolo avea să se uite prima dată. Întorcându-se, țâșni spre baia imensă. Un întreg colț era ocupat de un duș mare cu pereți de sticlă. O cadă înaltă cu hidromasaj se afla în fața ferestrei arcuite. Dorind cu disperare ceva – orice – care să o ascundă, traversă podeaua de marmură, pregătită se intre într-un dulap dacă trebuia, când văzu o ușă deschisă în baie care dădea în altă cameră.

În jurul ei erau aparate de sport. Aici nu avea unde să se ascundă. Dar în capătul îndepărtat...

... o scară ce cobora. Ușurarea o făcu să înainteze.

Ușa din dormitor fu lovită și se sparse, făcând-o pe Raegan să țipe.

– Știu că ești aici, nenorocito!

Când frica o înjunghie cu forța a o mie de pumnale, Raegan țâșni înainte, ocolind în fugă o bicicletă imobilă și o bandă de alergat, spre scara din capătul îndepărtat.

Se auzi un șuierat chiar când ajunse la prima treaptă. Mulajul decorativ din stânga capului ei explodă într-o rafală de fragmente de lemn.

Raegan țipă și își pierdu echilibrul. Corpul i se lovi de perete și căzu pe scări. Simți durere în umăr și în spate în timp ce se rostogolea. Fața i se izbi de trepte, treptele se învârteau în jurul ei. Încercă să se prindă de balustradă pentru a se opri, dar degetele doar atinseră fusurile în timp ce forța corpului ei o trase în jos două etaje pe scările spiralate spre nivelul de jos al casei.

Se lovi cu ceafa de podeaua de marmură. Din tâmplă îi curgea ceva cald și umed. Gemând din cauza durerii din fiecare centimetru din corp, își băgă mâinile sub ea și încercă să se ridice, dar brațele o dureau și nu păreau să funcționeze. Nările i se umplură de mirosul ascuțit al chimicalelor pentru piscină. Chinuindu-se să vadă unde se afla, înălță capul și se uită în jur, dar camera se învârtea și punctele negre din fața ochilor îi îngreunau concentrarea.

Undeva deasupra se auzeau pași, făcând-o să se concentreze. Teama renăscu în ea, dar nu mai avea energie și se chinui să se ridice. Gemând, reuși în sfârșit să se ridice, dar era amețită și se clătină. Vru să o ia spre perete și se poticni. Pe scări se auzi o voce. Urmată de o înjurătură și de un strigăt.

Nu, își dădu ea seama, mijind ochii spre scări și clătinând din cap pentru a scăpa de puncte, nu o voce, ci două.

Se auzi alt zgomot, dar acesta fu diferit. Nu era lovitura ascuțită a unui glonț intrând în lemn. Era mai surdă, ca un pumn lovind în carne și os. Ca...

O serie de bufnituri răsunară pe scară, iar Raegan avu o fracțiune de secundă să se dea înapoi înainte ca două corpuri încălcite să se lovească de podeaua de marmură și să se rostogolească, bătându-se cu pumnii.

Tremurând, Raegan se îndepărtă de scări, dându-se laoparte. Bărbatul care trăsese în ea aterizase pe spate cu un geamăt și lovi cu un croșeu de dreapta. Raegan țipă când pumnul lui mare lovi fața bărbatului de deasupra și se lipi de perete, rugându-se să nu o vadă. Părul blond flutură în aer în timp ce capul celui de-al doilea bărbat se întoarse în lateral, dar chiar înainte ca Raegan să se întoarcă și să fugă, zări forma maxilarului și a nasului bărbatului și curbura gâtului. Și într-o fracțiune de secundă își dădu seama, îngrozită, că al doilea nu era un bătăuș care o urmărea. Era Alec.

– Alec! strigă ea cu ochii mari.

Alec icni, scrâșni din dinți și apăsă în forță cu antebrațele pe gâtul bărbatului. Cu fața roșie și mușchii încordați, bărbatul gâfâia și se agita în strânsoare. Alec se uita doar în jos la el cu ochi sălbatici.

– Nenorocitule! Ești terminat!

Bărbatul gemu și își aruncă greutatea în lateral, scăpând de brațul lui Alec și răsturnându-l pe spate.

Raegan țipă, paralizată de teamă la perete în timp ce se uita la ei cum se rostogoleau din nou pe podea. Cu coada ochiului văzu arma bătăușului pe podea la baza scărilor, cu un amortizor înșurubat în vârf.

Un val de adrenalină o făcu să înainteze și să se lanseze spre armă. Puse mâna pe mâner exact când se auzi sunet de stropi. Ridicând privirea, bâjbâi cu arma

și-l văzu pe Alec luptându-se cu celălalt bărbat într-o piscină dreptunghiulară. Bărbatul îl domina și se lansă cu greutatea peste Alec, băgându-l sub apă. Alec scuipa și stropea. Raegan rămase fără aer în plămâni din cauza fricii, privind cum namila îl ținea pe Alec sub apă.

Avea să-l omoare pe Alec dacă ea nu făcea repede ceva. Cu mâinile tremurând, ridică arma și ținti, rugându-se să țintească bine, ca Alec să nu iasă prea repede din apă și să mai fie gloanțe în încărcător.

Inspirând pentru ultima oară, apăsă pe trăgaci.

Recul armei o împinse înapoi. Strânse arma mai bine ca să nu o scape. Se auzi un șuierat, urmat de o lovitură. Se lovi cu coloana de perete și se chinui să nu cadă. Bărbatul se smuci în spate și intră sub apă. O fracțiune de secundă mai târziu, Alec ieși la suprafață și se îndreptă spre peretele piscinei, gâfâind după aer. Valurile ajunseră pe plăcile de travertin și înapoi în piscină.

Arma din mâinile lui Raegan tremura în timp ce ea își lăsa brațele în lateral, dar adrenalina încă pompa și teama încă era prezentă, strângându-i gâtul, împiedicând-o să gândească, să vorbească ori să se miște. Îi tremurau picioarele.

Alec întoarse capul spre ea și privirile lor se întâlniră.

– Raegs!

Ștergându-și apa de pe față, trecu prin piscină și urcă treptele.

Brațele lui o cuprinseră înainte să cadă la podea. Era conștientă ca prin ceață de corpul lui ud lipit de al ei, de mâinile lui luându-i cu grijă arma din degetele ce-i tremurau, de forța cu care o trăgea și o ținea în picioare. Dar tot nu putea să vorbească. Nu putea să facă nimic decât să se țină de el.

– Te țin eu, șopti el. Ești bine. Te țin eu.

O străbătu un tremur și știa că era adrenalina prăbușindu-se, dar nu putea să o oprească.

- Eu...

- Ești bine. O țin și mai strâns, cu un braț în jurul taliei și cu celălalt peste omoplați, cu mâna lui mare, caldă în părul ei pentru a o ține de ceafă. Te țin eu, zise el din nou, de parcă avea nevoie să se liniștească el, nu pe ea.

Obrazul ei era lipit de umărul lui ud. Închise ochii și inspiră pe nas, încercând să se oprească din tremurat. Însă în clipa în care închise ochii, sute de emoții diferite se loviră în pieptul ei, cea mai puternică fiind groaza.

- Am crezut... Strânse degetele pe spatele cămășii lui ude și se agăță de el. Am crezut că o să te omoare.

- N-a făcut-o. O legănă ușor, cu inima bătându-i la fel de iute și neregulat ca a ei. Sunt bine. Ești bine. Dar m-am speriat îngrozitor când am intrat, am văzut găurile alea de gloanțe și te-am auzit țipând. Am crezut...

Vocea lui se stinse și se cutremură, dar o strânse și mai puternic.

Degetele ei se încordară pe cămașa lui din care picura apă.

- Ar fi trebuit să te aștept, dar...

Simțindu-se un pic mai sigură, se dădu înapoi și ridică privirea spre el. Din păr îi curgea apă pe chipul frumos, făcându-i inima să tresară pentru că... venise după ea. Îi salvase viața. Iar ea dăduse greș.

Simți un gol în stomac, iar în ochi i se adunară lacrimi.

- Mi-a fost teamă că, dacă ajung ei primii aici, o vor lua. Dar nu-i aici. Nu-i nimeni acasă și nu știu unde este.

- E în regulă. Îi dădu părul de pe tâmplă și-i înclină capul ca ochii lor să se întâlnească. O vom găsi, Raegan. FBI-ul e pe drum, iar Hunt nu o scapă din ochi pe Kasdan până ce nu ajunge poliția la ea. Am văzut dosarele. Nu o mai pot ascunde pe Emma de noi. S-a terminat. O vom găsi. Îți promit că o vom găsi!

Înghiți spaima ce amenința să o consume și se prăbuși pe el, sperând și rugându-se ca el să aibă dreptate. Dar teama nu părea să o lase și simțea că lupta o secătuise de energie, de forță, chiar și de speranță.

Brațele lui Alec o cuprinseră din nou, trăgând-o spre el. Se lipi de el și se întoarse pentru a-și lipi obrazul de pieptul lui ud, în timp ce încerca să respire și își spunea că acesta nu era sfârșitul. Emma era undeva. Acum aveau dovada că era în viață. Aveau să o găsească. Privirea îi alunecă spre zona piscinei și ajunse pe bărbatul care o atacase. Corpul lui mare plutea cu fața în jos într-o mare roșie de apă.

– Oh, Dumnezeule!

I se făcu greață când văzu și închise repede ochii, întorcându-și fața în cămașa lui Alec.

El încremeni și mormăi.

– La dracu'! Se mută pentru a sta între ea și piscină. Nu te uita!

Undeva în casă răsunară voci. Raegan le auzi, dar nu se putu întoarce să se uite. Era prea concentrată să nu vomite.

– Aici jos! strigă Alec, masându-i ceafa cu degetele, în timp ce ea încerca doar să respire.

Prin camera din apropiere se auziră pași – mulți –, urmați de un târșâit și de foșnet de haine.

– La dracu'! Bickam. Era vocea lui Jack Bickam undeva pe aproape. Voi doi sunteți bine?

– Da, zise Alec, încă frecând-o pe ceafă pe Raegan. Suntem bine. Doar un pic răvășiți.

– Raegan, zise încet Bickam. Poți să vorbești?

Înghițind greu, Raegan înălță capul și se uită în stânga, unde se afla Jack Bickam, extrem de îngrijorat. În spatele lui intrară în cameră câțiva oameni, vorbind încet în timp ce înaintau spre piscină.

– Sunt bine. M-a urmărit prin casă. Am încercat să fug, dar l-a prins pe Alec în piscină, îl ținea sub apă.

Am luat arma lui de pe jos. Voiam doar să-i dea drumul lui Alec... Eu...

– Ştttt, zise Bickam pe o voce liniştitoare. Este în regulă. O să rezolvăm totul. Se uită la Alec. Ai văzut pe altcineva?

– Nu.

– Mai era unul. Raegan înghiţi greu, luptându-se cu imaginea acelui corp lovindu-se de stânci. M-a urmărit afară. A căzut peste stânci.

Bickam râmji.

– Ai doborât doi atacatori? S-ar putea să fiu nevoit să te recrutez pentru FBI.

Alec chicoti lângă ea, dar lui Raegan nu i se părea amuzant. Era prea ocupată să alunge din minte imaginile cu acei bărbaţi.

În cameră se ridicară voci. Alec şi Bickam discutau încet despre ce se petrecuse, dar Raegan nu se putea gândi decât la fata ei.

– Jack, zise ea, întrerupându-i. Emma nu-i aici. Nu-i aici şi...

– Nu-ţi face griji, răspunse el, scoţând un carneţel din buzunar. O vom găsi. Proprietarii acestei case sunt Rob şi Jennifer Waldorf. El lucrează la finanţe, iar ea se ocupă de decoraţiuni interioare. I-am verificat după ce ne-a sunat O'Donnell de la Kasdan. Acum trei ani şi jumătate au raportat o adopţie privată. O fetiţă. Băgă carneţelul la loc. Am trimis deja ofiţeri spre ambele locuri de muncă. Suntem în mijlocul zilei. Presupunând că nu i-a avertizat Kasdan după ce ai plecat de la ea, fetiţa probabil este la grădiniţă acum.

Alec se uită la ea şi zise:

– Vezi?

Speranţa trasă o cale de foc prin stomacul lui Raegan, dându-i forţă. Îi era prea teamă chiar şi să spere.

– Şi dacă i-a avertizat Kasdan?

– N-ar ajunge departe. Am emis mandate de arestare pentru amândoi. Echipa trimisă să o ridice pe Kasdan mi-a zis că dosarele găsite de tine dovedesc că familia Waldorf a cumpărat cu bună știință un copil. E o infracțiune în țara asta. O să-i găsim, Raegan. E doar o chestiune de timp.

Alec spusese același lucru, iar Raegan voia să creadă, dar îi era teamă. Da, descoperiseră o rețea de răpiri, oamenii implicați aveau să fie în curând trimiși în judecată, dar ea încă nu-și avea fata.

Energia ei se stinse din nou și se lipi de Alec. Brațul lui era acolo să o susțină.

– De ce nu vă duceți sus? zise Bickam. McClane, cere unuia dintre oamenii de sus să-i bandajeze tăietura de la frunte.

– Așa o să fac. Brațul lui Alec se încordă în jurul umărului lui Raegan în timp ce o ducea spre ușă. Haide, iubito!

Raegan nu era sigură cum ajunseseră la etajul principal, dar observă numărul de oameni pe care trebuiau să-i ocolească în timp ce mergeau. Cu câteva clipe în urmă, casa fusese goală, iar ea crezuse că avea să moară. Acum roia de poliție și de agenți FBI și nu se putea gândi decât că singura persoană care trebuia să fie acolo nu era.

Scările din spate dădeau în bucătărie. Alec o conduse în jurul insulei de granit și prin salonul de la intrare. Lumina zilei îi ardea ochii în timp ce coborau treptele largi și ieșeau pe aleea rotundă. Cineva veni în grabă, o luă de braț și o trase de lângă căldura lui Alec pentru a o așeza pe bancheta din spate a unei mașini de poliție.

Clipi de câteva ori, încercând să iasă din această ceață. Când o arsură îi tăie fruntea, șuieră.

– Îmi pare rău, zise polițistul tânăr de vreo 20 de ani. Doar curăț rana. Băgă o bucată de tifon plin de sânge într-o pungă de pe genunchii lui, iar ei i se făcu rău.

S-ar putea să fie nevoie de copci. Ambulanța este pe drum. Vreau să-i lași să se uite la rană.

Căutându-l pe Alec în marea de fețe, Raegan încuviință din cap în timp ce polițistul îi punea un bandaj peste tăietură. Polițistul îi verifică și restul de tăieturi și vânătăi. Câteva minute mai târziu, se ridică în sfârșit și făcu un pas în spate. Umerii lați și trăsăturile sculptate ale lui Alec se iviră imediat, iar Raegan se calmă știind doar că el era aproape și totul îi apăru clar în fața ochilor.

– Ești bine? întrebă el, strângându-i mâinile.

Ea încuviință din cap, dar lacrimile îi înțepau ochii.

– Oh, iubito! Vino aici!

Mâinile îi alunecară peste umerii lui. Închizând ochii, ea se concentră asupra lui, a ei, a faptului că erau bine și mai aproape ca niciodată să o găsească pe Emma. Și rezistă.

– L-ai auzit pe Bickam, șopti el. O vom recupera. Ai avut tot timpul dreptate. Ai zis că încă e în viață, iar eu nu te-am crezut. Am fost un prost. Mă poți ierta vreodată pentru asta?

– Nu-i nimic de iertat.

– Ba da. Se retrase și ridică ochii spre ea. Ar fi trebuit să am încredere în tine, în noi. N-ar fi trebuit niciodată să renunț la ea. Și n-ar fi trebuit să te las singură azi-noapte. Se întinse spre mâinile ei, cuprinzându-le în poala ei în timp ce-i cerceta chipul. Ar fi trebuit să merg acasă cu tine.

Acasă. Acasă la ei.

Pieptul i se umplu de căldură, alungând teama, oferindu-i forță. Ridicând mâna din mâna lui, ea îi atinse maxilarul cu degetele.

– Știu că erai supărat și că aveai nevoie de timp. Nu-mi pasă unde te-ai dus sau ce ai fă...

– Nu am băut. Ochii lui albaștri îi susținură privirea. Am vrut. Dar mai mult te vreau pe tine. Mereu te-am dorit pe tine mai mult.

Lacrimile reveniră, umplându-i ochii și încețoșându-i privirea înainte să le poată opri.

– Și eu te vreau. Cu totul. La bine și la greu.

El se lăsă în genunchi și o sărută, mâna îi alunecă în părul ei, iar corpul lui cald și solid se lipi de al ei.

– La bine și la greu, șopti el, ținând-o strâns. Nu te mai părăsesc. Nu te mai părăsesc niciodată, Raegan. Ești totul pentru mine.

Ea închise ochii. Îi inspiră mirosul. Și simți o pace interioară crescând în ea, pentru că două lucruri erau certe acum: indiferent ce se întâmpla, indiferent cât de mult dura, nu aveau să renunțe la fiica lor. Și nu aveau să mai renunțe niciodată unul la celălalt.

La distanță se auzi un motor, apoi se opri. Portiera unei mașini se trânti. În jurul lor răsunau voci, dar Raegan nu se întoarse să se uite pentru că avea ce-i trebuia chiar acolo.

Alec înălță capul, iar corpul lui încremeni lângă al ei. Șopti lângă urechea ei.

– Oh, Dumnezeule!

– Ce-i?

Raegan se desprinse și-i cercetă chipul. Ochii lui se măriră în timp ce se uita prin geamul din spate al mașinii la ceva aflat dincolo de mașină.

Întorcându-se ca să vadă la ce se uita el, ea zise:

– La ce te...

Cuvintele i se opriră în gât când văzu o femeie slabă, blondă, de vreo 20 de ani care stătea lângă o Toyota Camry pe lângă care Raegan nu-și aminti să fi trecut când ea și Alec ieșiseră din acea casă. Vorbea cu doi agenți FBI. Și cocoțată pe șoldul tinerei, privind în jur cu ochii mari, era o fetiță roșcată de patru ani.

– Alec! exclamă Raegan, strângându-l de umeri.

Alec se ridică repede și o trase în picioare pe Raegan, fără să-și ia ochii de la fetiță.

– Nu pot să cred!

Raegan se grăbi să ajungă în spatele mașinii de poliție împreună cu el. Și alții observaseră femeia și copilul, iar câțiva polițiști se îndreptau spre femeie, blocându-i vederea lui Raegan. Palma lui Alec transpiră în mâna ei. Un agent FBI din acel grup îi văzu apropiindu-se și se dădu înapoi. Bătu pe umăr alt agent ca să le facă loc. În vreme ce marea de corpuri se despărțea, Raegan auzi vocea tinerei spunând:

– Nu, nu sunt Jennifer Waldorf. Sunt bona familiei Waldorf. Mă numesc Lisa. Lisa Schneider. Nu, nu știu unde sunt. Domnul Waldorf este plecat cu afaceri. Nu știu unde-i doamna Waldorf, probabil la spa. Ce se întâmplă aici? Îmi spune cineva, vă rog, de ce este așa de multă poliție aici? Ce s-a întâmplat?

Ultimii polițiști se dădură laoparte, și pieptul lui Raegan se încordă ca o tobă când se uită la fetița din brațele tinerei. Fetița cu părul roșcat ca al lui Raegan și fermecătorii ochi albaștri ai lui Alec.

– E-Emma? întrebă Raegan cu o voce un pic peste o șoaptă.

Fruntea femeii se încreți și o expresie de îngrijorare trecu peste chipul ei când se uită de la Raegan la fetița din brațele ei și înapoi.

– Nu. Numele ei este Emily. Cine sunteți voi și ce credeți că faceți aici?

Fetița clipi de câteva ori de parcă habar n-avea ce se întâmpla. Mâna ei mică era strânsă într-un pumn în materialul pufos al mânecii femeii. Dar lent, în timp ce-și plimba privirea de la Alec la Raegan, pe buze îi apăru un mic zâmbet. Și când înclină capul într-o parte în acel fel timid, dulce așa cum Emma făcuse mereu, Raegan îi văzu micul semn din naștere în formă de căpșună de lângă coada ochiului.

Toată teama, agonia și dorul din interior năvăliră în sfârșit afară. Raegan îl strânse pe Alec de braț, iar lacrimile îi începețoșară din nou privirea când se uită

la ochii lui șocați și plini de bucurie. Apoi se uitară la fața lor.

- Noi suntem părinții ei, reuși să zică Raegan, regăsindu-și glasul. Și, în sfârșit, suntem aici ca să o ducem acasă.

epilog

Șase luni mai târziu...

– Al naibii idiot nu știe când să renunțe, zise Alec cu telefonul lipit de ureche când auzi vestea că John Gilbert se trezise în sfârșit din comă după aproape șase luni după ce fugise de poliție și se rostogolise cu mașina furată pe I-5.

– Nu, zise Jack Bickam la celălalt capăt al firului. Clar nu știe. Miriam Kasdan încă dă vina pe el pentru tot, zice că el a fost creierul din spatele întregii rețele de răpiri, nu ea.

Alec pufni, ducându-și o mână la piept și își prinse celălalt braț.

– Gilbert nu-i suficient de inteligent pentru asta.

– Nu-ți face griji, povestea ei nu se leagă. Dar l-a făcut pe Gilbert să cânte ca un canar. Vorbește. Multe. După el, Arnold Kasdan, fiul, a fost prima răpire. Bănuiesc că soții Kasdan nu puteau să aibă copii, iar Walter Kasdan, soțul lui Miriam, era prea ocupat cu construirea imperiului ca să-i pese că soția lui dorea să fie părinte. Așa că ea a început să facă voluntariat cu tineretul din oraș, încercând să umple golul. Pe vremea aceea, locuiau în Spokane. Arnold a fost unul dintre copiii cu care s-a întâlnit în activitatea ei de voluntariat. După cum spune Gilbert, mama biologică a lui Arnold era dependentă de metamfetamine, iar tatăl lui nu era chiar prezent. Minunata Miriam s-a atașat de copil și a fost așa de îngrozită de situația lui, încât a hotărât să-l ia când ea și soțul ei s-au mutat în Portland. I s-a părut o extensie a *muncii ei*. Bănuiesc că i-a spus soțului că mama lui

Arnold a murit după o supradoză de droguri și că el nu avea familie. Soțul a fost de acord ca ea să păstreze copilul și l-au prezentat drept fiul lor. Verificăm povestea. Gilbert ne-a zis și că, atunci când a ajuns în Portland, ea și-a continuat munca de caritate și a dat peste alți copii precum Arnold. Nu-i putea adopta pe toți – nici nu voia –, așa că și-a făcut o misiune în viață să le găsească *cămine mai bune*. Arnold este implicat de mult timp în operațiune. Se pare că el o vede pe Miriam ca salvatoarea lui și a crezut toată nebunia cu „salvarea copiilor de o viață îngrozitoare". Apropo, datorită lui Gilbert a fost eliberat mai devreme. Tot el este cel care a aranjat dispariția lui Conner Murray când acesta s-a speriat după ce tu și Raegan ați vorbit cu el. Chiar era o afacere de familie.

O familie de psihopați.

– Și copilul găsit în munți?

– Ieri l-au identificat. Era un băiat de doi ani pe nume Kyle Jackson. A dispărut în Seattle. Mama era prostituată, tatăl necunoscut. Dispariția lui nu a fost dezbătută prea mult în presă. Dar era diabetic. După Gilbert, a făcut un fel de criză, iar manipulatorii lui – el pretinde că n-a fost unul dintre ei, apropo – n-au știut ce să facă. Când băiatul a murit, au scăpat de cadavru pe coastă.

Lui Alec i se strânse stomacul.

– Cu toate astea, Gilbert a știut exact unde să-i găsească corpul. Eu nu cred deloc că n-a fost implicat.

– Nici noi. Am descoperit și de ce Emma era în Sherwood. Nici unul dintre ceilalți copii nu a fost relocat așa de aproape de oraș când au fost luați. Nu a aranjat Kasdan relocarea Emmei. Gilbert a făcut-o. După cum știi, răpirea ei a avut loc ca să se răzbune pe tine. I-a ales pe Waldorf din dosarele lui Kasdan și a lăsat-o fără ca ea să știe. Cred că a fost destul de supărată când a aflat, dar familia Waldorf a fost dispusă să plătească

de trei ori mai mult decât le-a cerut ea celorlalte familii, așa că a permis tranzacția.

Lui Alec i se învolbură stomacul când se gândi la modul în care Miriam Kasdan vânduse copiii de parcă erau obiecte.

– Oricum, zise Bickam, Gilbert nu va mai vedea lumina de dincolo de zidul pușcăriei, iar familia Waldorf va petrece mult timp după gratii. Tu și Raegan nu trebuie să vă faceți griji din cauza răzbunării din partea unuia dintre ei. Domnul Waldorf încă pretinde că nu știa nimic despre adopția ilegală, dar soția lui a cedat deja și a povestit totul. Bănuiesc că vinovăția a ajuns-o până la urmă. Asta sau frica.

Alec bănuia că frica. Familia Waldorf știa că Emma provenea de undeva. Pentru el conta prea puțin că ei se făcuseră că nu știau. Tot încălcaseră legea, iar altă familie trecuse prin iad din cauza lor.

– Tu și Raegan ați făcut o treabă bună când ați descoperit toată afacerea, continuă Bickam. Ne va lua ceva timp să-i găsim pe toți părinții biologici din cele peste cincizeci de dosare găsite în biroul lui Kasdan, dar ați adus alinare pentru multă lume.

Inima lui Alec se strânse când se mută la fereastră și privi afară – Raegan zâmbea în lumina după-amiezii într-o rochie albă de vară, cu părul roșcat și ondulat atârnându-i pe spate în timp ce o dădea în leagăn pe Emma, cu același păr roșcat și o rochie în miniatură ca a lui Raegan, în balansoarul construit de Alec în curtea lor. Sora lui, Kelsey, într-o salopetă cu umerii goi, stătea în apropiere cu un pahar de vin în mână, alături de mama lui și de logodnica lui Ethan, Sam, discutând și făcându-i cu mâna Emmei, care râdea în leagăn. Privirea lui trecu la Ethan și Rusty, care șutau într-o minge de fotbal spre cel mai nou McClane, Thomas, apoi spre tatăl său, care pornise deja grătarul în curte, în timp ce Hunt ținea o bere, prefăcându-se interesat de sporovăiala fără

sens a lui Michael McClane despre modul perfect de a găti o friptură.

Da, tot ceea ce el și Raegan descoperiseră adusese alinare multor familii, dar nu toate puteau avea finalul fericit pe care îl avuseseră el și Raegan. Mama lui Kyle Jackson nu-l putea avea. Privirea îi reveni la Raegan și inima i se umplu de și mai multă iubire decât crezuse că era posibil. Nu conta unde locuia o mamă sau ce muncea. Mereu avea să fie mamă, iar acea legătură dintre ea și copil nu putea fi niciodată ruptă.

– Apropo de Raegan, zise Bickam la urechea lui. N-am văzut-o la știri. Are de gând să se întoarcă la muncă în curând?

– Muncește. Alec zâmbi pentru că Raegan zâmbea și pentru că energia ei molipsitoare îl lumina. Doar că nu la vreo televiziune de știri. Stă acasă cu Emma și scrie.

– O carte?

– Da.

– Fac pariu că știu despre ce este.

Lui Alec îi crescu inima când se gândi la forța lui Raegan. Niciodată nu lăsase să i se vadă îndoielile. Acum știa că și ea avusese îndoieli – mai multe decât crezuse el –, dar niciodată nu lăsase ca acele îndoieli să-i spulbere speranța.

– Pentru ea este terapeutic să spună totul. Am citit o parte. Este impresionant.

– Nu mă îndoiesc că va fi un bestseller. Emma cum este?

Privirea i se îndreptă spre fiica lui din leagăn, care dădea din picioarele ei mici, cu cataramele sandalelor albe scânteind în soare. Inima îi crescu și mai mult.

– Este bine. Chiar bine. Psihologul de copii la care merge a ajutat-o foarte mult. Primele luni au fost grele, dar este mai bine cu fiecare zi.

– Se mai vede cu bona?

Bona familiei Waldorf, Lisa Schneider, fusese de acord să stea cu Alec și Raegan după ce Emma venise să locuiască cu ei. Cum ea o îngrijise pe Emma mai mult decât cuplul Waldorf, fata se atașase cel mai mult de ea. Bona se mutase cu ei, dar, pentru că apartamentul lui Raegan avea doar două camere și nu era suficient de mare pentru toți, el și Raegan hotărâseră să se mute la ferma lui din afara orașului. Tatăl lui Alec și frații săi interveniseră și-l ajutaseră să termine renovările în timp-record, iar după trei luni, când Emma se obișnuise cu împrejurimile, bona ieșise ușor din viața Emmei.

– Nu s-au mai văzut de la Ziua Eroilor. La toamnă începe colegiul și și-a găsit de lucru la o altă familie pe timpul verii în Portland. Mai vorbește cu Emma, dar nu mai trebuie să vină. Zâmbetul i se lărgi când privi cum fiica lui se dădea pe spate în leagăn și râdea de sus la mama ei. Nu cred că Emma poate să priceapă ceva din ce i s-a întâmplat acum, dar într-o zi va înțelege.

– Da, va înțelege, zise Bickam. Și va ști câți oameni o iubesc. Ești un om norocos, McClane. Să nu uiți asta!

– Crede-mă, n-o să uit!

Își luară rămas-bun, iar Alec închise, recunoscător pentru noutățile de la FBI, dar și mai recunoscător că în sfârșit totul se terminase. Agenții federali puteau să rezolve toate detaliile. Avea să-i lase să o facă. Singurul lucru asupra căruia voia acum să se concentreze era familia lui.

Deschise ușa din spate, traversă veranda și coborî în fugă treptele spre curte. Tatăl lui ridică privirea de la grătar.

– E totul în regulă?

Alec îl lovi ușor pe tatăl său pe umăr, îl ocoli și luă o coacăză din tava cu fructe așezată afară pe blat de mama lui mai devreme.

– Totul este grozav. Rânji și se îndepărtă. Totul e mai bine decât grozav.

Michael McClane chicoti în șorțul lui pe care scria „Nu m-am spălat pe mâini", cel pe care îl purta mereu când făcea pe expertul la grătar, pentru că i se părea amuzantă gluma aceea stupidă.

– Mă bucur să aud, băiete. Hunter, de ce nu te duci să vezi dacă femeile alea nu mai au cumva nevoie de niște vin?

– Sigur, domnule McClane. Hunt puse berea pe blat și luă sticla de vin alb cumpărată de părinții lui Alec. Nu mi-ai zis că toată după-amiaza fac pe chelnerul de succes, zise el încet către Alec.

Alec rânji și traversă curtea împreună cu prietenul său.

– Pastor, chelner... Care-i diferența?

Hunt pufni.

– Ai grijă! Eu o să stau în picioare în fața tuturor acestor oameni și o să vorbesc despre tine. Miji ochii într-un mod sinistru. Poate că o să-i povestesc lui Raegan când ai fost arestat în colegiu pentru că te-ai strecurat pe veranda acelei frății de fete.

– N-ai decât, zise Alec. Știe deja povestea aia.

Hunt clătină din cap când păși pe iarbă și se îndreptă spre femei. Din fericire, soțul idiot al lui Kelsey hotărâse să nu apară în acea zi. Nici unul dintre ei nu-l plăcea pe individ, dar Hunt în mod special nu îl voia acolo. În acea zi, Alec era recunoscător că nu trebuia să întrerupă vreun moment tensionat.

Ethan aruncă mingea de fotbal spre Rusty. Alec sări în lateral și o prinse chiar înainte să aterizeze în brațele lui Rusty, care mormăi în spatele lui.

– Te dai mare.

Alec se întoarse și aruncă mingea spre Thomas.

– E talent.

Thomas râse.

– Talent învechit, strigă Rusty. Nu mai ai mișcările din liceu, ratatule!

Nu, avea mișcări noi. Zâmbetul lui Alec se lărgi când își aminti ce mișcări îi arătase în noaptea trecută lui Raegan în patul lor.

– Tati!

Cea mai dulce voce pe care o auzise vreodată răsună în jurul lui, urmată de niște brațe mici și dolofane cuprinzându-i picioarele și strângându-le bine.

Alec o luă pe Emma în brațe. În mâna ei atârna păpușa pe care i-o dăduse mama ei în acea dimineață.

– Hei, prințesă!

– M-ai văzut în leagăn? Sunt *glozavă*.

El chicoti.

– Da, ești. Ești foarte *glozavă*. Privirea lui trecu peste ea spre Raegan, care venea pe gazon. Și mami a ta este foarte *glozavă*.

Zâmbind, Raegan îi luă pe amândoi în brațe și se uită în sus. Iubirea strălucea în ochii ei verzi superbi. Iubirea și o încredere pe care el nu avea să o mai trădeze niciodată.

– Asta pentru că are doi părinți *glozavi*, zise Raegan.

Alec se aplecă și o sărută. În brațele lui, Emma chicoti.

Raegan se dădu înapoi. În jurul lor, familia care îl salvase pe Alec de o viață mizerabilă râdea și sporovăia, dar el nu o vedea decât pe femeia care îl salvase de întunericul din el însuși. Ea își trecu mâna peste umărul lui și coborî pe mâneca cămășii bleu-deschis.

– Ai emoții?

– Nu.

– Asta-i bine, pentru că te vor iubi.

Lui Alec nu-i păsa dacă aveau să-l iubească sau nu.

– Chiar dacă nu o vor face, am tot ce îmi trebuie chiar aici. Te am pe tine...

– Și pe mine, interveni Emma.

Alec zâmbi și își sărută fata pe obraz.

– Da, și pe tine, prințesă. Se uită la femeia care fusese de acord să se căsătorească din nou cu el în acea zi într-o

ceremonie simplă în curtea din spate și îl cuprinse un val de iubire. N-aș fi fost aici dacă nu erai tu, să știi. Tu n-ai renunțat niciodată la mine.

Ochii lui Raegan se înmuiară și deveniră visători.

– N-am renunțat niciodată la noi. Și nu voi renunța niciodată.

El se aplecă și o mai sărută o dată.

– Alec! Vocea entuziasmată a mamei lui ajunse la urechile lui. Tocmai au ajuns.

Raegan se retrase și zâmbi.

– Au ajuns? întrebă Emma cu vocea ei ascuțită de copil.

– Da, sunt aici, răspunse Raegan cu aceeași nerăbdare.

– Mai mulți bunici? Ochii albaștri ai Emmei se măriră. Crezi că și ei mi-au adus cadouri?

Se foi în brațele lui Alec, iar el o lăsă jos. Imediat ce sandalele îi atinseră iarba, o luă la goană prin curte spre poarta unde Hannah McClane aștepta cu un zâmbet.

Alec o privi pe singura femeie pe care o considerase vreodată mamă cum o lua pe Emma în brațe și se gândi la oamenii care coborau din mașina lor de partea cealaltă a porții. Fusese nevoie de câteva luni, dar Hunt îl ajutase să-și găsească părinții biologici. Mama lui abia intrase la colegiu în Idaho când îl născuse, cu două locuri de muncă și mergând la școală. Părinții lui nu erau căsătoriți și nici unul nu avea bani. Într-o după-amiază, ea îl dusese într-un parc, luându-și și cărțile pentru a învăța, și adormise la umbră în timp ce el se juca. Când se trezise, el dispăruse. Alec nu-și amintea acea zi. Nu-și amintea de ea. Dar în lunile de când o găsise, ajunsese să o cunoască prin e-mailuri și mesaje; și pe tatăl lui la fel, care rămăsese alături de mama lui chiar și după ce Alec fusese răpit.

Rămăseseră împreună, înfruntând trauma și suferința. Dovediseră că iubirea nu murise niciodată. Crescuse, se schimbase și supraviețuise. La fel cum iubirea

lui Hannah și a lui Michael crescuse, se schimbase și supraviețuise când ei adoptaseră patru – nu, cinci – copii cu probleme din mediile lor îngrozitoare, fără să știe cum aveau să iasă lucrurile.

În același fel în care iubirea lui Alec pentru Raegan crescuse, se schimbase și supraviețuise, chiar și când el făcuse totul greșit de-a lungul drumului.

I se strânse stomacul.

– Bine, am mințit. Am emoții.

Prinzându-l de umeri, Raegan se întoarse spre el, zâmbindu-i, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe obraz.

– Sper că motivul este că îți întâlnești părinții biologici. Nu că te însori din nou cu mine.

El se uită la ea și rânji.

– Niciodată că mă însor cu tine.

– Bun. Ea se lăsă pe călcâie, îi prinse mâinile în mâinile ei și-l trase cu ea când păși în spate. Pentru că eu nu-ți mai dau niciodată drumul, domnule McClane. Ești legat de mine în viața asta, soțule!

El zâmbi în timp ce mergeau spre poartă. În parte, pentru că îi spusese din nou *soț*. Dar mai mult pentru că viața asta, cu ea, fata lor și familia lui nebună, complicată, incredibilă, era tot ce-și dorise cu adevărat vreodată.

Și nu avea să renunțe niciodată la asta.